

Özgür gelecek

16-31 EKİM 1993 SAYI:14 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

İNSANLIK ONURU TECAVÜZÜ YENECEK

21. sayfa

HATİCE DİLEK'İN MEZARI AÇILDI

10. sayfa

KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİLERİ SÜRESİZ İŞ BIRAKTI

6. sayfa

DEPREM KADER DEĞİLDİ

23. sayfa

TÜRKİYE'DE RANTİYECİLİK VE RANT SİSTEMİ

15. sayfa

DOSTLUĞUN BİRİ DİĞERİNE RAM OLANI DEĞİL,
"KAVGALI" OLANI GÜZELDİR

7. sayfa

KAMER ÖZKAN PKK TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ.

7. sayfa

KOMİSERİN CENAZE PARASI İŞÇİLERE HAVALE

8. sayfa

BİR ÇATIŞMANIN İÇİNDEN

19. sayfa

PKK yanlış yolda!

Yürüyüşünüz sizi halkı sindirmeye değil, faşizme karşı direnişe götürmelidir.

■ Söylemde "çatışmayı biz de istemiyoruz" açıklamaları tepkileri törpülemek içindir, samimiyet derecesi azdır...

Halkın tepkileri ortadadır. Bu PKK'ya bir uyarı olmalı, bir zamanlar Apo'nun kendi insanları için söylediği gibi 'Eline silahı alınca kendini şaşırmamalıdır'lar.

■ Diğer sol güçlerin varlığı faşizme karşı bir başka cephe. Cephelerin çoğalması tüm sosyalist ve yurtseverlerin yararınadır.

Onbinlerce insan Gonzalo'yu selamladı

■ 13 yıl önce, Ayakuço'nun Şuşi köyünde seçim sandıklarını yakan eller, sadece sandıkları değil Peru bozkırlarını da tutuşturuyorlardı. Ellerindeki meşale MLM idi. Ve dün başta ABD ve Peru faşist rejimi tarafından "Bir avuç kan içici" diye adlandırılan PKP bugün dünyanın her tarafında, düşmanlarının gözünde bile haklı bir saygıya sahiptir.

22. Sayfa

TIKKO Karadeniz'de ilerliyor

■ "...Özellikle TC, ordumuzu PKK diye propaganda ederek bölge halkının olumsuz tavır göstermesini sağlamaya çalışmaktadır. Ancak TC'nin bu politikasını bizler boşa çıkartmaktayız..."

4. sayfa

Somali'de Serhildan

■ Başkent Mogadişu'yu 28.000 asker bile denetleyemiyor. Şimdiye kadar halk tarafından 56 "Mavi Bereli" öldürüldü. Emperyalistler yaptıkları talanın diyetini ödüyorlar.

23. sayfa

Tuzla şehitleri mezarları başında anıldı

■ 7 Ekim 1988 günü dünya devrim tarihine bir katliam daha yazıldı. Daha sonra birçok sahnesinin yaşandığı filmin '80

sonrası gösterime giren ilk karesi, Tuzla Köprüsü'nde gerçekleştirildi. Dört karanfil koparıldı dalından.

10. Sayfa

Beşinci yılında mezarı başında anılan Tuzla şehitlerinin hesabı sorulacaktır.

Trabzon Tekstil'de patron attı, polis gözaltına aldı

■ İkitelli'de kurulu Trabzon Tekstil'de patronun attığı işçilerden üçünü polis gözaltına aldı.

8. Sayfa

Özgür Gelecek ve Partizan'a baskılar

■ Yazışları Müdürümüz Bülent Özdemir ifade için gittiği savcılık tarafından tutuklanmak istendi.

10. Sayfa

Okurdan

Özgür Gelecek'ten okurlarımıza

Çeşitli milliyetlerden halkımızın bu karanlıktan kurtulması, emperyalist zinciri kırarak tam bağımsızlığa kavuşması, halk demokrasisi, sosyalizm ve oradan da komünizm doğrultusunda ilerlemenin adıdır Özgür Gelecek.

Gazetemiz yayın hayatına başlayalı tam yedi ay geçti. Bu süre içerisinde çıkarmış olduğumuz 13 sayımızın 10 sayısı DGM'ce toplandı. Sanki toplatılmayı otomatikleştirdik. Toplatılmayan sayılarımız da dahil olmak üzere bütün sayılardan toplam yüzlerce yıla varan davalar toplam hayatı boyunca hemen bütün çalışanlarımız gözaltına alınmış, işkenceli sorgulara maruz kalmışlardır.

Biz biliyoruz ki toplumsal mücadelenin boyutlandığı ve insiyatifin devrimin lehine dönüştüğü zamanlarda egemen sınıflar, tüm demokratik hareketlere, demokrasi güçlerine ve beraberinde devrimci-demokrat basına da saldırılarını artırırlar. Sınıf mücadelesinin seyrinin artmasıyla birlikte bu saldırılar daha da artacaktır.

Düzenin bugünden pervasızlaşan topyekün saldırılarına ve böylesine anti-demokratik uygulamalarına karşı her alanda tek vücut, tek yumruk olmak zorundayız. Egemen sınıfların beş vakit ağızlarına pelesenk ettiği, kırıntısının bile olmadığı demokrasi, basın özgürlüğü, hak-hukuk palavralarını boşa çıkartmanın yolu özgürlük savaşçıların ve Özgür Gelecek'in sesine kulak vermektir, ve omuz omuza olmaktan geçtiğini unutmamak gerekir. Yayınlarımızın düzeni, bu derece tedirgin etmesinin nedenini görmek gerekir.

Hele ki Yeni Demokratik Türkiye mücadelesinin bir parçası olan, Özgür Gelecek'i yaşatmak ve geliştirmek başta yeni demokratların, devrimcilerin ve yüreğinde insan sevgisi taşıyan onurlu insanların görevidir.

Bugün kendi gücü oranında halka gerçekleri ulaştırmayı, onların sesi, soluğu ve sözcüsü olmayı sürdüren, yayın yaşamına başlamasıyla birlikte demokrasi mücadelesinin bir mevzisi olan gazetemiz maddi ve manevi destek verelim. Okuyucularından ve halkından başka hiçbir güç ve kaynağı olmayan gazetemizin bu şartlarda yayın hayatını sürdürebilmesi daha da gelişebilmesi için desteğe, destekten de öte okuyucularıyla bütünleşmeye ihtiyacı vardır.

Unutulmamalı ki yapılacak en küçük destek, gazetemizin gelişmesi, güçlenmesi ve bulunduğu mevziden daha da ileri fırlayıp güçlü, güc; halkın devrimci sesi olmasına hizmet edecektir. Küçük küçük derelerin birleşerek coşkun akan büyük nehirleri oluşturması gibi, küçük küçük katkıların da büyük bir güç haline geleceği gerçeği unutulmamalı ve böylesi bir devrimci görevi yerine getirme sorumluluğunu kendimizde hissetmeli

ve bilincimize kazınmalıdır.

Bu amaçla başlıca görevlerimiz;

— En geniş alanlara, en ücra köşelere sesimizi taşımak,
— Ulaşamadığımız alanlara ulaşarak, genişlemek, dallanıp budaklanmak ve kök salmak,

— Özgür Gelecek'i daha ileri kolektif çabanın ürünü haline getirmek,

— "Benim katkım az olabilir, bu nedenle işe yaramaz" mantığını söküp atmak,

— Cezaevlerinde bulunan tutsakların, şehit düşen mücadele arkadaşlarına ve diğer devrim şehitlerine ilişkin; anı, anılatı ve bütün yönleriyle onları tanıtan yazılar ile çeşitli konular içeren çalışmalarını göndermeleri, yaşanan devrimci değerlerden öğrenmek ve sahip çıkmak anlamında önemlidir.

Yayın ücretlerinin düzenli, disiplinli olarak gönderilmesi,

Özellikle Yay-Sat bayilerinin denetlenmesi büyük önem arz ediyor. Her yeni sayımızın çıktığı günlerde bayilerde gazetemizin bulunup bulunmadığı kontrol edilmeli, bulunmuyorsa nedeni sorulmalı, ayrıca özellikle vitrinde teşhir etmesi istenmelidir. Olumsuzluk çıkaran bayilerin isim ve adresleri merkez büro ve bürolarımıza bildirilmelidir. Bu da yayının dağıtımında yaşanan aksaklıkların azalmasına neden olacaktır.

Özgür Gelecek

E.Kürkçü baklayı çıkart ağzından

12 Ekim 1993 tarihli Ö.Gündem gazetesindeki yazını senin adına utanç içinde okudum. Cesur bir yazı değildi, dostça da değildi. PKP ve Başkan yoldaş Gonzalo'nun olumsuz olmasını isteyen, bundan sevinç duyan/duyacak olan bir ruh hali yansıyordu yazından.

Faşist Fujimori'nin, Gonzalo'nun kendisine barış mektupları yazdığını açıklaması ve kaynağı belli olmayan "haberlere göre" Peru'daki bütün tüm kanallarında birden kanuşma yaptığını duymasına üzerine MLM'ye karşı beslediğin gerçek duygularını açıklamak için birazcık cesaretin harekete geçmiş. "Birazcık" diyorum çünkü lafları geveleyip duruyor, cepheden saldıramıyorsun.

Abimael Guzman'ın 24 Eylül polis merkezindeki konuşması nedense seni bu kadar sevindirmemişti. Yazık! Oysa orada "savaşa devam" çağrıları vardı. "Sosyalist" bir yazar olarak bu çağrıyı sahiplenmen, dalga dalga yayılması için çaba göstermen ve yine Yoldaş Gonzalo'nun yaşamının savunulması için çalışman gerekirken yapmadın, şimdi, kaynağı belirsiz-şüpheli bir haber için ve haber doğru olursa mutlu olacağın havasıyla yazıyorsun. Ve "Marksizm-Leninizmin dördüncü kılıcı" diyenlerle, Gonzalo'nun yaşamını savunan İnsan Hakları savunucularını kendince "sıkıştırılmaya" çalışıyorsun. Dün nasılsa sen radikal çizgiden pasif

çizgiye kaydığında, radikalizm sorumlu olmadıysa ve neden senin için nitelemeler bulduysa, herkes içinde, örneğin eğer Gonzalo için söylenenler doğruysa, bunda da MLM'nin bir suçu olmayacak ve onun için de uygun nitelemeler yapılacaktır. Sen narin kafanı yorma! Fakat neden, bu iddia karşısında PKP'nin inandırdığı, yapmışsa bile ağır işkence ya da uyuşturucu vb. sonucu yapmış olabileceği ama kendilerinin "savaşa devam" edeceği açıklamasını görmezden geliyor da, "safların epeyce çalkalanacağı" istek-beklentisine giriyorsun? Sen kimden yanasın? Rengini belli et!

Söylenecek çok şey var, ama sana kısa birşeyden söz edeyim. Geçenlerde bir gazetede okudum. Fujimori'yle röportaj yapılıyor. Fujimori ülkesindeki "terör"ün ekonomik ve sosyal koşullardan kaynaklandığını söylüyor.

Gazetecinin "ama çevresindeki diğer ülkelerin koşulları da böyle, onlarda neden yok?" sorusuna şu karşılığı veriyor: "lyide oralarda Gonzalo gibi birisi yok!"

Evet, Sayın Kürkçü; düşmanın bile saygı duyduğu yoldaş Gonzalo gibi bir öndere en az faşist Fujimori kadar da sen saygı duymak ve böylesine saygın insanların Eger olumsuz düşmüşlerse-olumsuzluklarına sevinmemeli, üzülmelisin. Zira sizi kurtaracak olan da MLM ve onun ısrarlı uygulayıcıları olacaktır.

Istanbul'dan Özgür Gelecek okuru

Kültür ve Sanat dergisine kavuşmak umuduyla

"Hiçbir şey zor değildir bu dünyada, eğer dorukları fethetme cesaretin varsa"

Mao Zedung

Merhaba Özgür Gelecek Çalışanları! Öncelikle, okuru Özgür Gelecek gibi bir gazeteye kavuşturmanız ve bu gazete yoluyla halka doğru haber ve yorum iletmekle, sizi yürekten kutluyorum.

Gazete de haber ve yorumun yanı sıra kültür ve sanatın da işlenmesi sevindiricidir. Ancak, bu alanda (kültür ve sanat alanında) işlenilenle yetinilmemesi, okuru geniş kapsamlı bir kültür ve sanat dergisine kavuşturmanız daha da sevindirici olacaktır.

Faşist-feodal kültür ve sanatına alternatif, enternasyonalist bir proleter devrimci kültür ve sanat dergisinin sınıf mücadelesinin gelişme seyrindeki

yokluğunu hergün biraz daha yakıcı bir şekilde kendini hissettirmektedir.

Bugün faşist-feodal kültür ve sanat'ın kuşatması altındaki, hakin kültür ve sanatı, ancak, proleter devrimci politikanın öncülüğünde, proleter devrimci kültür ve sanatın kaleme, fırçaya, müziğe ve diğer kültür ve sanat dallarına ışık olması (yönlendirmesi), geliştirip, kök salmasıyla kırılacaktır. Bunun alanı da proleter devrimci kültür ve sanat dergisidir.

Bunun için, hayatın diğer alanlarında olduğu gibi, kültür ve sanat alanında da ağırlığınızı koyarak, birikim, sabır ve inatla okuru bir kültür ve sanat dergisine kavuşturmanız umuduyla...

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Almanya Honnover'den M.Karabulut

İstanbul'da bir ses Mehmet Ali'ler ölmez

Sen dost can, can dostu kavgamızın En kırtı havasında İstanbul'un Dağdan koparıp kekik kokusunu bize sunmadın mı? Biz sana aşıkık, çekik gözlerinden öperken, Kaç kez askunun kör mantığını kıran elini sıkarken Ve sen liselilerine aşık değil miydin?

Kavgamızın bilgeliği nereden gelirdi Fakülte kapılarına, Ya da genç işçilerin torna tezgahına Şimdi senin kararlılıkların Kavgamı nakşılıyorlar yüreklerine

Ve sen başkan Yüreğimizi okşamadın mı hiç? Gözlerini gözlerimizle can eylemedin mi?

İçimiz bin öfke dost can Ama "nasıl gidersin" demiyoruz Çünkü o yaşam; Hücrelerden ve işkencelerden kopup gelen, Ve asla boyun eğmeyen yaşamın, Şimdi bilincimizin ve sevgimizin taa orta yerinde

Canları bayrağımızın o ses Mehmet Ali'lerin sesi Genç Maoistlerin sesidir.

I. Çetinkaya

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi

6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL

Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE**: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi **Hasan BÜYÜKDERE**: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi **Mark Hesabı: 3001530-5** yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ Yazışmaları Müdürü: Bülent ÖZDEMİR, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayat, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet/İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23. BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27. İZMİR: Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: 419 309. ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana. MALATYA: Tabakhane Mah. Balarcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Tel-Faks: 22 08 04, KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:605. Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şişli: 3001531-3, Başkaya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAASI, Dağıtım: YAY-SAT

www.partizanarsiv.net

Bir kez daha "PKK nereye?" diye sormak zorundayız... Türkiye'nin içte ve dışta iddiaları-başarıları-çifte standartları- çözümlüğü üzerinde durmak; gerçekleri neden-sonuç ilişkisi içinde irdeleyip gelişmelerin yönünü göstermek uğraşına ağırlık vermek gerekirken; PKK'nın olumsuz yanının birdenbire hızlı bir artış göstermesi doğal olarak yöneleceğimiz konunun ağırlığını da değiştirmiş bulunuyor.

Biliniyorki, iç düşman daima dış düşmandan daha tehlikelidir, daha tahripkardır. Ancak bu; iç muhalefet, ya da aralarında çelişki olan dost güçler konumunda olduğu süreçte değil, düşmanlaştığı süreçte böyledir. Her çelişki, her farklılık, her muhalefet ya da farklı örgütlenmeler içinde olmak düşman olmak değildir. Düşmanlık; ideolojik-politik-örgütsel ve pratik halk düşmanlığı olduğunda, halkın çıkarlarına zarar verdiğinde sözkonusu edilebilir. Aksine; ideolojik-politik farklılığa, ayrı örgütlenmeler bulunmasına rağmen, bu düşmanlık niteliğinde olmadığı sürece ideolojik olarak o yönü bulsun ve ileride bu yönünün gelişme ihtimali olsa dahi bu güçleri halk safarındaki güçler olarak görmek, çelişkileri barışçıl yöntemlerle çözmek ve olabildiğince ortak hareket etmek gerekmektedir.

PKK ise, varolan farklılığı dönem dönem düşmanca karşıtık olarak ele almakta ve düşmanca yöntemlere başvurmaktadır. Kuruluşundan beri bu böyledir. Kendini güçlü hissettiğinde, eğer diğer güçleri kuyruğuna takamamışsa, alanın tek hakimi olmaya yönelmiş, dost güçlere karşı da şiddetli bir yol olarak kullanmıştır.

Dost güçler arasındaki çelişkilerde Devrimci-Sol DK'nın mantığıyla PKK Apo'nun mantığı aynı şekilde işlemektedir. Kendisinden olmayan ya da kuyruğuna yamanmayan kendisine karşıdır ve susturulmalı, sindirilmelidir! Bu ortaklık kır ve şehir küçük burjuvazisinin ideolojik ortaklığından dolayı böyledir.

Son günlerde geliştirilen akıllamaz olaylara bakın. Geçmişte nasıl KUK'cular şiddetle yok edilme noktasına getirilmişse, bugün Dersim'de TKP/ML TIKKO'nun, TDKP'nin, Devrimci-Sol'un ve diğer devrimci yapıların üzerine aynı anlayışla gidilmektedir. TDKP'lilerin öldürülmesi üzerine ARGK'nın yaptığı açıklama inandırıcılıktan fersah fersah uzaktır. DS DK'nın, daha önce Gazi Mahallesinde iki devrimcinin öldürülmesi üzerine yaptığı, "onlar tuzak kurup bize saldırdılar, çıkan çatışmada öldüler" açıklamasını bugün PKK, TDKP'lilerin katledilmesi üzerine yapmaktadır.

Bölgeden gelen bilgilere göre, PKK; Dersim'deki diğer sol güçleri silmeye, Özgür Gündem dışındaki sol/sosyalist basın'da dahil yayınların bölgeye girmesini engellemeye, okulların kapatılmasına vb. karar vermiş ve bunu gerçekleştirmek için saldırılarını hızlandırmıştır. Söylenide "çatışmayı biz de istemiyoruz" açıklamaları tepkileri törpülemek içindir, samimiyet derecesi azdır... PKK, şunu bilmek zorundadır; eğer şiddet her şeyi çözeceydi geçmişin faşist diktatörlükleri hep yaşıyor olurdu! Halk üzerinde estirilen şiddete "haklı şiddet" diyemeyeceğimize göre bunu savunmanın ya da kılıfına uydurmanın mantığı yoktur. Nitekim Dersim halkı bunu PKK'ya da göstermeye başlamıştır, gösterecektir de! Halka ve devrimci güçlere yönelik saldırıları protesto etmek için Tunceli, Pülümür, Ovacık ve Hozat'ta kepenkleri kapatmış, protesto yürüyüşleri yapmıştır. Öğrenciler ve öğretmenler okullara gitmemiştir. Bu PKK'ya bir uyarı olmalı, bir zamanlar Apo'nun kendi insanları için söylediği gibi "eline silahı alınca kendini şaşır-mamalıdır." Dersim halkının tepkisinin "nasıl faşizmin baskılarına karşı direniyorsak, PKK'nın baskılarına karşı da aynı şekilde direnelim" boyutunda olduğunu görmelidir. Böyle bir durumda "biz o halka gösteririz" mantığı vahim bir mantıktır ve sonunda sahbine zarar verecektir. Halkın, "TIKKO bizi silahlandırın PKK'ya karşı savaşalım" istemi PKK için olduğu kadar TKP/ML TIKKO için de dikkatle yaklaşılması gereken bir noktadır. Dost bir kuvvet, bir bütün olarak (niteliğini belirleyecek düzeyde) halk düşmanı konumuna oturmamışsa, zaman zaman düştüğü bu konum karşısında esas olarak kazanıcı olmak gerekiyor. Halkın tepkisi de bu nitelikte bir rotaya sokulmak zorundadır. Aksi taktirde olumsuz sonuçlar doğacak ve bu da faşizmin işine yarayacaktır.

Dostluk, düşmanlık ve PKK'nın tavrı

"PKK ise, varolan farklılığı dönem dönem düşmanca karşıtık olarak ele almakta ve düşmanca yöntemlere başvurmaktadır. Kuruluşundan beri bu böyledir. Kendini güçlü hissettiğinde, eğer diğer güçleri kuyruğuna takamamışsa, alanın tek hakimi olmaya yönelmiş, dost güçlere karşı da şiddetli bir yol olarak kullanmıştır."

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasını için üzerine düşeni yapmak zorundadır.

Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okurlarımız Özgür Gündem gazetesini sıkça tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat ederek tavır alması" çağrısında bulduk. Özgür Gündem, sadece "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallastırıldı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

TC. DOĞUM SANCILARI ÇEKİYOR BİR GUDUBET DOĞACAK

TC. nin tıkandığını artık egemen sınıf kliklerinin tamamı kabul ediyor. Başbakan, uçurum çizgisinde olduklarını ilan etti. Klikler arası, hatta klikler içi çelişkilerin çok daha boyutlanması gündemdedir. Devlet ne yapacağı sorusunu kısa zamanda yanıtlamakla yüzyüze kalmıştır. Bütün heybetli, güçlü, herşeye muktedir havasına rağmen devlet çözümsüzlük içinde çözüm aramaktadır.

Klikler arası çelişki, emperyalistler arası çelişkinin ülkemizdeki izdüşümü olduğuna göre; çatışan, tartışan, yarışan plan-programlar emperyalist programlardır. Ve gündemi belirleyen "Yeni Dünya Düzeni"nin programı olmaktadır. Adına "Bask Modeli" ya da başka birşey densen önemli olan şudur; TC.yi kıvrandıran sorunlardan en güncel olan Kürt sorununda doğum sancıları gittikçe büyüyor ve artık hissedilmektedir. Her bir

şey doğacaktır. Geline aşamada TC.nin politikası; "teröre taviz verildiği imajı yaratılmadan (terör yok edilerek ya da sindirilerek... Ama şimdi bir açıdan görmezden gelmekle yüzyüze kalmışlardır) bazı kültürel hakların verilmesiyle ve yerel yönetimlerin güçlendirilmesiyle "ulusal isyanın sona erdirilmesidir. Ancak burada şimdi bir farklılık doğmuştur. "Terör" yok edilemediğine göre var olan politika daha nereye kadar sürdürülecektir? Bir kesim eski anlayışta (önce ez!) ısrarlı olurken, bir kesim ise "bir açıdan görmezden gel" yönelimine girmiştir. Olayın nasıl bir gelişme kaydedeceği bunların hangisinin diğerine galebe çalacağına bağlıdır. Ve şu anda ikinci şık daha öne geçmiş gözükmemektedir. Zira olayı düğümleyen ve bir an önce "çözümü" zorlayan yerel seçimler gündeme girmiş bulunuyor. Zemin kaygan, dengeler hassas noktadadır. Bu durumu gözlemleyen PKK'da eylemlerine hız vererek ve faşist Muhsin Yazıcıoğlu ve Aydın Menderes'in partilerine işbirliği mesajları yollayarak ikinci şıkkın kazanması için katkı sunmaktadır. Bu durumda doğum gerçekleşirse ortaya çıkacak şey, şimdiden de rahatlıkla söyleyebiliriz ki Kürt sorununu çözmüş demokratik bir toplum olmayacaktır. Pembe görüntüler egemen sınıfların çizdikleri tabloda ve ona inanıp "ileri bir adım, kazanılmış bir mevzi olacak" yanılgısına düşenlerin hayallerinde olacaktır. TC. devletinin Anayasası ve Yasalarını; reformlarının ve iyileştirmelerinin ne olduğunu yaşamış olanlar bilirler ki yapılan iyileştirmeler üstü örtülü ve cilalanmış olarak gerçekte halk güçlerinin geriletilmesi ve kazanımlarının gasbedilmesidir. Zira demokratik bir toplumun yaratılması/dönüştürülmesi için egemen sınıfların ne ekonomik, ne politik, ne de felsefi ve kültürel güçleri/anlayışları yoktur... Ne Kürtler Baskılandır, ne Kürdistan Bask'tır, ne Türkiye İspanya'dır, ne Ortadoğu Avrupa'dır ve ne de Baskıların sorunu gerçek çözümüne kavuşmuştur. En önemlisi budur. En basit mantıkla

bile, Bask sorunu çözülmüş farzedilse de, aynı olmayan sorun ve koşullarda aynı yöntemle sorunun çözülemeyeceği anlaşılacaktır. O halde, eğer bir doğum olursa, ortaya çıkacak şey; anti-terör yasasıyla 141-142 gibi maddelerin kaldırılıp (!) getirilen demokrasi (!) gibi ucube bir "çözüm" olacaktır. Kürt halkının istediği de bu değildir.

KOKUŞMAYA GÜLSUYU'NDAN TAVİR!

"Temiz toplum", "temiz kalemler" çığıllıkları ne kadar çok atılırsa, pislikler de o kadar paçalardan taşıyor. Çıkar çelişkisi olan her klik, tekel, şirket, aile, bürokrat vb. işbirliği yaptığı ya da zaten kendisinin kurduğu tv-gazete aracılığıyla rakibinin kirliliği çamaşırını ortaya döküyor. Ortaya dökülenlerin kirliliğinden toplumsal zehirlenme geçirmektedir... Kimilerinin bu pislik taşımını yine komplot teorileriyle değerlendirip öcüler yaratmaları artık ciddiye alınır bile değildir. Ya da ancak düzene bir başka türlü hizmet düzeyinde ciddiye alınmakta anlamlı olmaktadır... Toplum kokuşmaktadır, gerçek budur. Kompradör kapitalizmin ve feodal kalıntıların emperyalizmin güdümünde yaşatılmasının sorunudur bunlar. Bu gerçeği teslim etmek zorundayız. Zorundayız çünkü halkların düşmanı bu düzenin tükenmiş ömrüne nokta konulmalıdır. Bu azim ve kararlılıkta olan gerillanın ateş gücüne Gülsuyu halkı da gücünü katmıştır. Egemen sınıfların aldıkları halk düşmanı kararlara, zamlara, yasaklamalara vb. karşı süreduran sessizliği Gülsuyu halkı ekmeğe zamına karşı yürüyüş yaparak bozmuştur. Bu tavır yaygınlaştırılmalıdır.

Gerillanın sırtından dökülen ter, namlusundan çıkan kurşun, şehirlerde, varoşlarda, nerede olursak orada sesimizi yükseltmekle daha da güzelleşecek, savaşım şenienecek, arşa yükselen haklı ve onurlu ses, daha bir cümbüşle ve daha bir renklilikle bütünleşecektir.

Ulusal bağımsızlık; devrimci-dost güçlere karşı şiddet uygulamakla elde edilemez.

PKK 6 TDKP'liyi öldürdü

Haber Merkezi- 9 Ekim günü saat 16.00 sıralarında Tunceli'nin Hozat ilçesine bağlı Tavuk köyünde, bir (TDKP) Türkiye Devrimci Komünist Partisi propaganda birimi ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. Üzerlerine yayılım ateşi açılan TDKP militanlarından 6'sı öldü, 2'si PKK gerillaları tarafından "esir" alındı. Olaydan hemen sonra TKP/ML TIKKO'nun PKK ile merkezi düzeyde görüşme girişiminde bulunduğu söyleniyor.

Olayın duyulmasından sonra Hozat'tan hareket eden 25-30 minibüs-lük bir konvoyun Tavuk köyüne geldiği, Hozat Sağlık Ocağı'na götürülen cesetlerin üzerinden çok sayıda mermi çıktığı bildirildi.

6 TDKP militanının PKK tarafından katledilmesini protesto etmek için 11 Ekim'de Mazgirt, Pülümür, Hozat ve Ovacık esnafı kepenk ve kontak kapatma eylemi yaptığı, Ovacık'ta ise sabah saat 09.00 sıralarında, yaklaşık 1000 kişilik bir kitlenin yürüyüş yaparak halkı TKP/ML TIKKO saflarına çağırarak sloganlar attığı, yürüyüş sırasında asker, polis ve timlerin yoğun önlemler aldığı ve kitlenin, havadan helikopterlerle sürekli olarak kontrol edilmeye çalışıldığı gelen haberler arasında. Ovacık'ta kepenk kapatma eylemi öğlene kadar sürerken, Hozat'ta gün boyu devam etti.

Bu arada 6 TDKP'linin katledilmesini üstlenen ARGK Ana Karargâh Komutanlığı; "Olay 8 kişilik bir grubun, Tunceli belediye başkanına sahip çıkarak birliğimize saldırması üzerine çıktı" (!) iddiasında bulundu.

KURD-HA tarafından geçilen haberde, 2 TDKP'linin de ARGK tarafından "esir" (!) alındığı bildirildi.

TDKP Merkez Komitesi ve Kürdistan Komitesi ise, 13 Ekim günü yaptıkları, "Kürt Ve Türk Halkına ve İlerici Kamuoyuna" başlıklı açık-

la.nada şu belirlemelerde bulundu: "Kürdistan'da ve Dersim'de, giderek artan oranda cinayetler işlendiği ve katliamlar yapıldığı kamuoyunca bilinmektedir. Kürdistan'daki cinayet ve katliam çeteleri bilinmektedir. Ne var ki, bu katliamı yapan ne kontr-gerilla, ne Hizbul-lah, ne de devletin öteki cinayet örgütleri oldu. Kendilerini, Kürt halkının özgürlük ve Türk ve Kürt halkının kardeşliğine adanmış bu on devrimciyi pusuya düşürerek yayılım ateşine tutan, altısını katleden ve döndürdü yaralayan örgüt, Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele ettiği öne süren PKK Dersim Örgütü oldu. PKK Dersim örgütünün silahlı bir timi, kendilerinin görüşme talebini kabul eden, ağırlayan ve içtenlikle konuşan bu on devrimci halk adanmış, bu kabul ve ağırlama sırasında, aniden bastırarak, pusuya katletti ve yaraladı".

Olay gecesi Ovacık muhabirimiz Ferhat Eren ARGK tarafından kaçırılarak tehdit edildi. Daha önce de ARGK tarafından kaçırılan Eren, "Türk Solu"na hizmet etmemesi, bölgedeki TKP/ML TIKKO eylemlerini yamaması ve PKK'ya katılması için tehdit edilmişti.

Olayın gelişimi şöyle oldu: Ferhat Eren'in evine gelen PKK gerillaları, anne ve babasını götürerek "Ferhat bize gelmezse zararını siz çekersiniz" diyorlar. Muhabirimiz gidince, anne ve babasını serbest bırakıyorlar. Muhabirimizi ormanlık bir araziye götürerek, hâlâ muhabirimiz olup olmadığını soruyorlar. Muhabirimizin "istifa ettim" demesi üzerine PKK komutanı "Eğer istifa etmemiş olsaydın seni şimdi öldürecektik" diyor ve bundan sonra gazetemizle en ufak bir ilişkisini öğrenirlerse kendisini kesinlikle öldüreceklerini söyleyerek serbest bırakıyor. Henüz muhabirimiz ellerindeyken PKK komutanına telsizle gelen bir talimata tanık oluyor. Talimatta,

ARGK gerillalarının TKP/ML TIKKO ve taraftarlarına yönelik operasyon yapmaları ve hepsini tutuklamaları emrediliyor.

Gazetemize ulaşan haberlere göre 5-6 Ekim arası Ovacık / Işıkvuran köyüne ARGK tarafından yapılan başında "askerlik çağına geldikleri" gerekçesiyle kaçırılan 6 gençten 4'ü kaçarak TIKKO birliklerine sığındı. Bu olay üzerine misillemeye giren ARGK gerillalarının Işıkvuran köyünü, aynı köyün Aktaş mezarını, Yakatarla köyü Mansuran mezarını basarak 4 evi yakıtı ve diyet olarak her evden iki kişiyi kaçırdığı bildirildi. Bu arada Mansuran köylüleri direnerek iki evin yakılmasını engellediği gelen haberler arasında. Daha önce PKK tarafından kaçırılan 2 kişi de kaçarak TIKKO birliğine katıldılar.

17 Eylül'de Ovacık / Yeşilyazı Karakolu ARGK tarafından basılması esnasında silahlarını bırakarak kaçan askerlerin 13 tüfeğini duyarlı insanların toplayarak TIKKO birliklerine teslim etmesine ve "adamlarının" kaçarak TIKKO'ya katılmasına içerleyen ve silahları isteyen ARGK gerillalarının, halka karşı "Ya herkes bize katılır, ya da burayı kan gölüne çeviririz" şeklinde konuştuğu da gelen bilgiler arasında. ARGK, son olarak 11 Ekim akşamı Yeniosöğüt köyünden Hasan Kaçar, Murat Kaçar, Bülent Meteş ve Erkan Karaca isimli gençleri kaçırdı.

Ote yandan PKK televizyon izlemeyi ve gazete okumayı da yasakladı ve PKK'nın Tunceli il sınırları içerisinde "Özgür Gündem hariç hiçbir gazete satılmayacak" şeklindeki kararı üzerine Tunceli başbayii ve diğer bayiler bu kararı protesto ederek Özgür Gündem de dahil hiçbir gazeteyi satmama tavrına girdiler. Gerici-faşist basın ile devrimci-demokrat basın arasında hiçbir ayırım yapmaksızın koyulan bu ya-

sak, halk arasında tepkiyle karşılandı.

2 Ekim günü yayınladığı bir bildiriyle Tunceli'deki bütün okulların kapatılmasını ve öğretmenlerin görevlerini bırakmalarını; bu karara uymayanların cezalandırılacağını açıklayan ARGK, 4 ekim günü göreve giden iki öğretmeni Ovacık yolunda kaçıracak ölümlü cezalandırmış, iki gün sonra Pertek / Pirinçli ilköğretim lojmanlarını basan ARGK gerillaları 4 öğretmeni daha MHP'li oldukları gerekçesiyle öldürmüştü. Malatya muhabirimizin bildirdiğine göre; öldürülen öğretmenlerden Malatya'nın Pötürge ilçesine bağlı Mamurek köyünden, Kürt bir ailenin çocuğu olan Orhan Bakış'ın ailesi, çocuklarının MHP'li olmadığını, aksine PKK hareketine yakınlık duyan yurtsever bir insan olduğunu biliyorlardı. Bakış'ın ailesi ve köylüleri, böylesi bir eylemi PKK'nın değil ancak kontrgerillanın yapacağına inanarak cenazeye sarılı Türk bayrağını yırttı. Ancak daha sonra eylemin PKK tarafından yapıldığı öğrenilince, Bakış'ın ailesi ve köylüleri büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Bu olaylardan sonra Tunceli'de 400' e yakın köy okulu kapatılmış ve bütün öğretmenler merkeze alınmıştır. Tunceli merkezinde bulunan 7 lise ile 8 ilkokulun öğretmenleri, bağlı buldukları Eğitim-İş ve Eğitim-Sen sendikalarının aldığı PKK'nın bu eylemlerini protesto kararı doğrultusunda 11-12 Ekim günlerinde derslere girmeme eylemi yaptılar.

PKK tarafından devrimcilerin öldürülmesi, köylülerin kaçırılması, bölgeye sosyalist basının girmesini engellemesi vb. zora dayalı tavırlarından dolayı 12 Ekim günü Tunceli'de kepenk, kontak kapatma eylemlerinin yanısıra bir protesto yürüyüşü yapıldığı bildirildi.

TKP/ML TIKKO'dan bir atak daha

Haber Merkezi- İstanbul Alibeyköy' de, TKP/ML TIKKO bir dizi eylemle Baba Erdoğan' ı andı.

Baba Erdoğan' ın üçüncü ölüm yıldönümü olan 17 Eylül' e denk getirilen eylemler dizisi, çevrede yoğun asker-polis yığınagı olmasına rağmen başarıyla gerçekleştirildi. Bildiri dağıtma, afişleme ve altı adet elektrik trafosunun imha edilmesiyile başlayan eylemler İSKİ ve belediyyeye ait araçların molotoflanmasıyla sürdürüldü. Her taraftan alevler yükselirken yapılan yazılımlar halkın oldukça fazla ilgisini ve beğenisini topladı. Yeni yapılan PTT' ye atılan bir bomba ise patlamadı.

Eylemler sonunda o kadar önleme rağmen başarısız kalan ve şaşırarak TC , çareyi ertesi gün halktan rastgele insanları tutuklayarak, karakollarda sorgu ve işkencelerden geçirmekte aradı. Alibeyköy Semt Komitesi' nin gerçekleştirdiği eylemlerde yapılan yazılımlardan birkaçı şöyle: "Tokat'ta Bir Ses - Babalar Olmez", "Yaşasın TKP/ML TIKKO", "Komünist Önder Baba Erdoğan Kavgamızda Yaşıyor".

TKP/ML TIKKO Şavşat'ta TC'nin Rambo'larını vurdu

Haber Merkezi- Üç yıldır Karadeniz Bölgesi'nde faaliyet yürüten TKP/ML TIKKO, birçoklarının "Dersim'e sıkıyapı kaldılar" söylemini dillerine sardığı bir ortamda, yeni bölgelere açılma politikasını başarıyla yürütüyor. Komünist Önder Baba Erdoğan'ın "Bir Dersim Yetmez! Hedef bin Dersim!" şiarını hayata geçirmede ileri adımlar atan TKP/ML TIKKO, 9 Ekim Cumartesi günü Artvin'in Şavşat ilçesi kırsal kesiminde özel timlerden Şecaattin Gürlek'i öldürdü; Fatih Özdil ve Bayram Sağır' ı yaraladı.

Gazetemize PTT kanalıyla gelen TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölgesi Alt Bölge Komutanlığı imzalı bildiriye, olay şöyle anlatılıyor:

"Özellikle TC, ordumuzu PKK diye propaganda ederek bölge halkının olumsuz tavır göstermesini sağlamaya çalışmaktadır. Ancak TC'nin bu politikasını, bizler boşla çıkarmaktayız. Bölge halkı PKK ile TKP/ML TIKKO arasındaki farkı görmektedir. Halk, bizlerden kendilerine zarar gelmeyeceğini çok iyi bilmekle birlikte, partimize ve ordumuza güven duymaktadır. Buna, bölgedeki üç yıllık faaliyetimiz açık bir örnektir.

9 Ekim'de, saat 15.00-16.00 arası mevziler alınmıştır. Düşmanın üzerimize, ormana doğru patikadan geldiğini saptadık ve 5 metre yaklaştığı sırada ateş açtık. Bu esnada, düşmanın küfürle birlikte, korkudan olsa gerek "Polis!", "Polis!" diye bağırarak duyuldu. Saldırı 10 dakika sürdü. Eylemi başarıyla gerçekleştirip geri çekildik. Yapılan telsiz konuşmalarında, düşman "Telsiz bağlantısı kuramıyoruz!", "İşaret vermeniz gerekirken neden vermediniz?" diyerek paniğini açığa vurdu. Düşman yaralılarını toplayarak şehre doğru kaçarken, gerilla karşıındaki aczleri ve halkın gözündeki güçlü olduklarına dair imajın yıkıldığı açığa çıktı. Bunu gizlemek için şehre vardıklarında karısının ve çocuğunun yanında olduğu halde Askertik Şubesi Yüzbaşısı'nı ve İlçe Kaymakamı'nı tartakladıklarını öğrendik".

Devrimci-demokrat kamuyona

Faşizmin devrimci-demokratlara, sosyalistlere ve yurtseverlere azgınca saldırıldığı bir dönemi yaşıyoruz. Topyekün saldırı henüz sonuçlanmış değil. Hergün çatışmalar, gerilla ölümleri, köylülerin katledilmesi, sosyalist ve yurtsever basın mensuplarının kaçırılması, katledilmesi vb. faşist saldırı haberleri alıyoruz. Aynı zamanda buna karşı direniş haberleri de bir onur olarak kendini gösteriyor.

Böylesi bir dişe diş çatışma ortamında kötü haberler de alıyoruz. PKK'nın son zamanlarda köylüleri topluca katletme haberleri bunlardan birisidir. Daha önce özeleştirsel tutum alınan bu olgu yeniden canlanmıştır. Yine Dersim'de diğer sol/sosyalist güçlere, taraftarlarına karşı, sosyalist basının mensuplarına ve yayıncılarına karşı aldığı tavır aynı şekilde vahim bir olgu olarak yaşanmaktadır.

6 TDKP'linin öldürülüp 2'sinin "esir alınması" olayın vehametini göstermektedir.

Halktan 15-20 TKP/ML-TIKKO taraftarlarının kaçırılması diğer bir örnektir.

Geçenlerde gazetemiz Özgür Gelecek'in Ovacık/Dersim muhabiri Ferhat Eren'in kaçırılması ve ardından ikinci bir kez (9.10.93 günü) kaçırılıp tehdit edilmesi, muhabirlikten vazgeçmeye zorlanması; Özgür Gündem gazetesi dışında kalan devrimci-demokrat ve sosyalist basın organlarının bölgeye girmesinin yasaklanması, satacak bayilerin cezalandırılacağı belirtilmesi ile faşist TC'nin genelde sol basına, özel-

de Özgür Gündem gazetesine karşı uyguladığı baskı, yasaklama ve çalışanlarının katledilmesi arasındaki farkın ne olduğunu herkesin sorması ve buna karşı tavır alması bir zorunluluktur.

TDKP'lilerin öldürülmesi kime hizmettir? Sorulmalı, yanıt istenmelidir!

"Güçlü olduğum yerde kimseyi yaşatmam, var olanları da yok ederim" anlayışı devlete hizmet eden bir anlayıştır. Diğer sol güçlerin varlığı faşizme karşı bir cephedir. Çephehin çoğalması tüm sosyalist ve yurtseverlerin yararına. Bunları yok etmek ise faşist TC'ye hizmettir.

Devletin, sol güçleri birbirine kırdırma oyununa gelmemelidir. "Benden olmayan kontradır" anlayışı subjektiftir ve vahim bir anlayıştır. Böyle bir anlayışla hareket etmek objektif olarak kontralık yapmak anlamına gelecektir. Bundan derhal ve mutlaka vazgeçilmelidir. Sol güçler ve sosyalist basın üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Tüm devrimci-demokratları, yurtseverleri ve halktan yanayım diyen güçleri bu soruna karşı duyarlı olmaya, provakasyon ortamı yaratılmamasına dikkat ederek tavır almaya çağırıyoruz.

Halk güçlerine karşı şiddet TC'ye hizmettir!

Yaşasın devrimci dostluk ve dayanışma!

Özgür Gelecek
11.10.1993

TKP/ML'den çağrı ve uyarı

Haber Merkezi- TKP/ML TIKKO Sivas İl Komitesi. 27.9.1993 tarihli iki bildiri yayınlamaya, Sivas halkını ve orta öğretim gençliğini Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımına karşı kendi bünyesinde birliğe ve faşist-feodal eğitim sistemini yerle bir etmeye çağırıyor.

Komite nin "Yoksul ve Emekçi Sivas Halkına" başlıklı bildirisinde, "TC devletinin kuruluşundan günümüze dek gerek tek parti diktatörlüğü sürecinde, gerekse 1950'den sonra hayata geçirilen çok partili sistemde: İktidara gelen her siyasi partinin yoksul, ezilen, ücretli işçi ve köylünün yanında olacağı binlerce kez dinledik. Ve sonunda gördük ki nafile! Her gelenin devletin tepesine çökenlenmiş bir avuç tefeci-üccarın, komprador burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin temsilcisi olduklarını, defalarca utanmaz bir yüzle kanıtama çabası içinde olduklarını gördük ve yaşadık" deniyor. Bildiride: bir avuç para babasının çıkarlarını savunarak devlete uygulanan zam, sömürü ve katliamların halkın kendi payına düşeni fazlasıyla aldığı, yıllardır birarada kardeşçe yaşayan halkımızın arasına devlet tarafından nifak tohumları ekildiği, Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımının bizzat devlete hızlandırıldığı, yakın zamanda yine devlet destekli gerici-faşistlerin Sivas'ta 37 insanı katlettiği vurgulandıktan sonra, "Bölgemiz, devletin son günlerde geliştirdiği silahlanma ve insanları silah almaya teşvik etme çabalarını görüyoruz. Faşist devletin bu teşviklerini ilk olarak; geçmişte ve günümüzde sermayedarların köpekliğini yapan faşist zihniyetli, halk düşmanı MHP'lilerin sahip çıktığını görüyoruz. Bizim onlara

önereceğimiz tek şey: Derhal almış oldukları silahları devlete teslim etmeleridir. Şayet aldıkları silahları halka yönlendirse en acımasız şekilde partimiz TKP/ML önderliğindeki Halk Ordusu TIKKO tarafından cezalandırılacaklarını belirtiyoruz" şeklinde bir uyarı yapıyor. Aynı şekilde bölgede koruculuğun geliştirilmeye çalışıldığı belirtilerek "... faşist TC devletine usaklık edenleri ve buna yeltenenleri tanıyoruz, biliyoruz. Onlara bundan vazgeçmelerini tekrarlıyoruz. Aksi takdirde Halk Ordusu TIKKO bu konuda acımasız davranacaktır!" deniliyor.

"Gençlik Gelecektir, Gelecek Enderimizdir" başlıklı ikinci bildiri ise; faşist, feodal, söven bir ideolojiyle kafaları biçimlendirilmek istenen ve düzenin kendi ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde insan dışındaki büyük çoğunluğu doldur-boşalt sistemiyle tezgahın geçirilen orta öğrenim gençliğine seslenilerek: Eğitim, öğretimin parasız olması, polis-idare işbirliğine son verilmesi ve gerici-faşist kadroların dağıtılması, faşist disiplin yönetmeliğinin kaldırılması, öğrencileri tek tiplenen baskılarının kaldırılması, her ulus ve azınlık milliyetlerden öğrencilerin ana dilde eğitim hakkının tanınması, kurum çalışanı emekçilerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin örgütlenme hakkının tanınması, ders programlarının yaşamla bilimin bağlılığı çerçevesinde olması demokratik talepler olarak konuluyor. PTT kanalıyla gazetemize ulaşan her iki bildiri de, Sivas halkını ve gençliğini TKP/ML TIKKO ve TMLGB'de örgütlenmeye çağırarak sona eriyor.

olayı sahiplenmemesi olanaksız. Hiçbir şekilde devrimci kanı dökülmesi açıklanamaz. Bunu Tunceli halkı da biliyor.

Zübeyr AYDAR ve Hatip DICLE (DEP Milletvekilleri): Olay hakkında bilgileri aşağıdaki gibi söyledik:

Ne dediler:

Ahmet TÜRK (DEP Mardin Milletvekili): Söyleyecek birşey yok. Hiçbir insanımızın öldürülmesini istemiyoruz. Belirli bir düşünceye sahip insanların bu

biçimde öldürülmesi yanlış birşey. Hoş karşılamıyorum.

Mahmut KILINÇ (DEP Milletvekili): Olayla ilgili fazla bilgimiz yok(!). Kimin yaptığını da tam olarak bilmiyoruz (!!!). O tür örgütlerin arasında silahlı mücadele olmamalıdır.

Sinan YERLİKAYA (SHP Milletvekili): PKK'nın halka karşı şiddet uygulaması kabul edilemez. Bu tür hareketlerin kime hizmet edeceği bellidir. Devletin de zaten yapmak istediği budur. Olayda yaralanan 3 kişi halen Dev-Sol gerillalarının öldürdüğü. Özgürden PKK'nın

Demokratik Haklar Derneği'nde Gonzalo Belgeseli

İstanbul/Özgür Gelecek-4 Ekim günü Demokratik Haklar Derneği, Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Koruma haftasına katkı olarak, Peru Komünist Partisi'nin mücadelesini ve Başkan Gonzalo'nun "Kafesten Konuşması"nu konu alan bir video gösterimi düzenledi. Katılımın oldukça yüksek olduğu gözlenen etkinlik devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Peru Komünist Partisi'nin lideri Başkan Gonzalo'nun geçtiğimiz yılın 12 Eylül'ünde ele geçmesinin hemen ardından, PKP'nin de üyesi olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket, bütün dünya halklarını uyarak harekete geçirdi. Kuruluşundan bu yana en büyük uluslararası kampanyasını örgütleyen DEH, Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Korumak İçin Acil Enternasyonal Komite'yi kurdu. Komite bu yıl dünya halklarına 12-24 Eylül tarihleri arasında "Uluslararası Eylem Çağrısı" yaptı. "Dr. Abimael Guzman'ın hayatını koruyalım!", "Fujimori rejimini Peru'daki siyasi tutuklulara karşı caniyane çabalarını geri püskürtelim!" sloganlarıyla ifade edilen kampanya son zamanlarda Peru'da yeniden yürürlüğe konulan ölüm cezasına karşı Gonzalo'nun ve siyasi tutukluların hayatlarının korunması gerektiğine inanan herkesi dünya çapında sesini yükseltmeye çağırıyor.

Bu çağrıya yanıt ve kampanyaya katkı olarak DHD'nin düzenlediği etkinliğe "Uluslararası Eylem Çağrısı" okunduktan sonra dernek başkanı Hasan Erdem bir konuşma yaptı. "Başkan Gonzalo hayatı korunacak sıradan bir insan, bir parti lideri değildir. Kampanya ilk başladığı andan itibaren bunu herkes hissedebiliyordu. 'Aydınlık Yol'un efsanevi lideri Başkan Gonzalo'dur bu insan! Bilinen 'Latin Amerika Devrimleri'nde köklü değişiklikler yaratan ve yeni bir öz ve soluk getiren yeni bir devrim dalgasının lideridir O!.. Başta ABD olmak üzere emperyalistlere korkusuzca meydan okuyan, sosyal emperyalizmi amansızca teşhir eden ve Çin'deki Deng Siao Ping'in karşı devrimci darbese, Lima'daki Çin elçiliği önünde Deng'i izafeten darağacına bir köpek asan Peru Demokratik Halk Devrimi'nin önderidir O!" diyerek başladığı konuşmasında Başkan Gonzalo'nun nasıl ve neden sağ yakalandığını anlattı. Başkan Gonzalo'nun hayatını korumanın proleter enternasyonalizmin bir gerekliliği olduğunu belirterek, "Başkan Gonzalo'yu kurtaracak olan şey Peru devrimidir" sözleriyle konuşmasını noktaladı. Coşkuyla karşılanan konuşmadan sonra, Sağmalcılar Cezaevi'nden gönderilen TKP/ML tutsaklarının "Yoldaş Gonzalo'nun tutsak düşmesi gerçekten büyük bir tahilsizliktir. Ama yiğit Peru halkı, epeylerinin zafer sarhoşluğu yaşamalarına bile izin vermeksizin, halk savaşı yolunda ilerlemeye devam etmektedir" dediği mesaj ile SA-DER'in mesajı da okunduktan sonra video gösterimine geçildi.

Belgeselde Peru Komünist Partisi'nin devrimi nakış nakış işlemesi ve faşist Peru hükümeti ile Amerikan askerlerinin yaptıkları vahşet anlatılıyordu. "İnsan haklarını en üst boyutta ihlal eden ordu" olarak tanımlanan Peru ordusu ve Amerikan askerleri 12 yılda resmi rakam-

lara göre 25 bin insanın katili durumundalar.

Her karesinde PKP'nin oluşturduğu güçlü ve disiplinli örgütlülüğün izlendiği belgeselde konuşan herkesin ortak kullandıkları "eskiden" ve "şimdi" kelimeleri izleyen devrim olmuş kanısı uyandırıyor. Halk savaşının stratejik denge aşaması basamağında bulunan Peru devrimi sürecinde saflar her geçen gün hızla netleşiyor ve halk üst boğutlara ulaşan rakamlarla PKP'nin yanında yer alıyor. "Biz zafer kazanmaya mahkumuz" sözleriyle Başkan Gonzalo devrimin kaçınılmaz zorunluluğunu belirterek, belgeselde konuşan bir gerilla bu durumu Mao'nun bir sözüyle açıklıyor: "Ayakkabın eskimişse ne yaparsın? Yenisini alırsın. Eskisini ne yaparsın? Tabii çıkarır atarsın".

Peru'nun en büyük hapishanesi olan Canto Grande Hapishanesi PKP özgürlük tutsaklarının eğitim kampı. Orada ayakkabı, elbise yapımı, oluşturulan müzik ve tiyatro gruplarının çalışmalarından tutun, siyasal eğitim çalışmalarına kadar sağlık taramalarını dahi kendilerinin yaptığı, yaşamın her alanında üretken, çalışan kısacası yeni toplumun yeni insanı olma çalışması mevcut. Koşu temsilcileri halka yük olmamakla birlikte, her yerde ve her koşulda yeni toplumu inşa etmelerini anlatıyor. Bunları sindiremeyen faşist rejimin burada yaptığı katliam görüntüleri izleyicilerde büyük nefret yaratıyor.

"Göğün yarısını kucaklayan kadınlardır" şiarını yaşama geçiren PKP, kadınların örgütlenmesi ve devrim mücadelesinde görevlendirilmesine büyük önem veriyor. "Kadınlar katılmadan devrim olmaz" şiarını en güzel şekilde somutlayan PKP'nin saflarında savaşan kadınların oldukça fazla olduğu belirtilen belgeselde kadınlar zamlara karşı sokak gösterileri yaparken görülüyor.

PKP'nin dünyanın Peru olarak tanımlanan topraklarında verdiği dev-

rim mücadelesi emperyalistlere korku salarken, halklara umut ve güzel bir gelecek müjdeliyor. Bir saatten fazla süren belgesel, izleyenlerde coşku, heyecan, hayranlık ve isyan duygularını uyandırırken, halkın kahreden ve yaratan gücünü, öncünün MLM ışığındaki çelikten önderliğini somutluyor.

Kasetin sonunda Peru ve Enternasyonal Proletaryanın komünist önderlerinden Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül '92 tarihinde yaptığı tarihi "Kafesten Konuşması"nda şöyle haykırıyordu: "Bizim içinde savaşığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz. Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz. Bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun bizim yolumuz üzerinde sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Görüyorsunuz!"

Bugün yalnızca Fujimori hükümetini değil, bütün emperyalistlerin canını sıkan ve onları korkutmaya devam eden konuşma dünyanın birçok yerinde işitiliyor, işitilecek.

Büyük bir merak ve dikkatle gösterimi izleyen kitle, gösterim sonunda kasetle çalınan ve PKP'li tutsaklar tarafından söylenen Enternasyonal marşı yumruklar sıkılı olarak ayakta dinledi. Ardından TKP/ML Enternasyonal Büro'nun Peru'ya ilişkin yayınladığı bildiri okunduktan sonra, "Aydınlık Yol'u inceleyen Amerikalı iki terör uzmanının Peru devriminin kaçınılmaz olduğuna dair yaptıkları itiraflar kitleye aktarıldı.

Demokratik Haklar Derneği'nin düzenlediği bu etkinlik kitleler üzerinde oldukça olumlu bir etki bıraktı.

Acil Enternasyonal Komite'nin imza kampanyası

İstanbul/Özgür Gelecek- Acil Enternasyonal Komite'nin içinde yer alan Ragıp Zarakolu, 29 Eylül'de 68'liiler Vakfı'nda bir basın açıklaması yaparak, Peru'da Gonzalo ve tüm siyasi tutsaklara karşı girişilen hak ihlallerini engellemek amacıyla imza kampanyası başlattıklarını açıkladı.

Zarakolu imza kampanyasını, PKP önderi Dr. Guzman'ın yakalanmasının 1. yıldönümü ve bu arada Peru'da ölüm cezasının rejimce kabul edilmesi nedenlerinden dolayı başlattıklarını belirtti.

Zarakolu Peru'daki insan hakları ihlalleri ile 12-24 Eylül arası gerçekleştirilen Acil Enternasyonal Komite kampanyaları çerçevesinde dünyada ve Türkiye'de gerçekleş-

tirilen eylemleri kısaca özetledi.

AEK'in "Peru'da Ölüm Cezasına Hayır - PKP Önderi Dr. Abimael Guzman ve Diğer Tutsaklara Özgürlük - Savunma Hakkına Saygı" başlıklı imza metninde şu istemlere yer veriliyor: "Biz Türkiye'li insan hakları savunucuları olarak, Peru yönetimine ve OAS İnsan Hakları Komisyonu'na şu noktaları iletmek istiyoruz: 1) Peru'da adil olmayan yargılamalara son verilerek, bütün davalar normal mahkemelere devredilmeli, 2) PKP önderi Dr. Guzman ve diğer siyasi tutukluların can güvenliği teminatı verilmeli, yeni cezaevi katliamları engellenmeli, 3) Savunma hakkına saygı gösterilmelidir. Avukat Dr. Crespo ve diğer avukatlar derhal serbest bırakıl-

malıdır, 4) Peru'daki siyasi tutukluların haklarının inkarı endişe verici boyutlardadır. Siyasal tutukluların tüm haklarının iadesi derhal sağlanmalıdır".

Bu metinden de anlaşılacağı üzere AEK için sadece hukuki yanı sıra, insan hakları ihlalleriyle ugraşmaktadır. Geçtiğimiz ay Peru Halk Hareketi önemli bir dizi karar almıştı. Tamamen katıldığımız bu kararlardan birine göre; "Hukuki kampanyalar önemlidir ancak esas değildir. Peru'ya gönderilen delegasyonlar da Halk Savaşını desteklemelidir ve insancıl yöntemlerle Peru hükümetini caydıracakları çağrılarında vurgu yapmalıdır."

Dolaysızca

Ferhat Ali

Rusya'da yeni burjuvazinin iç hesaplaşması

At iziyle it izinin birbirine karıştığı cebelleşme ve bu da-laşa öne çıkan üç isim: **Yeltsin, Rutsokoy ve Hasbulatov.**

Yeltsin parlamentoyu feshediyor. Buna karşılıkta parlamento hemen toplanıyor ve Rutsokoy'u devlet başkanlığına atadığını ilan ediyor. Her iki kanatta birbirini yasal saymıyor. Ve bir bakıma "ikili iktidar" oyunu oynanıyor. Bu uzun süremezdi. Öyle de oldu. Rutsokoy ve Hasbulatov yanlıları ve bu arada Yeltsin iktidarına tavır içinde olan yığınlar-sınırlı da olsa- sokağa dökülür, parlamentoyu kuşatan askeri birliklerin çemberini yararlar. Yeltsin boş duramazdı tabii... Parlamento binasını tanklarla sarar ve ağır silahlarla ve toplarla döver. Sonuç: Rutsokoy-Hasbulatov ikilisi teslim olur.

Önce bir saptama: Rusya'da her şey hareket halindedir; ne saflar yeterince belirgindir ve ne de istikrarlı bir denge tutturulabilmiştir. Şeyler oynak zemin üzerinde yol alıyor.

Sonra bir analize gereksinim var: Rusya'daki dalaşma, kanla "sonuçlanan" cebelleşme yeni burjuvazinin kendi içindeki iç hesaplaşmasıdır. Yeni Burjuvazi'nin iki kanadı arasında yıllardır sürüp gelen hırsların patlama noktasına varışları son yer sarsıntısı. Bazılarının sandığı gibi, Stalin yanlılarıyla, Yeltsinciler arasındaki bir savaşım değildir. Bir şey'in iki kanadı arasındaki iç hesaplaşmadır.

Netleşmek gerekir.

Yüzeyssel, kaba bir değerlendirmeye gerçekler yakalanamıyor.

Yeltsin'de, Hasbulatov ve Rutsokoy'da Rus Yeni Burjuvazinin temsilcileridir. Farklı kanatları temsil etmektedirler. Yeni burjuvazinin bir kanadı, yani şu an esasta gemleri elinde tutan kanat -reformcular diye anılan-, serbest piyasa ekonomisinden yanadır. Yeni burjuvazinin bu kanadı, kapitalizmin o vahşi ormanında, serbest pazar mekanizmalarını tüm hızıyla ve deyim yerindeyse "bugünden yarına" uygulayan kanattır. Klasik kapitalizmin serbest piyasacı bu kanadı geçmişin işletme yöneticiliği zemininden sürgün veren bir süreçte bugüne gelmişti. Diğer kanat, çıkarımı geçmişin parti ve devlet aygıtı içindeki yerinden sağlayan, kumanda ekonomisini toptan terk etmekten yana olmayan ağır aksak bir reformdan yana olan kanattır. Bu kesim, devletin merkezi-bürokratik yönlendiriciliğini serbest piyasa ile harmanlamak-tan yanadır.

Birinci kanat, bütünüyle Amerikan emperyalizmde dayanmaktadır. Umudu ABD ve Batıdır. Uluslararası kapitalizmle dizginlerce bir bütünleşme, bu kanadın tek amacıdır. uluslararası kapitalizmin temsilciliğinin ve özellikle de Clinton'un hemen Yeltsin'den yana tavır takınması bu saptamamızı yeterince doğrulamaktadır da. **İkinci kanat**, yani "muhafazakar" olarak adlandırılan kanat, belli çerçevede, ölçülü bir tavırla ABD'ye yaklaşmaktadır. Dizginlerce ve olabildiğince hızlı bir süreçle ve merkezi-bürokrasinin az çok bir yönlendirici denetimi olmayan bir reform hareketine sempatiyle bakmaktadır. Devletin serbest piyasa üzerinde denetiminin tümüyle kalktığı bir mekanizma ile çatışma içindeydi bu kanat. Anlaşılmalı, böyle bir durum ABD ve emperyalist ağababaların işine gelmez.

Rusya'daki son olaylarda, kanlı çatışmada, çatışmalı taraflardan Yeltsin'in yanında ABD'nin saf tutmasının temelinde yatan bu realitedir.

Özette, içte, ekonomik zoru idari zorun yerine geçiren, dışta, kapitalist-emperyalist dünya pazarlarıyla bütünleşme çizgisine sirtını yaslayan çizgiyle, bu çizgiden özte pek farklı kulvarda yol almayan ama ekonomik zoru idari zorla malgamalayan bir rotaya dayanan çizgi Rusya'da cephe cephe geldi.

Bu bir hesaplaşmaydı. Eninde sonunda şöyle ya da böyle çözümlenmesi gereken bir çelişmeydi. Gücünü devlet içindeki mevkisinden, merkezi-bürokrasiden alan kanat bilmekteydi ki, Yeltsinci kanatın katışıksız ABD'ye endeksi politikacı **bütünüyle** piyasa mekanizmaları tabanında yaşam hakkı bulursa, bu elinde bulundurdukları mekanizmadan gücünü alan ve bu güçle sömürüden pay alan kendilerinin sonu olacaktı. Bu son bir karşı ataktı; bir bakıma belkide son bir kuvvet denemesiydi.

Rusya'daki bu son güç gösterilerinde özellikle üzerinde durulması gereken çok önemli ve hatta "aydınlanma"nın kendisinden de önemli bir kilit nokta var. Yeni Burjuvazinin iki kanadı arasındaki bu güç denemesinde yığınların oynadığı roldür. Çeşitli örgütlenmeler, partiler vb. bu harekette Yeltsin'e karşı öfkeyle ayağa doğruldular ve silaha sarıldılar. Yığınların tabandan gelen dolaysız zoru, Hasbulatov güzergahında yol aldıysa da, bu zor Hasbulatov-Rutsokoy önderliğini de bir yana itip "ayaklanma"da yer yer önderliğe yerleşebildi. Stalin'in resimleri ellerde bayraklaştırılabildi. Her ne kadar saflar yeterince belirgin değildiyse ve her ne kadar ittifaklar ince bir ipe birbirine bağlanmışsa da halk yığınlarının Sosyalizm ve Stalin öncesini simgeleyen flamaların ve en önce büyük bir Stalin resmiyle ayağa doğrulmaları fevkalade önemlidir.

Şeyler, karşıtına dönüşüyor. Sosyalizmi bir kaç yıl önce "öldürenler" gördülerki, sosyalizm halâ halkların isteğidir, gereksinimidir.

Sentes: Bu sınırlı "ayaklanma" Rus Yeni Burjuvazinin iç hesaplaşmasıydı. Özü çıkar hesaplarına dayanıyordu. Bu iste saptama, ikincisi, her iki burjuva kanadı da burda aynı güzergahı kullanmaktadır. Ama bütünüyle değil. Bu farkı farkedin. Bu önemli. Üçüncüsü, bu harekette, halk yığınları kendini göstermiş, Rusya'nın işçi ve emekçi kitlelerine oranla bu sınırlı da olsa yığınların aşağıdan gelen dolaysız zor'u, harekete görelide olsa egemen olmuştur. Dördüncüsü, ABD ve Batılı emperyalistler ve diğerleri halkın bu gücü karşısında cinnet geçirmişlerdir. Fena halde uykuları kaçmıştır. Beşincisi, bu hareketle, Rusya'da işçi ve emekçi bloğunun yolu açılmıştır. Altıncısı, bundan sonra sahne ışıklarının önünde sınıfın tiftanları görünecektir.

Ve nokta: Proletarya ve komşuları, sosyalizm aracılığıyla emeği Rus Yeni Burjuvazinin boyundurduğundan kurtarmak için silahlanmayı ve savaşmayı ve Yeni Ekim'leri yaratmayı mutlak biçimde başaracaktır. Tarih, Yeltsincilerin, Rus Yeni Burjuvazinin proletarya tarafından infazına tank olma da geçilmeyecektir.

Rus tiftanlarının soluğu Rus Yeni Burjuvazinin ensesinde-

KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİLERİ SÜRESİZ İŞ BIRAKTI

Burjuva basını Gürkanat'ın yalanlarını yayınıyor

İstanbul/Özgür Gelecek- Yaklaşık bir aydır çeşitli eylemliliklerle seslerini duyuran Küçükçekmece Belediyesi işçileri, eylemlerine hız kazandırdılar. En son olarak E-5 Karayolu'nu kesen Küçükçekmece işçileri bu olaydan sonra süresiz iş bıraktılar. Bilindiği gibi Küçükçekmece belediyesi 6 aydır işçilere maaş ödemiyor. Bu sadece Küçükçekmece'de değil bütün belediyelerde yaşanıyor.

Belediye işçilerinin eylemlilikleri, burjuva gazeteleri tarafından verilmiyor. İşçilerden biri bunu "Sınıfın sınıfın tavrı" olarak değerlendiriyor. Bunu da şöyle açıklıyor. "Burjuva gazetesi, kendi sınıfına zarar verecek eylemi gazetesinde yayınlarmı? Bu elbette kendi üyesine zarar verir. O nedenle yayınlamaması doğal."

Küçükçekmece işçilerinden bir başkası, Küçükçekmece Belediye yönetiminde yolsuzluğun ayyuka çıktığını söylüyor ve bunların dışarı sızmasını şöyle açıklıyordu. "Belediye Başkanı; Personel müdürlüğü ve Yazışmaları müdürlüklerine kendi yandaşlarını yerleştiriyor."

4 Ekim günü iş bırakan belediye emekçileri, o günden bu yana çöpleri toplamıyor. Temizlik ve fen işçileri "Süresiz" devam eden bu eyleme, haklarını alınca kadar devam edecekler. Yaptıkları yürüyüşle "Yaşamın işçilerin birliği", "Maşımızı aşırın sabırımızı taşırdın", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "Patron çöpü dediler, hakkımızı yediler" sloganları ile kamuoyu yaratmaya çalışan işçilere, yürüyüş boyunca eylemi izleyen halk alkışlarla destek verdi.

İşçiler eylemlerini sürdürürken Küçükçekmece Belediye Başkanı da Ali Rıza Gürkanat ta boş durmuyor, gazetelere "Haber yazmıyor."

Eylemin hazırlıkları yapılırken 30 Eylül tarihli Bugün gazetesinde şöyle bir haber çıktı. "Patron çöpler saltanatına son". Böyle bir

Yalana, dolana ve tüm sahtekarlıklara rağmen Küçükçekmece işçileri coşuklu yürüyüşüne devam ediyor.

başlığı bulunan haber şöyleydi: "Küçükçekmece Belediye Başkanı Vekili Ali Rıza Gürkanat, temizlik işçilerinin aldıkları maaşın yanına kendi yerlerine adam tutarak çalıştırdıklarını belirtti."

"Fazla alıyorlar" şeklinde kamuoyuna sunulan yalanların yanısıra, "İşçi fazlalığı var" yalanı da Ratılıyor. İşçiler beldelede nüfus oranına göre işçi çalıştırıldığını söylüyor ve Küçükçekmece'de nüfusa göre 2400 işçi çalıştırılması gerekirken 1600 işçi çalıştırıldığını anlatıyorlar. İşçi fazlalığı yalanının müteahhitlere iş vermek amacıyla yayıldığını anlatan işçi önderi, "bizim yapmamız gereken işleri taşeronla veriyorlar" diyor.

"BİZİ DESTEKLEYİN, EYLEM YAPMAYALIM"

Sendikalar arasındaki rekabetin de eyleme zarar verdiğini anlatan

işçi önderleri, Genel-İş'i SHP'li belediyelerin aktif olarak desteklediğini ve doğal olarak aralarında bir pazarlığın söz konusu olduğunu anlatıyorlar. Bir işçi önderi Genel-İş'te başkanlığa ve yönetime soyunanların "siz bizi desteklerseniz, biz de yönetime geldiğimiz zaman eylem yapmayacağız" dediğini söylüyor. Bu alışveriş karşısında son günlerde gelişen eylemliliklere Genel-İş'in katılmak istemesini örnek gösteriyor. "Ancak" diyor "işçi onlara rağmen eyleme katılma aldı"

Bu arada 4 Ekim'deki yürüyüşte Genel-İş bir bildiri dağıttı. Bildiri gayet nazik bir dille yazılmıştı. Anlam olarak özete sunu ifade ediyordu: "Sayın halkımız, paramızı alamadık. Bu nedenle çöpleri toplamıyoruz. Sizden özür dileriz." Bildirinin altında imza yoktu. Ancak bunu Belediye-İş temsilcileri "Biz yaz-

madık" diyordu. Muhtemelen onlar yazmıştı. Küçükçekmece işçi temsilcileri "Neden imza koymadılar" diye sordular. "Hem 'biz yetkiliyiz' diyorlar, hem de yazdıkları bildirin altına imza koymuyorlar." İşçiler şu uyarıyı da yapıyor: "Eğer yetkilileri yoksa, bize söylesinler biz herşeyi göğüsleriz".

MUHTARLAR DESTEKLİYOR

Küçükçekmece'ye bağlı Cumhuriyet, Cennet, Tevfikbey, Söğütöçme, Kartaltepe, Yeşilova, Fatih, Atatürk, Altınşehir, Ziya Gökalp, Yenimahalle, Kemalpaşa vs. mahalle muhtarları bir araya gelerek bir bildiri hazırladı. Bu bildiri "Küçükçekmece'de çalışan işçilerin aynı zamanda mahalle sakinleri olduğunu, aynı araçlara bindikleri-

ni, aynı kasap ve marketten alışveriş ettiklerini söylüyorlar. Ve belediye başkanı ve Meclis üyelerine sesleniyorlar: "6 aydır maaş almadan nasıl yaşanır? 1982 anayasası angaryayı yasaklamıştır. Belediye yönetimi anayasal suç işliyor." Bildirinin sonunda işçilerin demokratik eylemini desteklediklerini söylüyorlar ve bütün mahalle sakinlerinin bu eylemin yanında yer alması için çağrı yapıyorlar.

Dergimiz baskıya girdiği sırada Küçükçekmece belediye işçileri yeni bir yürüyüşe hazırlanıyorlar... 13 Ekim günü iki koldan başlayacak yürüyüş ilk olmadığı gibi son da olmayacak... Küçükçekmece Belediyesi işçileri haklarını alınca kadar çeşitli eylemlerle seslerini duyurmada oldukça kararlılar. Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube bildirisini

Kamuoyuna ve Küçükçekmece halkına

Küçükçekmece Belediye işçileri 3-4 yıldır maaşlarını ve sosyal yardımlarını zamanında alamıyorlar. Son birkaç yıldır sorun giderek büyüdü. 1992 Mart ayında itibaren maaş farkları, ikramiye, sosyal yardımlar; 1993 yılına ait ikramiye, sosyal yardımlar hala ödenmediği gibi son altı aydır işçilere maaş da ödenmiyor.

Maasından başka geliri olmayan insanlarımız ALTI AY MAAS almada, İstanbul gibi bir kentde insanca yaşayabilmesinin imkansız olduğunu sizler de takdir edersiniz. Belediye işçileri, alın terinin karşılığında hakettikleri ücretleri alamadıkları için açlıkla karşı karşıyadırlar. Ev kiralarını, bakkal borçlarını ödeyemiyor, hastasını doktora götüremiyor, çocuklarını okula gönderemiyorlar. Buna rağmen işçiler bugüne kadar hizmet vermeye devam ettiler. Sözde işçi dostu olduğunu, halka en iyi hizmeti vereceğini iddia eden Küçükçekmece Belediye Yönetimi, bu süre içinde, işçileri ve Halkı oyalama, aldatma dışında birşey yapmadı. İşçilerin mağduriyetinden rahatsız olmadığını gösterdi. Sorunu çözmek için ciddi bir çaba göstermedi. Bununla da yetinmeyen Belediye Yönetimi işçileri bölmek, işçiler aleyhine gerçek dışı beyanlarla kamuoyu oluşturmaya çalıştı. İşçilerin durumunu tam tersi biçimde göstererek Küçükçekmece halkını ve kamuoyunu aldatma yolunu seçti. Örneğin: Küçükçekmece Belediye Başkanı vekili Ali Rıza Gürkanat 30 Eylül tarihli Bugün gazetesine verdiği ve gazetede "Patron Çöpler" başlığı ile çıkan demecinde, "çöpcülerin 12 milyon maaş aldıklarını, maaşlarının yarısını ile kendi yerine adam çalıştırarak kendilerinin çalışmadıklarını" söylemektedir. Yani, altı aydır maaşını vermediği için açık tehlikesiyle karşı karşıya olan işçiler patronluk yapıyorlarmış! Bu büyük bir yalandır. Belediye işçilerinin maaşı 12 milyon değil, yıl ve yemek parası vb. yan ödemelerinde içinde olmak üzere 5,5 milyondur. 6 aydır maaşları alamadıkları için, bırakalım kendi yerime işçi çalıştırmayı sefil durumundadırlar. Ayrıca sormak gerekir: İş yasalarına aykırı bu durumda Ali Rıza Gürkanat neden gözümmüştür? Biz, kamuoyu önünde, Ali Rıza Gürkanat'ın iddialarını ispata davet ediyoruz. Değerli Küçükçekmece'lerimiz: Biz işçilerin belediye yöneticileri gibi televizyon kanallarında, büyük gazetelerde sesimizi duyurmak imkânımız yoktur. Ancak sizlerle iççe yaşadığımız için, sizler ne durumda olduğumuzu çok iyi biliyorsunuz; Belediye yönetimini de iyi tanıyoruz. Verdiğimiz hizmetlerin de, işçilerin mağdur etmemiş olduğunu sorulmuş Yönetimdir. Değerli Küçükçekmece halkı, işçinin sorunu sizin de sorununuzdur. İşçi alacaklarının ödenmesi, daha iyi hizmet verilmesi ve belediye yönetimini sorumlu davranmaya zorlamak için, işçi ile omuz omuza sizleri bu sorunlara sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Özelleştirmeye karşı platform hazırlığı

Ankara/Özgür Gelecek- Kamu Çalışanları Platformu'nun yaptığı çağrı ile toplanan Kimya Mühendisleri Odası, Veteriner Hekimleri Derneği, Tüketici Hakları Derneği ile işçi ve memur sendikalarının temsilcilerinin katıldığı özelleştirmeye karşı mücadele amaçlı toplantı, 7 Ekim tarihinde Yapı Yol-Sen Ankara Şubesi'nde yapıldı. Bütün DKÖ'lere ve sendikalara çağrı yapılmasına rağmen katılım fazla değildi.

Devletin özelleştirme uygulama-

larına karşı yapılması gereken acil eylemler ve faaliyetlerin neler olabileceğinin yanısıra yöntemler üzerine tartışılan toplantıda, bildiri dağıtmak, paneller düzenlemek, TV'deki özelleştirme konulu tartışmalara katılmak ve meslek odalarının bildiri ve yayın organlarında konunun işlenmesi şeklindeki eylem çeşitleri benimsendi.

Bütün katılımcıların hemfikir olduğu konu, toplumun bu konuda bilgisiz olduğu, halkın, zararına olan özelleştirme konusunu bilgi-

sizliği yüzünden haklı gibi görebildiği, özelleştirmenin kendi faydasına olduğunu düşünenlerin bu konuda bilgilendirilmesi gerektiği oldu.

Özelleştirmeye karşı oluşturulacak bir platformun ilk temeli sayılabilecek bu toplantıda, ileriye dönük, kalıcı çalışmalar yapılması gerektiği vurgulandı. Bir konuşmacı, "Bu sorunlara sahip çıkan bir parti yoktur, işçi sendikaları da buna yeterince karşı çıkmıyor, sorunlara bu düzen içinde çözüm bulma-

ya çalışıyorlar. Biz çalışanlar meşru olan her zemine, sadece yasal zeminlerde değil, meşru olan her zeminde buna karşı çıkmalıyız" şeklinde görüşlerini özetledi.

Toplantıya katılanlar, özelleştirmeye karşı acil önlemler almaları gerektiği noktasında anlaştılar. Toplantıya yeterince katılım olmadığı için, kitle örgütlerine ve sendikalara ikinci bir çağrı yaparak 18 Ekim tarihinde ikinci bir toplantı yapılması ve bu arada 15 Ekim tarihinde DİSK'de yapılacak aynı

"Biz devletin derneği değiliz"

İzmir/Özgür Gelecek- Sivas katliamını protesto etmek amacıyla 3.7.1993 tarihinde eylem yapan İzmir Hacı Bektaş-ı Veli Kültür ve Tanıtma Derneği hakkında, bildiri dağıtma, izinsiz yürüyüş yapma, slogan atma gibi suçlardan dolayı İzmir Emniyet Müdürlüğü tarafından soruşturma açıldı.

Dernek yöneticileri 27.9.1993 tarihinde ifade vermek üzere tek tek Emniyet Müdürlüğü'ne çağrıldı. Derneğin yaptığı açıklamada ise ifade vermeye tek tek gidilmeyeceği, toplu olarak gidileceği söylendi. 27 Eylül'de dernek yöneticileri toplu olarak ifade vermek üzere İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne gitti. Yöneticiler ifadelerinde "Sivas'ta 37 kişinin katledilmesini protesto etmek suç ise biz bu suçlu kabul ediyoruz. Biz devletin derneği değiliz, devletin işleyişine karşıyız ve bizim vergilerimizle mollalar yetiştirilerek Sivas'ta olduğu gibi insanlarımız öldürülüyor" diyerek devleti teşhir etmeye ve halka yönelik baskıları birkez daha vurgulamaya çalıştılar. Verdikleri ifadelerin yazılmaması karşısında direkt olarak ifadelerini yazdırdılar. Soruşturma İzmir Emniyet Müdürlüğü'nden İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na sevk edildi. Görüşmemizde; halka uygulanan baskıları protesto etmek amacıyla her zaman ellerinden geleni yapacaklarını ve sessiz kalmayacaklarını vurguladılar. Ayrıca tüm DKÖ'lere insan haklarına yönelik baskı ve asimile politikalarına karşı bir birlik platformu oluşturmak amacıyla çağrıda bulundular.

Kamu emekçilerinin sessizliği bitiyor

İstanbul/Özgür Gelecek- Kamu Sendikaları Çalışanları Platformu, 2 Ekim'de bir toplantı yapılarak, 15 Ekim'de Türkiye genelinde vizite eylemi yapılmasını kararlaştırdı. Bu tarihte tüm kamu kuruluşlarında toplu viziteye çıkacak olan kamu emekçileri, bağlı buldukları SSK hastanelerine yürüyebilecekleri, belli merkezlerde toplanarak basın açıklamaları gerçekleştirecekler.

Kamu Çalışanları Platformu dönem sözcüsü İsmet Aktaş imzasıyla yayınlanan basın açıklamasında, 6-7 Kasım günlerinde de İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerde paneller gerçekleştirileceği bildiriliyor. Platformun önümüzdeki süreçlere ilişkin aldığı kararlardan bazıları şöyle:

- 15 Ekim'e kadar bir özel sayı ve afiş yapılması,
- 15 Ekim'de genel bir vizite eylemi ve belli merkezlerde toplanarak (hastanelerde) basın açıklamasının yapılması. Basın açıklamasının özünü, grevli toplu sözleşmeli sen-

dikal haklarımızın yasal düzenlemesi oluşturacak,

- 6-7 Kasım günlerinde İstanbul, Ankara ve İzmir'de panel yapılması. Panelin konusu kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları,

- Diyarbakır'da tutuklanan Şube Başkanları ile ilgili basın bildirisini yazılması, Mahkemeye her sendikadan en az bir kişi ile katılm,

- DİSK'in çağrısı üzerine "Özelleştirme, Taşeronlaştırma ve Sendikasılaşmaya" karşı neler yapabileceğimizi görüşeceğimiz toplantıya katılım. Toplantı 15 Ekim 1993 günü saat 14.00'da DİSK Genel Merkezi'nde olacaktır.

Toplantıya Eğitim-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen, Demiryol-Sen, Maden-Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tüm Banka-Sen, Sosyal Hizmet-Sen, Tüm Haber-Sen, Tüm Gıda-Sen, Lim-Sen, Tarım-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Maliye-Sen ve İl-Sen'den sendikalar katılır.

İşçi Emeklileri Cemiyeti'nin kömür vurgunu

İzmir/Özgür Gelecek- İşçi emeklileri geçtiğimiz ay İzmir'de bir toplantı düzenleyerek sorunlarını tartıştılar. İşçi olarak çalıştıkları dönemde en yüksek vergiyi ödeyen işçiler, emekli olduklarında kaderlerine terk ediliyor ve yaşamlarını sürdürmeye bile yetmeyecek aylıkla geçinmek zorunda kalıyorlar.

Emekliler, kendilerine az maaş verilmesinin nedeni olarak devletin kendilerine "kaynak yetersizliği" gerekçe olarak gösterdiğini hatırlıyorlar ve bunun uydurma bir gerekçe olduğunu söylüyorlar.

Yapılan toplantıda en çok gündeme gelen İşçi Emeklileri Cemiyeti, onların değil haklarına sahip çıkmak, sırtlarından para kazanmayı sürdürüyor.

Cemiyet'in, işçilere sattığı kömürle haksız kazanç sağladığı ortaya çıktı. Böylece yolsuzluk dosyalarının üzerine Cemiyet Başkanı Ortan Vardar ve Cemiyet Yöne-

tim Kurulu üyelerinin dosyaları da eklendi. Milyarlık kömür satışının vurgununun ortaya çıkmasıyla kömür satışı durduruldu.

İşçi Emeklileri Cemiyeti, sattığı her ton kömür için fazladan 700 kilogramlık para alıyordu.

Bunun yanısıra KDV ve kırtasiye gideri adı altında 2 yüz bin lira para istiyorlar. Sözde "işçi emeklilerinin çıkarlarını koruyan" bu vurguncular, Ege Linyit İşletmeleri'nden tonunu 680 bin liradan aldıkları kömürü 1 milyon 485 bin liradan satıyorlardı.

Yıllarca devletin "vergi" yüküyle ezdiği işçiler, emekli olunca açlığa terk ediliyor. Kendilerine sadaka niyetine verilen para bile böyle "uyanıklar" tarafından talan ediliyor, biraraya gelmenin, örgütlenmenin ve hesap sormanın gerekliliğine inanıyorlar. Emekliler toplantıda şu mesajı verdiler: "Emeklilerin de hesap sorduğu günler gelecektir"

Kamer Özkan PKK tarafından öldürüldü

Haber Merkezi- Tekoşina Sosyalist örgütü liderlerinden Kamer Özkan, 30 Eylül'de Dersim merkezde bağlı Gömemiş köyünde PKK militanları tarafından öldürüldü. Tekoşin tarafından yapılan açıklamada "Zamanlama tesadüfi değildir... Kamer yoldaşın bölgede askeri çalışmaları örgütleyecek bir kişi olduğunu bilen PKK, onu ortadan kaldırıp, devrimci sosyalist hareketlerin gelişmesini engellemeye çalışmıştır. Meselenin özü budur... Biz bu provakasyonu boşa çıkarmayı esas alıyoruz. Kesinlikle PKK'ya karşı silahlı bir eylemimiz olmayacaktır" denildi.

Kamer Özkan'ın cenazesi, 600 kişinin katılımıyla Gevreye köyünde toprağa verildi.

PKK Kamer Özkan'ın katledilmesini üstlenerek "Kamer Özkan resmî MIT üyesidir. Onun suçlarından sadece bir-ikisi bile onun defalarca idamı için yeterlidir"

açıklamasında bulundu. Kürdistan Haber Ajansı (KURD-HA)'nin geçtiği haberde, PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi, Özkan'ın "suçlarını" açıklarken Tekoşin'i "MIT tarafından kurulan ve yönlendirilen ajan örgüt" olarak tanımladı. Ayrıca Özkan'ın 2 PKK'lıyı öldürdüğü ve 1 PKK'lı'nın ölümüne sebep olduğu da PKK tarafından iddia edildi

Ote yandan ARGK Dersim Eyalet Komutanlığı, yaptığı bir açıklamayla Tunceli Bağımsız Belediye Başkanı Mehmet Kocademir'in, üç gerillanın ölümünden sorumlu olduğunu iddia etti. Açıklamada Kocademir'in, "Halkın Kurtuluşu adlı provokatör örgütün temsilciliğine dayandığı" belirlenmesi yapıldı.

KURD-HA'nın geçtiği haberde, başta Mehmet Kocademir olmak üzere tüm "Kontralar" yaşam hakkı tanınmaması istendi.

30 Eylül'de PKK tarafından öldürülen Kamer Özkan.

Halkımız devrimci kanı dökenleri bağışlamaz

Haber Merkezi- İsviçre'nin St. Gallen kantonunda, Dursun Karataş yanlıları, Bedri Yağan yanlısı Ahmet Hozer'i katlettiler. 29 Eylül günü akşam saat 19.00 civarında Bedri Yağan yanlılarına ait bir evi basan saldırganlar, evde bulunan çocukların gözleri önünde ve fütursuzca ateş açtılar. Saldırı sonucu Hozer ölürken, ev sahibinin eşi ağır yaralandı.

Olay, Bedri Yağan yanlıları tarafından, "Tasfiyeciler D. KARATAŞ çetesine ve bu güruha bağlı devrimci katillerine aktif tavır alma zamanı çoktan dayatmıştır. Görev devrimci değerleri korumak ve bu

saldırlara 'DUR' demek, bizzat pratikle engellemektir" şeklinde protesto edilirken TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK) ve Devrimci Sol Güçler (Avrupa) örgütleri, "Devrimcileri Katledenler Er Ya Da Geç Halkımıza Hesap Vereceklerdir" başlıklı bir bildiri yayınladılar. Bildiride, Hozer çevresinde çok sevilen, sayılan bir devrimci ve yılların emeği olarak nitelendirildi. "Halk" diyerek "Vatan-millet" diyerek pekçok şey yapılabileceğini, halk için, emekçi insanlar için, yurtseverlik ya da sosyalizm davası için insanların kendilerini feda edebileceğini ancak

bunların kimileri tarafından çeşitli nedenlerle, değişik biçim ve düzeylerde kötüye kullanıldığını tarih gösterdiği belirtilen bildiride, bir devrimcinin "Yaşasın Onderimiz Dursun Karataş" sloganlarıyla katledilmesinde devrimci değerlerin kötüye kullanıldığı açıklanıyor. Bildiride, "Oysa kimse bunları devrimcilik adına savunamaz. Kimse kamuoyunu bu yönde aldatamaz. Ve kimse döktüğü devrimci kanına rağmen halkımız tarafından bağışlanamaz" denilerek devrime zarar veren bu tür anlayış ve yaklaşımların mutlak suretle terk edilmesi isteniyor.

Devrimciler arası şiddete tavır

Haber Merkezi- Nevşehir Cezaevi'nde bulunan PKK, TKP/ML TIKKO ve TDKP tutsakları, bir süredir Devrimci Sol içinde süren çatışmaların tamamıyla özel savaş rejiminin ve onun kirli savaş politikalarının devrimci güçler üzerinde daha rahat yürütülmesine zemin sunduğunu kamuoyuna ve devrimci demokraf güçlere duyurdular. Duyuruda, "Bizler Nevşehir Cezaevi'nde bulunan PKK, TKP/ML TIKKO, TDKP tutsakları olarak taraflar arası çatışmalar bu şekilde sürdüğçe Devrimci Sol Dursun Karataş taraftarlarıyla da, Devrimci Sol Bedri Yağan taraftarlarıyla da ortak platformda olmayacağımızı, bir süredir farklı platformlarda hareket ettiğimizi kamuoyuna duyuruyor; her iki tarafı da doğru devrimci yöntemlerle çözüm bulmaya, devrimciler arası şiddet kullanmamaya çağırıyoruz" denildi.

Öğretmen katline protesto

Mersin/Özgür Gelecek- Eğitim Sendikası Mersin Şubesi, son dönemlerde meydana gelen öğretmenlere yönelik saldırıları protesto etti. 25-26 Eylül günleri Sendikamızın Mersin Şube binasında gerçekleşen açık grevi ile Diyarbakır'da Ahmet Akyürek, Ali Şahap, ve Pülümür'de Ayhan Kural adlı öğretmenlerin katledilmesi protesto edildi. Yaklaşık 20 öğretmenin katıldığı açık grevinde Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında faili meçhul cinayetler ve öğretmenlerin anayasal hakkı olan sendikali örgütlenmelerine yönelik engellemeler kinandı. Şube başkanı "Devlet bir yandan örgütleniyor, bir yandan da örgütleneni cezalandırıyor, en küçük demokratik istemleri dahi şiddetle bastırıyor" sözlerinin de yer aldığı basın açıklamasını gelen ziyaretçilere okudu.

Özgür Gündem'e eleştiri

Haber Merkezi- Sağmacılar Cezaevi'nde kalmakta olan TKP/ML davası tutsakları, Özgür Gündem gazetesini verdikleri ilan içeriğini değiştirdiği için eleştirdi. "17 Eylül'de gazeteye gönderdiğimiz komünist önderlerimizden Baba Erdoğan'ın 3. ölüm yıldönümü ile ilgili ilanımız, 19 Eylül'de, içeriği kısıtlanarak çıkmıştır. İlanımızın aslı "Komünist önderlerimizden Baba Erdoğan'ın 3. ölüm yıldönümü vesilesiyle: O, 'Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalıdır' şiarıyla Tokat, Artvin, Ordu, Amasya, Sivas, Maraş ve Toros'larda bize ışık olurken, tomurcuk tutan filizi kanyula suladı. Andı, Andımız; mirası Türkiye halkınıdır. Anısı MLM ile daha anlamlıdır. '72 atılımının devamı olan '87 ruhu ile anısı önünde saygıyla eğiliyoruz." şeklindedir. Gazetenizde görüldüğü gibi 'mira-

si Türkiye halkınıdır" ve '72 atılımının devamı olan '87 ruhu ile' anlatımları çıkarılarak, ilan basılmıştır... Bu tutumunuzu demokrat yurttensever basın anlayışınız ve kimliğinizle bağdaştırıyoruz.

İrademizi çiğneyerek yetki kullanıp, gönderdiğimiz ilan içeriğini değiştirmenizi esfle karşılıyoruz. Maddi kaygılar ön planda tutularak kırpılmaları yerine hiç basmamız çok daha yerinde olacaktır. Ya da, gönderilen şekliyle basıp geriye kalan borcumuzu talep edebilirsiniz, doğrusu da bu olacaktır. Bu aşamadan sonra, demokrat yurttensever yayın anlayışınıza uygun olarak, bu özürümüzü düzelten bir açıklama veya aslına uygun olarak ilanımızı yeniden basmanızı umuyor, yayın hayatımıza başarılı diliyor, yayınıma yönelik tüm faşist baskılar karşısında yanınızda olduğumuzu belirtiyoruz."

21 Eylül'de yazılan bu mektubu, Özgür Gündem gazetesi dikkate almadı ve gerekeni yapmadı.

Belediye Başkanı'na komplo

Haber Merkezi- 27 Eylül'de saat 02.00 sularında kimliği belirlenemeyen bir kişi, Belediye Nöbetçi Zabıta Bürosu'na girerek elektrikli söndürdüktan sonra orada bulunan görevliyi silahla tehdit etti. Tunceli Belediye Başkanı Mehmet Kocademir'i telefonla çağırması için görevliyi silah çeken saldırgan, görevlinin direnişiyi karşılaştıktan sonra olay yerinden uzaklaştı.

Aynı gün saat 14.00'da, İHD Şube Başkanı Mehmet Gülmez, DYP İl Başkanı Yeli Yeşil, SHP Belediye Meclis Üyesi Aydın Karataş ve Belediye Başkanı Mehmet Kocademir valiliğe gittiler. Ancak vali bulunmadığı için vekili Adnan Kurtipek'le görüştüler. Kurtipek'e; Zabıta Bürosu'na 10 metre mesafede bir polis ekibi, belediyenin 40 metre sağ tarafında ve ilayetin

önünde sabit polis noktası, yine belediye 50 metre mesafede Özel İdare nin önünde sabit polis noktası olmasına rağmen söz konusu kişinin belediye binasına nasıl gelebildiği, nasıl 1 saat süreyle görevliyi rehin alabildiği ve elektrikli söndürdüğü ısrarla soruldu. Ayrıca olayda, mutlaka "emniyet görevlileri"nden birinin himayesi olduğu vurgulandı.

Bağımsız Belediye Başkanı'nın aynı zamanda İHD üyesi olmasından dolayı, Tunceli İHD şubesi, Cumhurbaşkanlığı'na bir dilekçeyle durumu bildirerek: "İHD olarak bizim inancımız KONTR-GERİL-LA denilen karanlık örgütün bir komployla Mehmet Kocademir'i yoketme yönünde olup, bu düşünceyi Vali Yardımcısına da açıkça ifade etmiş bulunmaktayız" şeklinde görüş bildirdi.

Özgürce

İsmail Yıldız

Dostluğun biri diğerine ram olanı değil, "Kavgalı" olanı güzeldir!

Nazım Hikmet'in halkı betimleyen "onlar" şiirini son zamanlarda daha sık anıyorum. Ne kadar gerçekçi söylemiş ozan. "Korkak, / cesur, / cahil, / hakim / ve çocuklardı. / Ve kahreden / yaratan ki onlardı. / ... / Onlar ki uyup hainin iğrasına / sancaklarını elden ele düşürürler / ve düşmanı meydana koyup / kaçarlar evlerine / ve onlar ki bir nice mürfe-de haşer üşürürler / ..."

Şiirin bunca sık dileme dolanmasının nedeni, PKK'nın yine yanlış eylemlerine hız vermiş olmasından kaynaklanıyor. Geçmiş yıllarda, korucularla birlikte tüm aile fertlerinin öldürülmesinde, önce, "kurşun adres tanımaz" gibi, tamda adres tanınması gerektiği yerde ve doğru siyasetin önderlik etmesi olgusunun inkarı diyeceğimiz savunma çabası, süreç içinde sessizliğe gömülmüştü. Hedef dışındaki insanların öldürülmesinde vazgeçildiği gibi bir izlenim yaratılmış, hatta yer yer "denetim dışı bazı unsurların suç işlemeleri" şeklinde kaçamak "özeleştiriler" verilmişti. Ancak bunun pragmatist bir gerileme olduğu şimdi çok net anlaşılıyor. Devlet kirlisi savaşı boyutlandırıldıkça, haklı savaş olması gereken karşıtı da lekelemelere aldırılmaksızın yanlışlıklar yapmayı hızlandırıyor, benimsiyor, daha kötüsü bunun teorisi yapıyor. Anlayış olarak savunuluyor. Faşizmin karşı-devrimci savaşına pis-kirli vb. sıfatları yakıştırma nedenlerimizden bir kısmı giderek daha çok taşınmaya yöneliyor. Haklı savaşı haksız savaşı uygulamışındaki farklılıklar-ki, bunlar arasında çok net ve kalın bir çizgi vardır- gözardı ediliyor. "Biz köy basılmış, bilmem kaç bebeçocuk olmak üzere insanlar öldürülmüş, evler yakılmış vb..." şeklinde haber duyulduğunda halkın ve kitlelerinin kafasına hiçbir soru işareti takılmadan "bu faşizmin katliamıdır!" demesi gerekirken öyle olmamakla, "acaba bu katliamı devlet mi, PKK mı yaptı?" sorusu zihinleri bulandırmaktadır. Bu, PKK açısından iyi bir şey değildir.

Bunca yanlışla rağmen PKK'nın halk içinde taban bulması, bir zamanlar, Kürdistan'daki feodal değer yargılarının yoğunluğuna bağlanmıştır. Kimilerine zaten orada herkesin çok çocuğu var, önemli görmeye anlayışı vardır. vb.. tahlillerle açıklamaya çalışmıştı.

Nedeni ne olursa olsun, ya da yanlışlara rağmen halkın katılımı/desteği şimdilik artsın, bu durum uzun ömürlü olmayacak ve muhatapları diyetini er-geç acı bir şekilde ödeyecek, halkın tepkisiyle karşılaşmaları kaçınılmaz olacaktır. Toplum bilimi bunu böyle tanımlamaktadır. Dün feodal değer yargılarının yoğunluğu buna hazmettiyorsa eğer, bizzat verilen savaşı kendisinin yarattığı/yaratacağı bilinç ve feodal değer yargılarının çözümlüyle kitleler bir süre sonra bu yanlışları hazmedemeyecektir. "Düşmanla bizi bu konularda ayıran özellikler nelerdir?" Sorusu bilinçlenmiş, devrimci-demokrat duygu ve düşüncelerle tanışmış insanların sormaktan ve yanıtını istemekten kaçınmayacağı sorular olacaktır. İşte o zaman kitlelerin gazabı hatanın diyetini de gündeme getirecektir. Hatasında ısrar eden anlayış kitlelerden soyutlanmış bir şekilde başarısızlığa doğru yol alacaktır.

Uzun devrimci savaşımın, dostu düşmanı ve onlara karşı uygulanacak politik/pratik tavrımları daha doğru ayırma yetisi ve tecrübe kazandırma ortamından yararlanmak ve dolayısıyla; birleşilebilir tüm güçlerle ve birleşilebilir yönleriyle düşmana karşı birleşmek gerekirken eğer bu kibirlilik yaratıyorsa, dostla düşman ayırımında bulanıklıklar doğuyorsa başarısızlık kaçınılmaz hale gelecektir. Bugünkü "başarı" görünümünü aldatıcı olmamalıdır.

Vietkonların direniş savaşına bakın. Ya da daha güncel olan Somali'deki "aç"ların direnişlerine bakın. Acaba diğer işgal güçlerinden çok ABD askerlerine yönelik eylemlere daha ağırlık vermelerinin anlamı nedir? Ve bu dünya halkları üzerinde, oradaki diğer düşman askerleri üzerinde nasıl bir etki yapmaktadır? Vietnam'da, Vietkonlar neden saldırlarda ABD askerlerini ilk ateşte hedef alırken Vietnam ordusu askerleri esir alınma çabasına giriliyor ve neden silahsızlandırıldıktan ve propaganda yaptıktan sonra serbest kalacakları, isterlerse de kendi saflarında savaşa katılabilecekleri teklifiyle bulunuyorlar? Yani birakalım dostlarla düşman ayırımı noktasında kalın çizgilerle ayırma yapmayı, düşman kamp içinde de ayırma yapmak becerisini gösterebilmek gerekiyor ve ona uygun pratik tavır alışları...

PKK dışındaki örgütler ve siyasal anlayışlar kendilerine devrimci-demokrat, yurtsever, komünist vb. deselerle PKK nezdinde bölücü olarak algılanmakta ve düşmana hizmet etlikleri şeklinde değerlendirilmektedir. "Düşmana bir başka cepheden darbe vuran, müttefiklik yapılabilecek güç" olarak değil de, "benden olmayan düşmanım" anlayışıyla hareket edilmektedir.

"Tarafsızlık özünde faşizme hizmet etmektir" anlayışla çalışarak aymazları uyandırmak, kazanmaya çalışmak gerekirken, tarafsız insanları bu objektif konumları nedeniyle ölümle cezalandırmak anlayışı açıktır ki, tarafsızlığın objektif düşmanlığına, subjektif düşmanlık boyutuna sıçratacaktır. Bu büyük bir tehliktedir.

Sivil, silahsız askerlere esir muamelesi yapmak varken cezalandıran; gençleri zorla ordusuna alan, bir kısım insanların korku belasına savaştıran; örgüt işlerini halka baskı ve korkutmayla yaptıran; tarafsızları zorbalıkla tercihe zorlayan; Eğitim-Sen gibi demokrat bir kuruluşu ve üyelerini pervasızca katleden ve tehditlerle susturmaya çalışan; öldürdüğü çeşitli insanlara "ajan" vb. etiketleri kolayca takan; saldırlarda hedef netliğini önemsemeyip, "çocuk olayına gelince, bu savaktır, savaş acımasızdır. Ailesi bu kişilere karşı çıkmalıydı" diye aymazca savunan; dostça ve cesurca yapılan eleştirilere tahammül edemeyen ve bunu "iç işlerine müdahale olarak değerlendirip, kabul etmeyen" politik çizgi açtıkları ki yanlış bir yoldadır. Kibirli davranmakla da hatalardan arınmanın önüne engel olunmaktadır. Kuşkusuz tarihin yargısı bunu gösterecektir; ancak, eleştirileri dikkate alarak musibete uğramamak herhalde daha kazançlı olacaktır.

Özgür Gelecek'in geçen sayısında okuduğumuz TKP/ML-PKK görüşmesi her ne kadar PKK açısından yanlıştan arınma azmi yansıtıyorsa da, böyle bir yönleme görülmesi ihtimalini de tamamen ortadan kaldırmıyor. Dileğim, bu ihtimalin güçlenmesidir.

Sey-Der'den Son Uyarı

Mersin/Özgür Gelecek- Çevre İl Kurulu'nun seyyar satıcılığı yasaklayan kararı ve insanlık dışı uygulamalar dolayısıyla kısa adı SEY-DER olan Mersin Seyyar Satıcılar Derneği 22 Eylül'de bir basın açıklaması yaparak seyyar satıcıların sorunlarının çözülmesini istedi. Açıklamada "Üç ay öncesinden bu yana Çevre İl Kurulu'nun almış olduğu karar doğrultusunda seyyar satıcılara yönelik yoğun baskılar sürmektedir. Seyyar satıcılar, kendilerini açlığa mahkum eden bu karar sonucu zaman zaman polis ve zabıta saldırılarına hedef olmuş; birçok seyyar satıcının terazileri gaspedilmiş, tablaları kırılmıştır. Sayıları üç bini bulan seyyar satıcılar SEY-DER'i kurup bu dağınıklığı önlemiştir. Seyyar satıcılık insanın kendi tercihi değildir. Herhangi vasfı ve sermayesi olmayan bu insanların başka seçenekleri yoktur. Bu insanların ekmeğini ellerinden almaya hiçkimsenin hakkı yoktur ve buna kimsenin gücü yetmeyecektir. Bizler seyyar satıcılığın kendisine karşıyız. Kaldırımı ve yolları işgal etmek, halkı ve esnafı rahatsız etmekten hoşnut değiliz" denilirdi devamla Mersin Belediyesi de uyarılarak, bütün mahallelerde dengeli, trafiğe engel olmayan, halka ucuz ve kaliteli satış yapabilen, haftanın 7 günü sabit kalabilen elektrikli, suyu, tuvaleti olan pazar yerleri kurulmasını talep ettiler. Seyyar satıcıların resmi esnaf statüsüne kavuşturulmasını, böylece kaldırım ve yolların işgalinin olmayacağını belirten satıcılar, "Bu taleplerimiz aynı zamanda Belediye ve ilgili kurumların talepleri değil midir? Peki sorun nedir? Muhataplar cevap verme zorundadırlar. Sorun ve taleplerimizi Çevre İl Müdürlüğü'ne, Belediyeye, Valiliğe rapor halinde sunduk. Bir ayı aşkın bir zamandır cevap alamadık. Somut adım atılmamasından, Mersin Belediye Başkanı Kaya Mutlu sorumludur. 15 gündür görüşme taleplerimizden bir sonuç alamadık. İnsanların ekmeğe parası umudu üzerine hiç kimsenin politik oyunlarına izin vermeyeceğiz. Bu son uyarımızdır" dediler.

Hem işçi düşmanı, hem belediye başkan adayı

İzmir/Özgür Gelecek-İzmir İşçikent'te kurulu bulunan DEPA ayakkabı Fabrikası'nda sendikalaşma nedeniyle 40 işçi atıldı. DİSK'e bağlı Laspetim-İş Sendikası'nda örgütlenmek isteyen kundura işçileri, Temmuz ayında örgütlülüğe soyundular. 40 işçinin bulunduğu fabrikada, 31 işçi üyelik fişlerini doldurdu. 17 Temmuz'da çoğunluğun Laspetim-İş'e üye olmasının ardından, Bölge Çalışma'ya yetki tesbiti için başvuruldu ve Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin belirlemesi sonucu, sendikaların çoğunluğu aldığı işverene tebliğ edildi. 15 Eylül'de sendika, yetki tesbit belgesi ile toplu sözleşme masasına otumak üzere iken, patron lokavt ilan etti, işçileri attı ve fabrikayı kapattı. "DEPA Kauçuk Sanayii A.Ş.'nin sahibi Fuat Akdoğan Anavatan Partisi, işçi düşmanlığı tescilli Anavatan Partisi'nin üyesi olan patron, Kuşadası Belediye başkanlığına da oynuyor. Sendikayı duyan duymaz DEPA'nın kaptısına 1 Ekim'de kilit vuran Akdoğan'a işçiler direnişle yanıt verdiler. 1 Ekim'de fabrika önünde beklemeye başlayan DEPA çalışanları, "Henüz çıkış tebliğati elimize ulaşmadı" diyerek beklemeyi sürdüreceklerini açıkladılar. Ancak 7 Ekim'de tebliğat adreslerine ulaşınca direniş bitirdiler. Eylem sırasında birçok kez polisin engellemesiyle karşılaşan eylemciler, buna rağmen fabrikadan önünden ayrılmadılar. Bu arada Laspetim-İş Sendikası İzmir Şubesi, 8 Ekim'de DEPA aleyhine bir dava açtı. Bu davada, işveren işçilerin kıdem ve ihbar tazminatları ve maaşları istiyor.

Trabzon Tekstil'de kıyım, direniş ve gözaltı

İstanbul/Özgür Gelecek- Tekstil işçileri ağır sömürü koşullarını değiştirmek için örgütleniyor. Bu örgütlenme sırasında birçok engellemeyle karşılaşılıyorlar.

Kitilli'de kurulu Trabzon Tekstil bu fabrikalardan biri. İşçiler uzun süredir sendikal çalışma yürütüyorlardı. Çoğu işçinin sendika kavramından habersiz olduğu Trabzon Tekstil'de, birkaç öncü işçinin çabalarıyla örgütlenme başlamıştı.

Trabzon Tekstil, Oksüzöglü denilen bir şirketin fabrikası. Toplam 160 işçi çalışıyor. Patron Mehmet Oksüzöglü işçilere asgari ücret gibi bir kölelik ücreti ödemesi yetmiyormuş gibi, onları ayda 5 gün sigortalı gösteriyor. Bunun dışında işçilere insanca davranmayan, onları aşağılayan müdürler ve şefler de, işçilerin kinini iyice biliyor. Ve altı ay önce işçiler kendi aralarında toplantılar yapıyorlar. Daha sonra DİSK Tekstil'e üye olan işçiler bu olayı büyük bir gizlilik içinde sürdürürken, patron toplantıyı duyuyor ve öncü işçileri isten atıyor.

6 Ekim'de 5 işçi, 7 Ekim'de de 12 işçinin atılması üzerine Trabzon Tekstil işçileri iş yavaşlatıyorlar. Atılanlar ise fabrika önünde beklemeye başlıyor. İsten atılanlar son olmayacak. Çünkü "ellerinde uzun bir liste var".

Atılan işçiler fabrikanın karşısında geniş bir çayırda oturuyorlar. İçerde çalışan işçiler de öğle tatillerinde eylemcilerin yanına alkışlarla gelip alkışlarla gidiyorlar. Bu, atılanlara büyük bir moral veriyor.

İNSANCA YAŞAMAK

7 Ekim günü işçilerin toplandığı yere gittimizde 3 ekip otosu ile karşılaştık. İşçiler "Bunlar kimin güvenliğini sağlıyor" diye soruyorlardı. İlk kez sendika kavramı ile tanışan işçilerden N. bize düşüncelerini şöyle anlatıyordu: "Dürüst insanların tüm sosyal hakları verilsin, kölelik durumu kalksın!". İşçiler insanca yaşamak için sendikal olduklarını söylüyorlardı. "İnsanca yaşamak nedir?" sorusuna da şöyle yanıt veriyorlar:

"Dürüst olan insanların tüm sosyal haklarını alması. Kölelik durumunun kalkması".

"Enayi olarak görülmemek, bu yüzden haklarını savunmak".

İşçilerin en zoruna giden şey de "enayi yerine konmak". İşçiler sendikalaşmak için de bir komite kurmuş. İşçi Mustafa Altıparmak daha önce işçilerin Öz İplik İş'de örgütlenmiş, ancak daha sonra buradan istifa ederek "devrimci" olarak düştükleri DİSK'e geçtiklerini anlatıyordu. Ancak şimdi, DİSK'in de sorunlarına sahip çıkamayacağını düşünüp "sınıf perspektifi" ile hareket etmenin en doğru davranış olacağını düşünüyorlar.

Yaptıkları toplantılarda arkadaşlarına sendikadan ne olduğunu anla-

İşçiler, teslimiyetin mücadelesini yıkıntıya uğratacağını kavrayarak hareket ediyorlar.

ıyorlar. Sömürüyü ilk farkedenden biri şöyle diyor: "Senin kaderin bu. Az parayla çalışacaksın!". Patronların "Geberin!" demesine dayanmadığını anlatıyordu bir başka işçi. Bunun üzerine Renault fabrikasında çalışan bir arkadaşına danışmış. Renault'daki işçi ise "Fabrikadaki 5 bin işçinin örgütlenip isten atılmama garantisiz aldıkları" nı anlatınca "Biz de yapabilir miyiz?" diye sormuş. Arkadaşı sendikal oldukları için Renault patronuna karşı güçlü olduklarını ve onların da patronlar gibi örgütlü olması gerektiğini anlatmış ve yardım edebileceklerini söyleyince "Tamam" demiş. Gidip arkadaşlarına durumu anlatmış.

Bir başka öncü işçi sendikalaşma mücadelelerini mahalledeki arkadaşlarına anlatmış. Mahalle arkadaşları "Bizi de bu olaya katabilir misiniz?" demişler.

Örgütlenme çalışmaları devam ederken patronun olayı duyması ve isten atılmaları durumunda nasıl davranacaklarını hesaplamışlar. "Eğer atılırsak bütün işyerlerindeki gibi direneceğiz". Direnişçilerden M. şimdye kadar 7 kez isten atılan bir işçi. Her seferinde sendikal çalışmaya devam ediyor. Bu kez de "uslanmamış". Trabzon Tekstil direnişini annesine şöyle anlatmış: "Anne, kömür parasını istedik, veremeyince attılar". Diğer işçiler "Niye annene öyle anlattın?" diye çıkışınca, M şöyle diyor: "Ne yapalım? 85 yaşındaki anneme 'direniş yapıyoruz' diyemem ya?"

"İÇERDEN HABER VAR!"

Trabzon Tekstil işçilerinin ilk kez yaşadığı bu direniş onları birbirleri-

ne daha çok bağlamış. Bir kere, atılanların fabrika önünden ayrılmaması bilinçsiz işçilerde duygusal bir tepki oluşturmuş. Sınıf bilinçli işçiler ise "Onlar direniyorlar, biz de iş yavaşlatalım" diyerek tepkilerini somutlaştırmaya çalışıyorlar. İçerdeki işçilerin aklı direniş yerinde. Dışarıda ne olup bittiğini öğrenmek, "Bakkala gidiyorum" diyerek fabrikadan çıkmak mümkün. 17 yaşlarında bir delikanlı böyle yapıyor ve arkadaşlarının yanına yaklaşıyor. Direnişçi işçiler hemen el-kol hareketleriyle "gelme, git gelme!" diye genç işçiyi uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Genç işçi durumun vahametini anlayıp işaret ediyor: "Biri bakkala gelsin". Bakkalda gerçekleşen bilgi alışverişinin ardından, direnişçiler haber ulaşıyor. "Arkadaşlardan haber var. Üretim tamamen durdurmuşlar!".

Eylem sürerken DİSK Tekstil 2. Bölge Başkanı Kâzım Doğan'ın patronla görüşmeye gelmesiyle olay değişik bir boyut alıyor. Sendikacının atılanların geri alınması noktasında patronla görüştüğünü düşünen işçiler sonradan yanıldıklarını anlıyorlar. Doğan, patronun şöyle bir yazılı belge almış: "Sendikayı muhatap kabul ediyorum. Pazartesi saat 14.00'da Genel Başkan Rıdvan Budak'la görüşeceğiz".

Sendikacı eylemci işçilerden bu belgeyi imzalamalarını istiyor. "Bakın" diyor "Bu olumlu bir şey. Bizi muhatap kabul ettiğini söyledi. İmzalayalım". İşçi önderlerinden biri şöyle yanıtlıyor: "Topluszöleşme-timiz imzalamadan hiçbir yere imza atmayız!". Burada ince bir aldatma var. Patron, sendikayı sadece Pazartesi günkü toplantı için muhatap

kabul ediyor. İşçiler, kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen metne imza atmamakla haklıydılar. Çünkü daha sonra onlara "Tamam. Pazartesi görüşme yapılıncaya kadar buradan çekin gidin" denecekti. Daha önce çalıştığı fabrikalarda benzer şeyler yaşamış işçi önderi, bunu kabul etmemekte direnince sendikacı ısrardan vazgeçti.

"BİRBİRİNİZE KÖPEKLİK YAPMAYIN!"

Trabzon Tekstil direnişçileri fabrikadan karşılarındaki çayırda bir daire oluşturarak oturup, direnişin değerlendirmesini yaparken, patronun koruması olan polislerin gözü de işçilerin üzerinde. Polisler, yoldan geçen diğer fabrika işçilerinin de dikkatini çekiyorlar. Bu arada ineklerini otlatan yaşlı bir adam da merakla yaklaşıyor. Onun İzzal Döküm'den emekli bir işçi olduğu anlaşılıyor. Direnişçilerle diyalog geliştiren işçi 77'li yıllarda İzzal Döküm Fabrikası'nda yaşanan grevi hatırlıyor. İşçilere eskilerden parça bir şeyler anlatıyor. "Ne zaman greve gitseniz karşıma askerler, panzerler çıkıyor. İşçiler o mücadeleyi vermeseler aç kalırlar". Patronlara karşı kinini hala sıcak tutan ihtiyar, giderak işçilere şu öğüdü veriyor: "Birbirinize köpeklik yapmayın!".

İşçilerin fabrika önündeki bekleyişleri sürerken, 11 Ekim Pazartesi günü Tekstil İşçileri Sendikası 2 No'lu Bölge Şubesi'nden bilgi almak üzere telefon ederek soruyordu: "Trabzon Tekstil'deki eylem yerine bugün Genel Başkan Rıdvan Budak gidecekti. Gitti mi?". Sert bir erkek sesi "Eylem diye bir şey yok!" diyor. "İşçiler eylem olarak değerlendiriyor" şeklinde vurgu yapmamıza çok sinirlenerek "Bize göre değil!" yanıtı veriyor. Eylem yerine gitmek istediğimizi ise "Gitmeseniz iyi olur" diyerek engellemeye çalışıyor. Çünkü "Basının karışması iyi değil" miş! "Ancak sizi engelleme şansımız yok" diyor.

DİSK Tekstil bölge yöneticileri, geçen sayımızda kendilerinin sarı-bürokrat çehresini sergilememizden oldukça rahatsız oldular. Bu nedenle bilgi vermek istemedikleri zaman yüzümüzde telefonu da kapattırlar. İşçi mücadelesinin önünde engel teşkil eden sendika ağaları, yüzlerini teşhir olmasından çok korkuyorlar. Ancak korkunun ecele faydası yok.

NOT: Gazetemiz baskıya girdiği 11 Ekim günü eylem polisin saldırıya haberi alındı. Polis, Mustafa Yüksel ve Sakine... adlı işçileri "örgüt üyesi" diye gözaltına aldı. Bu saldırı üzerine dışarıdaki 17 işçinin yanına içerdeki 140 işçi de geldi. Bu olaylar patronun oldukça tedirgin etti. İşçilerin tepkileri ve protestoları sonucu attığı işçileri geri aldığı açıkladı...

Sümerbank işçileri köleliği kabul etti

Haber Merkezi- Sümerbank Bakırköy Konfeksiyon Fabrikası işyeri sendika temsilcileri ile işletme müdürleri 6 Ekim günü "Verimlilik Toplantısı" yaptılar.

Toplantıdan bir süre önce Sümerbank Bakırköy Konfeksiyon Fabrikası İşletme Müdürü Seyfettin Çelik, işçi temsilcilerine "Genel müdürlük; işletme kartı olmayan fabrikaların yaşama şansının olmadığını söyledi. Biz de Nisan ayına kadar sipariş aldık. Gelin bu fabrikayı nasıl kâra geçirebiliriz, hep birlikte tartışalım. Karşılıklı gereken fedakârlığı yapalım. Kapanma dışındaki alternatifler de böylece gündeme gelsin" dedi. İşçiler ve temsilcileri, emek-sermaye ilişkisinde karşılıklı fedakârlığın olmayacağını, "fedakârlık" denen şeyin işçileri daha çok sömürmek anlamına geldiğini düşünmediler. Toplantıyı kabul ederek, sermayenin sözcüsü ile 6 Ekim'de bir araya geldiler. İşyeri Bastemsilcisi Çetin Yelken, "Biz de fabrikanın kapanmasını ve taşınmasını istemiyoruz. Bunun için üzerimize düşeni yapmamız gerektiğini düşündük ve öneri-

karlarını ne kadar güzel (!) savunduğunu ortaya koydu.

"Verimlilik Toplantısı" sonucu anlaşma sağlanan maddeler yazılı hale getirildi. Buna göre işçilerin ve sözümona işverenin yapacağı fedakârlıkların bazıları şöyle:

-Üretim artışı için işçi ile konuşulsun, hedef verim % 90-95 olarak istensin ve prim sistemi kalsın (yani işçi çalıştığı sürenin ücretini bile talep etmesin).

-Pahalı yemek maliyetinden kaçınılsın (yani daha az yemek veya besleyici olmayan yemek verilsin).

-İşçi servis sayısı azaltılsın (ama kurum arabalarının yöneticilerce nasıl kullanıldığı sorulmasın).

-Modelhanede dikilen özel işlerin ücretine bağlanmasın. İşletmede görevli müdür ve şeflerin, kendi özel ihtiyaçları için fabrikanın kumalarını çalarak yine işçilere ücretsiz diktirildiği işçiler tarafından belirlenince, bu ihtiyaçlar ücretle bağlandı. (1 koyup 3 almak diye buna denir).

Fabrika işçileri görüş birliğine varılan bu yoğun sömürü anlaşmasını olumlu karşıyorlar. Yani işyeri Bastemsilcisi Çetin Yelken'e ve patronlara kız vermiyor. Bizzat işçi-

Birkaç ay önce direnen ve kazanan Sümerbank işçisi deneyimlerini unutmamalıdır.

ler. "Biz fabrikanın ne zarar etmesini, ne de kapanmasını istiyoruz. Elimizden gelen fedakârlığı yapmaya hazırız" diyor işçiler.

İşçiler, özelleştirmeden kurtulmayacaklarını bilmelidirler. Çünkü özelleştirme politikası ABD vatan-dası Çiller'e bizzat IMF tarafından getirilmiştir ve sonuna kadar uygu-

lanacaktır. İşçiler, sermayeye taviz vermenin yeni tavizleri getireceğini kavramalıdır. Kendi deneyimleri bunu göstermemiş midir? Taviz vermeye devam ederlerse giderek daha fazla sömürülecekler ve yaptıkları "fedakârlıklara" rağmen birçoğu işten atılacak.

Alibeyköy Deresi, insan sağlığını tehdit ediyor

İstanbul/Özgür Gelecek-İstanbul'un sorunlarını dile getirmek isteyen biri haber yazmaya kalksa ve bunu "halkın diliyle" anlatsa Alibeyköy deresi ile Koçak ve Besen taşocaklarından daha iyi "kent sorunu" bulamazdı.

Bu sorunların yaşandığı yer olan Gaziosmanpaşa; kentleşme düşüncesinin yarattığı kocaman bir köy durumunda olan İstanbul'un, nüfusu hızla artan bir ilçesi. "Yüksek tabakadan insanları" barındıran birkaç semtin dışında kalmış, bu yüzden devletin hizmet götürmekte güçlük çektiği (!) ve her adımda bir halkı sorunlarla sarılmış birçok beldeden sadece biri Gaziosmanpaşa...

Bir yanda Validesuyu'ndan başlayıp Haliç'e kadar uzanan, Küçükköy ile Gazi Mahallesi'nin suları ve fabrikaların boya atıklarına yatkıllık yapan Alibeyköy deresi... Diğer yanda Yaz - Kış demeden lağım suları ve boya atıklarını Haliç'e taşıyan bu derenin kenarında sıralanan gecekondular... Gecekondular halkı Hamam Caddesi, Emek, Mezarlık, Papatya sokaklarında "ikamet eden" Tokatlılar, Malatyalılar, Sivaslılar, Karşılılar ve Afyonlulardan oluşuyor. Sağlıklarını tehdit eden, lağım sularının açığa aktığı dere; gecekonduların arasından kapkara süzülüyor.

Mahalle sakinlerinden İbrahim Altındal, dere için şikayet dilekçesi verdiğinde, Sözen; Dünya Bankası'ndan finans sağlandığını söyleyip en kısa sürede derenin kapatılacağına dair söz veriyor. İki ay geçmesine rağmen hiçbir girişim yok. Belediye sokak sakinlerine diğer hizmetleri de götürmüyor. Belediyenin çöp kamyonları sokağa hiç uğramıyor. Günlerce hekleyen çöpler kokmaya başlayıp, yolları pislik kaplayınca halk kızıp çöpleri dereye döküyor. Kadınların arasına topluca yaptıkları belediye baskınlarının, kısa bir süre çöp kamyonlarının düzenli gelmesini sağlamaktan öte bir kazanımı yok. Osman Gürgen, "Herşey yine eski haline dönüyor" diyor.

Mezarlık Sokak'ın ortasında, açıktan lağım suları akıyor. Şikayetlerinin bir değişiklik getirmediğini söyleyen mahalle sakinlerinden Ali Samur'un dilinden "Künlere niye ihtiyaç duyunlar ki?" sorusu kızgınlıkla karışık bir eziklele dökülüyor.

Mezarlık Sokak sakini Cevdet İbşişoğlu "Başvurularımıza ve kadınların belediye baskınlarına rağmen bu pislik hiç durmadı. Çektığımız hesapsız. Çocukların yüzlerinden hep yaralar çıkıyor" diyor. Ay-

ten Çelebi "Evimiz şimdi bile sinek dolu. Bir de lağım fareleri..." diyor yüzünü buruşturarak.

Ahmet Can'ın evi derenin hemen yanında. Kışın yağmur yağdığına gelen selin evini basacağı kaygısıyla yaşadıklarını anlatıyor: "Yağmur gece yağmaya başladığında sabaha kadar bekliyoruz". Dere yalnızca kokusu ve mikrobuyla insan sağlığını tehdit etmeksiz kalmayıp, yağmur sularıyla taşarak evlere de giriyor. Fatma Uzun'un evini geçen kış su basmış. Evini ve eşyalarını ancak temizlediğini söyleyen Uzun, yağmur yağdığına uykularının gelmediğini belirterek "Çektığımız sıkıntıları yine saymıyoruz. Keşke şu dere temizlense ve kapatılsa" diyor içini çekerek.

TAŞOCAKLARI UYUTMUYOR

Alibeyköy gecekondularının bir de taşocakları ile ilgili sıkıntısı var. 30 yıllık geçmişi olan bu taşocaklarından asfalt ve inşaatlarda kullanılan mıcır çıkarılıyor. Taş çıkarma çalışmalarında kullanılan dinamit patlarken binalar sarsılıyor. Birçok evin duvarları çatlamış durumda. Savrulan tozlar bir duman perdesi gibi kaplıyor evlerin üstlerini ve sokakları. Bir de gece taş çıkartılırken "uyku uyutmayan" gürültü olayın ayrı bir boyutu.

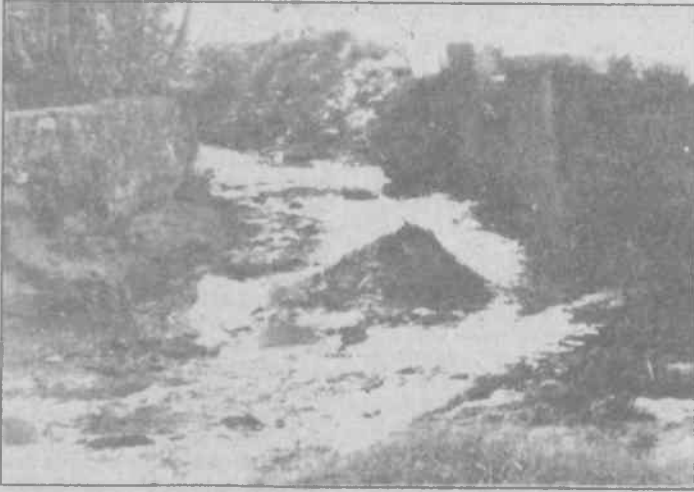
Hamam Caddesi'nde bulunan Birlik Kiraathanesi'ni işletenler günde birkaç kez kahvenin içini süpürdüklerini ama yine de toz olduğunu söylüyorlar. Mahalle sakinlerinden Osman Gürgen ile Cevdet

Demirci '92 yılında 300'e yakın imza toplayarak Valiliğe başvurmuşlar. Valilik müfettiş göndermiş. O günden sonra taşocaklarında dinamit kullanımı durdurulmuş. Ama Osman Gürgen'e göre, "Bunun bize pek faydası dokunmadı. Taşkırmaya makinasının çıkardığı gürültü eksilmedi". İbrahim Altındal'a göre ise, "Gece demeden, Cumartesi, Pazar demeden çalışıyorlar. Uyuyamıyoruz!"

Koçak ve Besen adlı taş şirketleri, taş çıkardıkları tepenin hafriyatını yolun hemen kenarında yığmışlar. Erdan Kanat "Bu hafriyat tepesinin üzerimize yıkılma tehlikesiyle her an karşılaşıyoruz" diyerek kaygılarını belirtirken Osman Emici de "Kışın çamurdan, yazın tozdan dışarda durulmuyor" diyor.

Alibeyköy'den Küçükköy'e kadar olan güzergahta yaşayan yaklaşık 250 bin gecekonduluyu etkileyen bu sorunlar için İbrahim Altındal "Yine imza toplayarak başvuru yapacağız" derken Osman Gürgen, 12 Eylül'den sonra insanların vurdum duymaz olduğunu, korkutulan insanların "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyerek yaşadığını anlatıyor. "Halkın korkusunu atmasını sağlamak için ön ayak olacak birileri lazım. Üç beş insanın çabasıyla sorunlarımız çözülmez. Halkı harekete geçirecek insanlara ihtiyaç var" diye ekliyor.

Mahalle'de bitmek bilmeyen imza toplamları ve yürüyüşler de süreceği benziyor. Ancak onlar bunu kanıksamışlar... Altındal bunu şu sözle somutluyor: "İnsan mücadeleyle yaşar. Zaten yaşam mücadelesi."

Alibeyköy Deresi pislik ve hastalık saçarak akıyor. Tıpkı bu düzen gibi...

Yeni Dünya

Prof. Dr. Jens Scheer

Açıklama

Tekelci Alman burjuvazisine karşı verdiği kararlı mücadelenin yanı sıra Abimael Guzman'ın hayatını koruma komitesinin koordinatörlüğünü de yapan yazarımız Maoist Prof. Dr. Jens Scheer 29 Eylül günü geçirdiği kalp krizi nedeniyle hâla hastanede yoğun bakımda bulunuyor. Bu yüzden okurlarımıza bu köşeden bir süre yazılarını sunamayacağız.

Değerli dostumuza geçmiş olsun diyor yeniden birlikte olmayı ümit ediyoruz.

ÖZGÜR GELECEK

Geçmiş olsun dileği

Gazetemiz Özgür Gelecek'in köşe yazarlarından, Abimael Guzman'ın Hayatını Koruma Komitesinin Almanya koordinatörü, Maoist Prof. Dr. Jens Scheer 29.9.1993 tarihinde bir kalp krizi geçirdi. Hayatı tehlikeye atılan ve halen hastanede tedavi görmekte olan Scheer'e mücadele arkadaşları ve Özgür Gelecek okurları olarak geçmiş olsun diyor, yorulmak bilmeyen fedakar dostumuzla yeniden birlikte olmayı ümit ediyoruz.

Bremen-ALMANYA'dan bir grup Özgür Gelecek okuru

Sümerbank Holding'in Yavuz hırsızlığı

Malatya /Özgür Gelecek- Sümerbank Holding A.Ş. işçileri; 1992 yılına ait toplu sözleşme farkının ve 1-30.9.1993 arasında ödenmesi gereken işyeri ikramiyesinin ödenmemesi nedeniyle 6.10.1993 günü sabah saat 7' de iş çıkışında fabrika önünde toplanarak işveren protesto ettiler.

İşçilerle yaptığımız görüşmede bir işçi, "Eylemimiz haklı bir eylem ancak sendikayı eylemliliğe çekmek için bir çaba olmadı. Eylem, sendika örgütünden kopuk, salt ekonomik temelde ortaya çıktığı için başarısız kalacaktır. Asıl olan Sümerbank işçilerinin Türkiye genelinde Sümerbank müesseseleri üzerinde oynanan oyunlara, devlet sendikası olan Teksif Sendikası'nın işverene teslimiyetçi politikalarına hedef olmaması; mevcut iktidarın ve gerici sendikacıların ortak çıkarları karşısında, işçisiyle, memuruyla tüm demokratların sendika içerisinde nispî de olsa varolan demokrat işyeri temsilcilerinin önderliğinde bilinçli bir mücadele vermesidir. Bu olmadığında sürece iki yıldır zaman zaman başvurduğumuz eylemlilikler

gibi bu eylemlilikler de hiçbir kesim tarafından duyulmadığı gibi, başarıya da ulaşamayacaktır" diye kaygılarını ve tepkilerini dile getirdi.

Bir başka işçi de, 1993' ün ilk aylarında işyeri kârdadır diye işçilere işveren tarafından ödül dağıtılması olayına değinerek "Aynı işveren Tansu gözdesinin iktidar koltuğuna oturmasından sonra, özelleştirme kampanyasının başarıya ulaşabilmesi için çok geçmeden fabrikanın zarar ettiği şeklinde mahalli gazetelere yer yer beyanlarda bulunmuştur. Bu olay düşündürücüdür. Teksif Genel Merkezi' ne soruyoruz: Kârda olan Malatya Sümerbank' ın kısa bir süre içerisinde nasıl zarara uğradığını araştırmışlar mıdır? 4-4.5 milyon alan, 80 derece rutubet altında çalışan fedakar işçilerin artı-değerini daha ne zamana kadar talan edeceklerdir?" diye tepkisini dile getirdi.

İşçiler, basının kendilerini yalnız bıraktıklarından, eylemliliklerine şimdiye kadar yer vermemelelerinden yakınarak kendilerine eylemliliklerine sahip çıkılmasını istedi.

Diplomalar açık pazara çıktı

Ankara/Özgür Gelecek- Bu yıl ortaokul ve liseyi dışardan bitirenlerin son sınav hakkıydı. Artık Amerika (kredili) sistemine geçilecekti. Özellikle işsizlerin sınavlarda karşılaştıkları etiket sorunu formale gereği de olsa bir engel teşkil ediyordu.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın dışarıdan bitirmelerin bu yıl son olduğunu açıklaması üzerine; devlet dairesinde çalışıp kademe yükseltmek isteyenler, belki iş bulurum umuduyla işsizler ve üniversiteden umut bekleyen lise mezunları; etiket edinme fırsatından biz de yararlanalım diyerek başvurularını yaptılar. Ortaokul ve lise diplomasını kısa bir süre içerisinde alma fırsatı yoklulara pahalıya mal oldu. Bütün bu "iyilikleri" yapanları nasıl olsa bir işe yaramıyor ve insanları boş yere umutlandırmak sömürü düzeninin devamı açısından yararlıdır.

Birçok bilimsiz insanın umut olarak baktığı diploma bir kez daha pazara çıktı. İyi pazarlık yapanlar ucuza aldılar, yapamayanlar da çok para ödediler ve "yetkililer"e karşı

Abidin Paşa Lisesi'nden bir öğrenci; diplomayı bir yolunu bulup bedavaya alanları görünce, isyan etti. 1 milyon lira diploma parasını ödemeyip, "Diplomayı alın, duvara asın. Torpilci olanlar bedavaya alıp çıkarken ben bu diplomayı almam" dedi. Bunun üzerine idarenden Ekrem Ertürk ile Kenan Çağlayan isimli öğretmenler, kendilerini cazip buldukları "İsterseniz sizinkini 200.000.-TL'ye indiririm" teklifinde bulundular. Fakat öğrenciyi ikna edemediler.

Atatürk Lisesi'nden de bir idareci, "Niye bu kadar fazla para alıyorsunuz?" sorumuza, "Biz yine bir milyon alıyoruz, 2-3 alanlar da var" cevabını vererek kendilerini haklı çıkarmaya çalıştı. Daha sonra bu lisenin diploma parasını 500.000.-TL'ye indirdiğini öğrendik. Ankara Eğitim-Sen'den Alper Öztürk ile görüştüğümüzde ise "Bize gelen şikayetleri biliyoruz, bazıları diplomalarını almışlar" demekle yetindi.

Daha önce de el altından parası olanlara satılan diplomalar şimdi "yasal" bir zeminde "tedavül" imkanı buluyor

İzmir Tarım İl Müdürü nereye koşuyor

İZMİR/Özgür Gelecek-Tarım-Sen İzmir Şubesi, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı İzmir Tarım İl Müdürü M. Cemil Sarıfakioğlu hakkında suç duyurusunda bulundu. 1 Ekim tarihinde yapılan suç duyurusu üzerine İzmir Cumhuriyet Savcılığı hazırlık soruşturması başlattı.

Tarım-Sen İzmir Şubesi'nin yaptığı araştırmaya göre; İzmir Tarım İl Müdürü M. Cemil Sarıfakioğlu, hem koyu bir emekçi düşmanı hem de gözüdoymaz bir vurguncu. 1986-1993 yılları arasında yöneticilik yapan Sarıfakioğlu hakkında sendikaların yaptığı araştırma ve suç duyurusunun temelini teşkil eden bilgiler şöyle: "Anarşi ve talan konusu olduğunda M. Cemil Sarıfakioğlu ve Zeytinçilik Araştırma Enstitüsü Müdürlüğü akla gelebilecek iki isimdir.

Zeytinçilik Araştırma Enstitüsü Müdürü iken;

- İşçileri tokatlayıp ana-avrat sınıf eden,
- İşçileri dama taşı gibi sürgün ettiren,
- Özel çıkarları ve siyasal tercih-

leri doğrultusunda işçi çalıştıran,

- Sürgün edilen işçilere harcırahalarını vermeyen ve mehil müddetlerini kullandırmayan,
- Akdeniz ülkeleri Zeytinçiler Birliği Konseyi'nce gönderilen dolarları amaç dışı kullanan ve zimmetine geçiren,
- Kömür alımında, demirbaş alımında ve fidan satışında yolsuzluk yapan,
- Salamurahanede işlenen zeytinleri özel çıkarları için peşkeş çeken,
- Müessese laboratuvarında kullanılan malzeme tamiri için sigorta şirketince ödenen 11.5 milyonun hesabını vermeyen,
- Yurt dışı çıkışlarında keyfiyat kullanan,
- Makam imkanlarını kullanarak bilim hırsızlığını yapan,
- Bu konularda üst makamlara yanlış bilgi vererek, üst makamları yanıltan,
- Sendikal örgütlenmeyi baltalayan ve sendika yöneticilerini sürgün ettiren,

M. Cemil Sarıfakioğlu'nun bu uygulamaları adli ve idari suç oluşturmaktadır. Cemil Sarıfakioğlu;

- 1- Yasaların öngördüğü esaslar dahilinde kullanmadığı için usulsüzlük suçu,
- 2- Kamu yararını korumadığı, kollamadığı ve devleti zarara uğrattığı için adli suç,
- 3- Yetki ve makamını kullanarak özel çıkar sağladığı ve zimmetine para geçirdiği için zimmet suçu işlemiştir.

Cemil Sarıfakioğlu'nun bu uygulamaları adli ve idari suç teşkil ettiğinden kapsamlı bir soruşturmanın derinleştirilerek yürütülmesi ve bu soruşturmanın esenliğinin sağlanması amacıyla Tarım İl Müdürü Cemil Sarıfakioğlu'nun soruşturma sonucuna kadar görevinden alınması yasal bir gerekliliktir.

Bu anlamda sorumluluk alanı içinde tüm kurum ve mercilerin doğrudan suç ihbarı olarak değerlendirmeleri gereken bu konunun açıklığa kavuşturulmasında görev yapmalarını, yasal talebimiz olarak belirtiyoruz.

Tuzla şehitleri mezarları başında anıldı

Istanbul/Özgür Gelecek-

Onlar ölmediler yok!
Ateş fitiller gibi:
Dimdik ayakta,
Barut ortasındalar!

İnsanın yüreğine işleyen Neruda'nın bu dizelerinin kazındığı mezar taşı, Sarıgazi Mezarlığı'nda "7 Ekim" yazılı tarihi bir anıt. Birer mermerle isimleri sıralanmış başuçları; Fevzi Yalçın, İsmail Hakkı Adalı, Reha Şen, Kemal Soğukpınar. Yüreği susturulan dört kardelen.

Yaklaşık 70 kişiden oluşan dostları 7 Ekim günü mezarları başında andılar bu dört güzel insanı. Tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapılan anmada "Ağa-patron devletini yıkacağız, halk iktidar kuracağız!" "Biz biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz, namluya sürülmüş halk mermisiyiz!" "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları haykırıldı.

Demokratik Haklar Derneği adına yapılan açıklamada "devletin acz içinde olmasından kaynaklanan infazları ve kaybolmaları protesto ettiklerini belirttikleri, infazlara, katliamlara karşı sessiz kalınmaması vurgulandı.

İsmail Hakkı Adalı'nın kardeşinin de bir konuşma yaptığı anmada, Tuzla Şehitleri'nin anısına bestelediği türküyü söyleyen Grup Munzur'a İsmail Hakkı Adalı'nın anısına eşlik etti. Anmaya katılanlarla "İşyan Ateşi"ni söyleyen Grup Munzur; "Onların anısını yaşatmak, mücadele etmektir" dedi. Alkışlarla sona eren anmadan sonra Tuzla Şehitleri'nin yanında bulunan Zeki Peker ile Haydar Doğan'ın mezarları ziyaret edilerek

4 Karanfil'in katilleri, er ya da geç halkın adaletine hesap vereceklerdir.

dağıldı.

İLK SAHNE: TUZLA KATLIAMI

7 Ekim 1988 tarihinde dünya devrim tarihine bir katliam daha yazıldı. Daha sonra birçok sahnesinin yaşandığı filmin '80 sonrası gösterime giren ilk karesi, Tuzla köprüsünde gerçekleştirildi. "TKP/ML militanları eylem hazırlığı için heydeler" iddiasıyla Tuzla'da polisler kurduğunu, önceden planlanan kanlı pusuda dört devrimci katledildi. Engin Kaya denilen bir ajanın MIT'e verdiği bilgi üzerine Tuzla köprüsünde trafik kontrolü süsü verilerek durdurulan yaklaşık 300 kurşunla kalbura çev-

rilen arabada katledilen dört güzel insanla ilgili olarak dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardah "vur emriyi ben verdim", "dört dörtlük bir operasyon" vs. diyerek ününe ün katmaya çalıştı.

Olayın ardından desifre olan iki ajandan biri olan Mustafa Curnaz'ın itiraflarında bulunmasıyla Tuzla katliamının perde arkasında MIT'in oynadığı rol açıklık kazanırken, Engin Kaya adlı ajan daha sonra Devrimci Sol Güçlerce cezalandırıldı. 4 insanın ailelerinin açtığı davada katliama katılan 28 kişilik cellat mangalarının yargılanmalarına 24 Kasım 88'de başlandı. Olay sonrası yapılan incelemelerde ilk verilen otopsi raporunda, öldürülen dört insana 35 santimetre

ile bir metre arasında ateş edildiği belirtilmişti. Mahkemeye sunulan bu rapora sanık polislerin avukatlarının itirazı üzerine hazırlanan ikinci raporda "atışların tümünün uzak mesafeden yapıldığı" belirtilmişti. Beş yıldır süren davanın 28 Eylül'deki mahkemesinde "failli belli olmayacak şekilde adam öldürme" suçuyla yargılanan polis sayısı 16 ydı.

28 Eylül günü Kartal 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada, sanık polislerden Celal Demirtaş, Bayram Kartal, Enver Aslan, Mehmet Kulaç, Taki Süme, Ali Cetkin, Enver Aytemür, Fahrettin Meral, Fikret Işınkaralar, Metin Öztürk, Abdullah Süzer, İsmail Alıcı, Efrahim Erkek, Abuzer Fidancı, Hüseyin Demir, Halil Yalçındağ hakkında savcı mütelaasını verdi.

Hukukçular bu maddelerin kapsamına sokulan yargılama sonucunda sanık polislerin iki yıl gibi bir cezayla kurtulabileceklerini belirtiyorlar.

1988 Tuzla katliamıyla başlayan ve kamuoyunun gündeminden çıkmayan İstanbul'daki operasyonlarda öldürme eylemlerine ilişkin açılan davaların iddianamelerinde hep aynı polislerin isimleri geçiyor. Bayram Kartal, Fikret Işınkaralar, Abdullah Süzer, vs.. Buna rağmen katiller görevlerini hâlâ sürdürüyorlar.

Sarıgazi Mezarlığı'ndaki "7 Ekim" Tuzla Şehitleri'nin anısına mezar taşında şu sözler yer alıyor: "Onlar 7 Ekim 1988'de Tuzla önlerinde faşizmin kurşunlarıyla katledildiler. Ne 283 kurşun yarası, ne de barbarların kan kusan çığlıkları ayırmaz sizi, sevdiğiniz sevdamızdır şimdi."

Newroz toplatıldı

Haber Merkezi-Modem medya destanı, "Ve Ateş, Ve Ügütu, Ve Sevda"nın romanı Newroz toplatıldı

İstanbul Devlet Günvenlik Mahkemesi'nin; "bölge farklılığı gözeterek halkı suç teşvik ettiği" ve "TC. devletin milleti ve ülkesi ile bölünmez bütünlüğünü hedef alan propagandalarını yer aldığı" şeklindeki gerekçeleri ile toplatıldı. İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Yazılar-I adlı kitabından sonra şimdi de Newroz'u toplayan/toplatan bu zihniyet bizi durduramayacaktır. Kitaplarımız halkın sesidir. Halkı susturamazsınız.

Beşikçi'ye ceza kesinleşti

Haber Merkezi-Şimdiye kadar 22 kitabı hakkında dava açılan sosyolog-yazar İsmail Beşikçi'ye, İstanbul 2 No'lu DGM tarafından verilmiş 1 yıl 8 ay hapis ve 42 milyon lira para cezası kararı, 6 Ekim'de Yargıtay tarafından onaylanarak kesinleşti. "PKK Üzerine Düşünceler" isimli kitabı nedeniyle cezası kesinleşen Beşikçi hakkında, çeşitli gazete ve dergilerde yazdığı yazılar ile yaptığı konuşmalardan ötürü açılmış 60 dava hâlâ devam ediyor.

Özgür Gelecek ve Partizan'a baskılar sürüyor

Haber Merkezi-Sosyalist basın üzerindeki baskılar içinde bulunduğumuz süreçte kapatma, toplatma vb. şeklinde uygulamalarla birlikte daha farklı bir boyutta giderek şiddetini artırmaktadır. İşte bu yeni tip baskılardan biri de alalecele toplatma kararlarının çıkarılmasıdır ve gazeteler ile dergilerin daha matbaalardayken toplatılması politikası devlet tarafından oturtulmaya çalışılmaktadır.

Sorumlu yazışları müdürlerinin ise ifade vermek için DGM'lere gitmesiyle beraber hemen gözaltına alınarak hakimliğe sevkedilmeleri bu baskıların daha üst bir boyutu gösteriyor.

Gazetemiz Özgür Gelecek'in 13. sayıs 1 Ekim Cuma günü bayilere dağıtılmıştır.

2 Ekim Cumartesi günü ise (şim-

diye kadar tatil günleri toplatma kararı çıkmadığı halde) DGM tarafından toplatma kararı çıkarılmış, karar, Basın Masası ekiplerince aynı gün uygulamaya konulmuştur. DGM'nin "çağımıza uygun" bu hızı dikkat çekicidir.

Yayınımızın Sorumlu Yazışları Müdürü Bülent Özdemir, 6 Ekim günü son toplatmalarla ilgili olarak İDGM'ye ifade vermeye gittiğinde, görevli savcı tarafından derginin Partizan ve gazetemiz Özgür Gelecek hakkında açılmış iki ayrı davadan dolayı gözaltına alınarak, tutuklama istemiyle hakimliğe sevk edilmiştir. TKP/ML TIKKO'nun propagandasının yapıldığı gerekçe gösterilerek verilen tutuklama istemi, hakim delilleri değiştiremeyeceği, Müdürümüzün ikametgâh adresinin biliniyor olması vb. nedenlerden dolayı redded-

ilerek Yazışları Müdürümüz serbest bırakılmıştır.

Bülent Özdemir konuyla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında, sosyalist basın üzerindeki baskıların toplatma, kapatma vb. davalarla sürmeyeceğine, bu baskıların tutuklama, hapsedme ve hatta daha üst boyutlara sıçrama eğilimi gösterdiğine/göstereceğine dikkat çekerek olayı kınadı.

Dünya kamuoyuna şirin görünmek için 141, 142 vb. maddeleri kaldırmış gibi yaparak aynı yasaların daha katı biçimlerini Anti Terör Yasası vb. yasalarla devam ettiren TC, demokratik bir devlet olduğunu milyonlarca kez iddia ediyorsa da, halkımıza ve bu temelde halkın çıkarlarını savunulara dizginsiz bir şekilde yaptığı saldırılar, onun gerçek yüzünü gizleyemeyecektir.

Yeni Demokratik Kadın Derneği "beraat" etti

İSTANBUL/Özgür Gelecek-18 Temmuz'92 tarihinde Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD) açıldığında; dernek başkanı kuruluş amaçlarını şöyle açıklamıştı: "Derneğimiz, toplumumuzda kadının ikinci sınıf insan olarak görülmesine, kadınların uğradığı cinsel, sınıfsal, kısacası her türden baskılara karşı mücadele etmek amacıyla kurulmuştur. Ancak bizler kadının kurtuluşunu mevcut siyasal düzenden ve erkeklerden ayrı olarak ele almıyoruz. Kadın sorunu zünnede insan sorunudur. Biz demokratik bir kadın derneği olarak, ülkemizdeki demokrasi mücadelesinde yerimizi alırken, her türlü demokratik hareketi desteklemekle birlikte, anti-demokratik uygulamaların karşısında sessiz kalmayacağız."

Bu amaçlarla açılan dernek tam da o tarihte gözaltına alınarak kaybedilen Hasan Gülünay'ın ailesine sahip çıkarak faaliyetini sürdürüyor.

grevine destek vererek ve bir dizi basın açıklamalarıyla olayı kınamış ve Gülünay somutunda kayıp ve infazlara karşı tavır koymuştu. Bu arada her geçen gün çalışmalarının ilgiyle karşılanması ve dernek çalışanlarına katılanların sayısının artması egemenleri epeyce rahatsız etmişti. Devletin demokrasi yeminleri, demokratik haklar bahsinin bir düzmeden ibaret olduğunu, YDKD'ye saldırılarıyla bir kez daha kanıtlanmışlardı, 4 Kasım '92 günü derneğe gelen polisler, orada bulunanlara "Burası kayıplar derneği mi?" diyerek derneğin açılışından itibaren baskılara, infazlara karşı açık ve net tavır almasını ve bunu basın açıklamaları, açık grevleriyle desteklemesini hazmedemediklerini ifade etmişlerdi. En ufak bir demokratik hak istemine tahammül edemeyenler, çözümün derneği kapatmakta bulmuşlardı. O

dergi ve kitaplara el koyan polisler daha sonra bunları suç unsuru olarak mahkemeye sunmuşlardı.

Partizan, Emegün Bayrağı, Serketin, Özgür Halk dergileri ile İsmail Beşikçi'nin Devletlerarası Sömürge Kürdistan adlı kitabını göstererek; bunların örgüt yayınları olduğunu ve bunları bulundurarak örgüt propagandası yapıldığını iddia etmişlerdi. Bu iddialara 30 Eylül günü yargılanan dernek yöneticileri savunmalarında; bu dergilerin yasal olduğunu, toplatılan dergi ve kitaplardan birer adet bulundurma hakkına sahip olduklarını, ayrıca toplatılan dergi ve kitapları araştırma gibi bir yükümlülükleri olmadığını belirterek suçlamaları kabul etmediler. Mahkeme duruşma sonunda "beraat" kararı verdi. Dayanaktan yoksun sudan bahanelerle kapatılan dernek

Hatice Dilek'in mezarı açıldı

İstanbul/Özgür Gelecek-20 Mayıs 1991 idi "Ölümü mü ele geçtili", "Çatıştı öldü!", "Polis katili kari-koca öldürüldü!", "Hücre evinde büyük çatışma" manşetleri attılar kuduz çirpinişleriyle boyalı sayfalara. Silahsız savunmasız insanların verdiği korkuyu, sekizli sütunların arkasında gizlemeye çalıştılar.

Ve iki ateş parçası daha düştü en derin yeriye yüreğin; iki kor daha düştü... İsmail Oral ile Hatice Dilek devletin infaz timleri tarafından katledilmişlerdir artık. Ve acıyla beraber zihinlerde kalan sakallı bir gülümseyişle hülyalı gözlerden başka sınıf kinidir.

Katiller, tıpkı uyuturucu düşkünlere gibi, etini pazarlayanlar gibi yüzlerini gizlediler. Korkuyorlardı. Ama olayın yaşayan tanığı (ki kanıt bıraktıklarını anısalardı onu da katledeceklerdi), Hatice Dilek'in 8 yaşındaki oğlu Özgür Cihan'ın anlattıkları, onların suratlarını fotoğraflara gerek bırakmayacak şekilde yansıttı: "Akşam ben uyuyordum. Silah sesleriyle uyandım. Yataktan kalkıp diğer odaya geçince, bir polis annemin başına ayağıyla bastırıyordu. Annem bana "Babamı ara" dedi. Annem o sırada sağdı ve yaralı değildi."

Kafasına kurşun yiyen, çatışarak ölen bir insan nasıl konuşabilirdi? Evin camları sağlamdı ve bir tek kurşun izi dahi yoktu. Hatice Dilek evi, işyeri belli olan ve oğlu Özgür Cihan'ı büyütme çabışan bir anne, demokrat bir insandı. Evi, örgüt evi değildi. Ayrıca ilişkisi olduğu iddia edilen TKP/ML, daha sonra yaptığı yazılı basın açıklamasıyla, Hatice Dilek'in örgütü ilişkisi olmadığını açıklamıştı. Ama düzen, kan istiyordu ayakta biraz daha durabilmek için...

Olay yerinde incelemelerde bulunan Kadıköy Cumhuriyet Savcısı Yavuz Berberoğlu, daracık olan evde çatışmanın mümkün olmadığını, çevre araştırmasında da çatışma olduğuna dair bir iz rastlanmadığını tespit etmişti.

Olaydan sonra, Kadıköy Cumhuriyet Savcılığı 23 Ekim 1991 günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polislerden "Abdullah Dindar, Vaşfi Kara (Başkomiser), Ayhan Özkan, Nizamettin Özoglu, Ozer Şahman, Hikmet Taşdelen, Süleyman Polat, Mustafa Aftok, Hasan Erdoğan, Mehmet Düzzün, Ruhi Fırat, Şefik Kul hakkında "kasten adam öldürme" den dava açtı.

Yapılan duruşmalarda avukatlar, Hatice Dilek ile İsmail Oral hakkında düzenlenen bilirkişi raporunun birçok şeye açıklık getirmediğini belirtmişlerdi. İsmail Oral ile Hatice Dilek'in elbiselerinin nerede olduğunu sordukları mahkeme heyeti, avukatların herşeye itiraz ettiklerini öne sürerek kimden yana olduklarını gösterdiler.

Savcı Yavuz Berberoğlu'nun daha sonra Gaziantep'e "tayini çıktı".

Süren duruşmalarda avukatlar mahkemenin kurşunların atış istikameti ve atış eğilimlerinin tespitini istediler. Adli Tıp Kurumu, İsmail Oral'in hareket halinde vurulduğunu, atış eğiliminin bu sebepten tespitinin yapılamayacağını belirtti. Hatice Dilek'in kemik parçalarını incelemek için mahkemeye başvurdu. Olaydan sonra yapılan incelemede İsmail Oral'in vücudunda birçok kurşun yarası mevcut olduğunu "tespit edildi". Ama kurşunların atış mesafesi ile atış eğiliminin kolayca tespit edileceği deliller, yani elbiseler, cesetler hastaneyeye götürüldükten sonra "kaybedilmişti".

8 Ekim günü Maltepe Gülsuyu Mezarlığı'nda yargıç Fuat Kişinici, İsmail Oral ile Hatice Dilek'in avukatları Mihriban Kırdök, M. Ali Kırdök, Emel Aktürk ile sanık polislerin avukatı Güzin Köprülü'nün gözetiminde açılan mezarıda Hatice Dilek'in kafatası ve kaburga kemikleri çıkarılarak Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Davayla ilgili son duruşma 8 Aralık günü Kadıköy 1. Ağır Ceza Mahkemesinde saat 9.30'da yapılacaktır.

Analar da bu düzene karşı örgütleniyorlar

İstanbul, Özgür Gelecek Merkezi Aksaray'da bulunan Demokratik Haklar Derneği yeni açılan bir dernek. Halkın demokratik haklarını yaşamın her alanında savunmak, yürütülen demokrasi mücadelesindeki yerini almak amacıyla kuruldu. Dernek başkanı; İnsan hakları kavramının genelde tek tek birey haklarını akla getirdiğini, bu nedenle; 'Demokratik haklar' kavramını kullandıklarını, bu kavramın kolektivistliği çağrıştırdığını, mücadelenin birlikte verileceğini, bunun insanların ortak sorunu olduğunu vurguluyor.

Demokratik Haklar Derneği'nde yeni bir komisyon oluşturuldu. **Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu.** Komisyon başkanı Pinar Akpınar bu örgütlülüğü gerektiren nedenleri şöyle anlatıyor: "Yeni Demokratik Kadın Derneği'nde oluşturduğumuz bu komisyonun işlevini gören bir çalışmamız vardı. Şehit ve tutuklu olan devrimci insanlara ailelerinin sahip çıkmaları ve ortak hareket etmeleri, haklarını ortak savunmaları için bir örgütlülük oluşturmak şarttı. Bunu koşullar dayatıyor. Günümüzde katliamlar, yargısız infazlar artık günlük yaşamın hale geldi. Buna karşı güçlü bir şekilde tavır almamız gerekiyor. Zaten varolan çalışmalarımızı Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu olarak resmileştirdik."

Oluşturulan bu komisyonun toplantısına katıldık. Anaların devlete bakiş açmaları, polis hakkındaki düşünceleri, devrimciler, çocuklarının devrimci olmasından sonra değişen yaşamları, eşleriyle olan ilişkileri, devrim ve örgütlenme üzerine konuştuk. Anaların anlatacakları çok şey vardı. Şöyleşimiz anaların devlet hakkındaki düşüncelerini açmalarıyla başladı.

Selvi Gülmez; "Devlet ne yapıyor? Polisleri var sözde bizi koruyorlar. O ne biçim koruma ki öyle? Yasaları var sözde. Nerde yasalar? Kendi koydukları yasaları kendileri çiğniyorlar..." diyerek söze başlıyor. Devletin insanları öldürdüğünü, sonra da nasıl masum rolü oynadıklarını, televizyon haberlerini izlerken tanık olduğu sahnelerin sahtekarlığını anlatıyor: "Evlerine girip 'Terörist' diye öldürdükleri insanların çocuklarına sözde sahip çıktıklarını anlatarak gözde boyamaya çalışıyorlardı. Kim inanır köpeklerle? Madem çocukları düşünüyorlar, niye annesini babasını öldürüyorlar?" diyor Selvi ana çocuklarıyla gurur duyduğunu, onların onurlu yaşamlarını, onurlu mücadelelerini sahiplendiğini söylüyor. Selvi ananın çocukları devrimci. Oğlu Ali Gülmez tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Cezaevi'nden firar ettiğinde duyduğu sevinci anlatırken gözleri ışıltıyor. O sırada yaşadığı bir olayı aktarmadan geçemiyor. Selvi ana sevincini paylaşmayan bir komşusuyla tartışıyor ve "Benim oğlum devrimci. Bunu bütün dünya duysun... Sen devrimcileri sevmiyorsan benim evimde ne işin var?" diyor. Olumludan yana tavır almanın gururu mevcut bunları anlatırken...

Kibriye Sarıkaya komisyonun bir elemanı. Hapishanede yada içerde çocuğu yok.. Ama çevresinde devrimci insanların olduğunu, devrimci insanları tanıdığını anlatıyor. Devrimcileri sahiplenmenin gerekli olduğunu, bunun önemini bildiğini söylüyor. Komisyon çalışmalarını önemli bir girişim olarak değerlendiriyor. Devrimcileri

Analar, topluca Tuzla şehitlerinin anmasında görüşüyorlar...

anlatırken; "çok söze gerek var mı? Devrimciler birer çiçektir. Bir çiçeğin güzelliğini düşün?" diyor sevgiyle.. "Bize dayatılan yaşam aciverici... Dayatılan yaşam baskıcı.. Bu dayatmalarda ancak devrimle biter".

Şazimet Yalçın, 1988'de katledilen Tuzla şehitlerinden Fevzi Yalçın'ın annesi. Mahsun, dinliyor komisyon arkadaşlarını... O da düzenin iğrençliğini kendi kelimeleriyle birkez daha anlatıyor. Oğlunun çevresindeki insanlardan farklı olduğunu, farklı davrandığını anlatırken, bir anısını aktarıyor diğer analara... "Fevzi çocukken okulda yapılan bayramlara katılmazdı. Bir gün yine okulda bayram vardı... Herkes bayram sevinciyle dışarda gültüyor eğleniyordu... O Mahir Çayan'ın ölümünü duymuş, oturup ağlamıştı. Fevzi hapisteyken yine bir gün ziyaretine gittiğimde, ilkokul öğrencisiyken yaşadığı bu olayı anlattık birbirimize" diyor ve devamla "Fevzi çok ince düşünürdü. O evdeyken evimizin havası değişirdi. O'nun sözleriyle evimize dünya, evimize güzel olan herşey dolardı. Devrimciliği hak edilmeli.. Devrimciliğin onurunu hakeden taşımalı" diyor. Ve devamla; "Fevzi şimdi yok. Ama diğer çocuklarda benim... Onlara sahip çıkmak bizim görevimiz"

Bütün analar bu devletten nefret ediyorlar. Sözlerine önce devlete olan nefretlerini dile getirerek giriyorlar. Çünkü yaşanan olumsuzlukların en büyük payı onların. Toplumumuzda en ağır yükü omuzlarında taşıyan kadınlar... Analar... İyiden, güzelden, doğru-dan yana istemleri olduğu için işkence gören, öldürülenlerin anaları... Bunlardan biri **Hüsnüye Adalı.** Oğlu İsmail Hakkı Tuzla önlerinde katledilen dört devrimciden biri. Hüsnüye anada devletten yana dertli. "Bu devlet rezil bir devlet. Önce çocuklarımızı katlattılar, sonrada mahkemelerde kendilerini haklı çıkarmaya çalıştılar. Görevlerini yapıyorlarmış... Görevleri suçsuz çocuklarımızı öldürmek.. Bu devlet bizim dostumuz değil." diyor ve oğlunun kalbinin hep devrim için çarptığını, arkadaşlarını çok sevdiğini, herkesin onun için değeri olduğunu anlatıyor ve "Oğlum sevgi dolu bir insandı" diyor Hüsnüye ana.

Çocukları şu an hapiste olan, gerilla olan bir anada **Güzel Şahin.** "Çocuklarımı ben devrimci yaptım" diyor söze giriyor. Gülsuyu gecekondularının mücadelesinde bulunduğunu, o zamanlar hep işe

çin canlarını veriyorsa, bizde kendi köşemizde oturup yılanın bize dokunacağı günü beklememeliyiz" diyor.

Gülizar Aslan oğlu Hasan Hayri'nin Diyarbakır zindanlarında geçirdiği on yılı anlatıyor. O kırk kişinin ölümüne tanık olan, duyanın tüylerini ürperten Diyarbakır zindanlarını. Gülizar ana; "Hasan Hayri'nin Diyarbakır Cezaevi'nde çektiği sıkıntıların hesabı yapılmaz. Tam beş yıl hücrelerde kaldı. Buradan kalkıp gidiyorduk sadece iki dakika görüşmek için. Birçok kere açlık grevine girdi. Bir keresinde tam 55 gün açlık grevi yaptı. O ölümden korkmuyordu. Açlık grevi bittiği gün cezaevinde görüşe gitmiştik. Benden bir subaydan kendi adına özür dilememi istedi. Grevin son gününde kendisini kaybettiğini, o sırada subaya küftüğünü, ama küftürmemesi gerektiğini söyledi" diyor ve oğlunun hapise girmesinden sonra yaşamının değiştiğini, olaylara daha duyarlılaştığını, özellikle bu konuda eşinin kendisine çok yardımcı olduğunu anlatıyor.

Fatma Şimşek, Zöhre Dil, Rahime Tepeli, Selvi Gülmez, Hakiye Reçber anaların çocuklarını babalarından daha fazla sahiplendiklerini anlatıyorlar. Toplumumuzda çocukların yetiştirilmesigörevi, varolan sosyo-kültürel yapının sonucu daha çok analara düşüyor.. Bu durum analarla çocukları birbirine daha fazla yakınlaştırıyor. Bu da anaların çocuklarını daha fazla sahiplenmelerini getiriyor. Cezaevi kapönlerinde vs. bunun birçok örneği yaşandı. Seza Mis Horoz'a Selvi ana bir ane olarak aynı şeyleri yaşayacağını söylüyor düşüncesini güçlendirmek istercesine... Seza; "Bir devrimci anayla baba arasında fark yoktur. Onlar çocuklarına ortak sahip çıkarlar" diyor.

Analar eşlerinin çocuklarına kötü davrandıklarını, kendilerinin çocuklarının yanında yer almalarını engellemelerinden yakınıyorlar. Ama bunu aşmaya çalışacaklarını söylemeden geçmiyorlar.

Birşen **GÜLÜNAY**'ın eşi Hasan **GÜLÜNAY** geçen yıl gözaltında kaybedildiğinde sadece çocuklarına bakan bir ev hanımıydı **GÜLÜNAY**; "o zamanlar dünya yarıhıca evimle ve çocuklarımla sınırlıydı ama şimdi arkadaşların yardımıyla çok şey öğrendim, değiştim şimdi kendi kendime bir çok konuda ka-

rar verebiliyorum. İnsanların sorunları beni ilgilendiriyor hepimiz dışarı çıkmalıyız, ancak böyle dünyayı öğreniriz diyor."

Analar çocuklarının devlete askerlik yapmaması noktasında da hemfikirdir. "Bu devlete asker verilmez. Çocuklarımız birbirlerine kırdırıyorlar. Çocuklarımızı askere göndermeyiz" diyerek devletin halkı halka kırdırma politikalarına alet olamayacaklarını açıklıyorlar.

Analar nasıl bir dünya istediklerini anlatırken, hepsinin ortak anlatım suyu; bu düzen herkese yetecek kadar büyük. Devrimciler eşit, özgür güzel fakir ve zengin olmaması bir düzen istiyorlar bizim devrimden anladığımız budur diyor, Rahime TEPELİ.

Bütün kadınların ortak çağrısı ezilen her kesin bu örgütlülüğe katılımı. Herkes sahiplensin güzeli onurlu olanı. Güzel Ana bu çağrıyı şöyle dillendiriyor: "Diyeceğim o ki bütün halk birleşsin devrimcileri sahiplensinler mücadele versinler. Çünkü köpekler gücümüz böyle yeter. Komisyon bizi bir araya getirecek bu iyi bir şey. Haklarımızı faşistlerden almak bizim işimiz" diyor.

Demokratik Haklar Derneği oluşturdukları komisyonlar ve kültürel çalışmalarına, çalışmak isteyen herkesi bekliyorlar.

Analar, bütün anne ve babaların çocuklarını sahiplenmelerini, onların haklıdan, doğrudan yana olan kavgasını güçlendirmek için omuz vermelerini istiyorlar. Mesajları bu noktada ortak. Bir ana; Gelsinler dermeğe, çalışmalarımızı sahiplensinler. Burayı Kızılay olarak görmesinler. İhtiyaçları olduğunda koşup olmadığında da kapisına bakmamazlık etmesinler. Bu çocuklar hepimizin. Biz onları ne kadar sahiplensek, biz cenazelerimize ne kadar katılırsak, acımızı, sevincimizi ne kadar paylaşarsak, o kadar kazançlı çıkarız, diyor.

Demokratik Haklar Derneği çalışanları; derneklerine daha fazla destek belediklerini, yarım bugünden yaratmanın bir aracı olan demokratik kitle örgütlerini demokrat, duyarlı olan her insanın sahiplenmesi gerektiğini söylüyorlar.

Ve "çalışmak isteyen, bu demokratik platformda yer almak isteyen herkesi aramıza bekliyoruz" diyorlar.

Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu'nda bir araya gelen analar; duyarlı olan herkesi dernekte çalışmaya çağırarak; "Haklıdan yana, doğrudan yana olan; zengin fakir ayrımının olmadığı, insanların rahat ve özgür yaşadıkları bir dünya mücadelesi veren çocuklarımızı sahiplenecek şekilde sahip çıkalım" diyorlar.

Başkan Mao'nun 100. doğum

Başını Rus Sosyal-emperyalistlerinin çektiği revizyonizm dalgası, 1970 ve sonraki yıllarda kendilerine bağlı uydurdu kontra örgütler aracılığıyla darbe, işgal ya da entrikalar yoluyla birçok yerde iktidarı ele geçirmiş veya ahlaklılığı yöntemler kullanarak (halkları birbirine düşürme, parayla satınalma vb.) iktidarlara ortak olmuştur.

Dünya halklarının kanını, işgalci "kızıl ordu"su, sosyal-faşist diktaları ve sosyal-faşist kontra örgütleri aracılığıyla bir kene gibi emen sosyal-emperyalizm bir yandan diğer bir süper güç olan ABD ile arasındaki pazar savaşına kıyasıyla devam ederken ideolojik olarak da ML bilimine saldırısına amansızca devam ediyordu. Bunu Mao'culuğa karşı savaş maskesi altında hızlandırıyor. Zira bu, işlerini bir nebze olsun kolaylaştırıyor. Çünkü kendileri büyük bir mirasın sahipleriydiler ve isimleri bile hala "Sovyetler Birliği" olarak anılıyordu. Dünya halklarının, ML bilimine duydukları sempati-den mahrum kalmamak için doğrudan bu isme saldırı onlar için mümkün değildi. Ancak bilimin beşinci klasiği olan Mao'nun şahsında saldırı daha kolaydı. Böylece ML biliminin adını anmadan fakat Mao Zedung'u bundan soyutlayarak yapacaklardı. Ideolojik olarak Mao'culuk çiğ gibi büyüdü. Dünya halkları nezdinde Maozmin ML'nin bir üst aşaması olduğu bilince çıkmaya başlamıştı. RSE'nin ideolojik olarak en çok çekindiği akım böylesine kıyasıyla büyürken mücadeleyi gevşetmek pek akıl kârı değildi. Bu saldırı kampanyası özellikle 1970-80 arasında doruğuna çıktı.

Yazının ilk bölümünde de belirttiğimiz gibi Mao Zedung'un aleyhine derme çatma faaliyetlere girişiler. Sözgelimi bugün Rus aydın ve demokratlarının Mao Zedung'tan haberleri bile yok. Ve her aşamada Mao'nun keşfedilmesi için ancak şimdi imkan bulabildiklerini tekrarlıyorlar. Zira son 30 yıldır "Sovyetler Birliği"nde yayınlanan hiçbir yayında Mao'nun lehine bir kelime dahi okuyamamışlar hatta ansiklopedilere bile girmemiş Mao Zedung.

1970'li yıllara kadar Türkiye Devrimci Hareketini adeta felç eden modern-revizyonizm, dünyanın her yerinde olduğu gibi Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra Türkiye'de de geriliyor. 1966 yılında başlayan BPKD, bütün dünyada etkisini gösteriyordu. Uzak doğuda gerilla hareketleri olarak yansımasını gösterirken özellikle Avrupa ve diğer ülkelerde gençlik hareketleri olarak ortaya çıkıyordu.

Dünya çapında kıpırdanmalara şu veya bu şekilde yansın, onları saran hareketler yoluna iten, Çin'de ise tamamen bir altüst oluş yaratan bu devrim nasıl bir devrimdi?

Onaltı-onyedi yıl öncesine kadar büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfını tasfiye etmiş, emperyalizmi kovmuş bir halk demokrasisinde yeniden bir devrim için ve kime karşı yapılabildi?

SOSYALİZMDE SINIF MÜCADELESİ VE DEVRİM

Mao Zedung, sosyalizmin "onbin ferahlık bir yürüyüşün ilk adımı olduğu"

dolayısıyla proletaryanın iktidarı olmasıyla sorunların hemen çözülemeyeceği, ancak çözüm için yeni bir başlangıç olduğu iddiasındaydı. 1957 yılında ÇKP MK'sı konuya ilişkin görüşlerini şöyle ifade ediyordu: "Proletaryanın iktidarı almasından sonra çok uzun bir tarihi süre boyunca sınıf mücadelesi insan iradesinden bağımsız, nesnel bir yasa olarak sürer. İktidarın alınması öncekinden yalnız biçimsel olarak ayrılır."

Bu tespit, tabii ki Marksizm-Leninizm bir tabu, Marx ve Leninin eserlerine birer "kutsal kitap" gibi bakanların kafasını allak bullak edecektir. İnsan için "sığır gübresinden daha az yararlı olan dogmatizm" böyle bir şeyi kabul edemezdi. Çünkü ne Marx'ta ne Lenin'de ne de diğer bir klasikte böyle bir şey yoktu. Geriye dönüş tabii ki mümkün-dü, ama bu dışsal bir müdahale ya da mezarından hortlayacak ölülele mümkün olabilirdi. Yani emperyalist bir işgal ve darbe olmaksızın sosyalizmden geriye dönüş ancak küçük üreticinin yeniden palazlanması ve iktidarı ele geçirmesiyle mümkün olabilirdi. Oysa Mao Zedung bambaşka bir şeyden söz ediyordu, burjuvaziyi ülkenin dışında ya da küçük üretimin ilerki evrelerinde aramayın, daha yakın bir yerde, burnunuzun taa dibinde, yönetiminizde, KP'nin bizzat içinde arayın diyordu.

Geriyeye dönüş gerçeğini görememiş ya da sosyalizm pratiğini yeterince yaşayamamış Marx ve Lenin'den bunu beklemek oldukça fazla bir iyimserliktir. Bunun aksini tespit etmelerini Mao Zedung hem sosyalizmin anavatanı sayılan bir ülkede nasıl yok edildiğini

Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki bu mücadelede sosyalistler elbetteki eleştiri-mücadele-dönüştürme ilkesini kitlelerle kaynaşarak hayata geçirmişlerdir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, ezilen yoksul kitlelerden alır gücünü. Ve kitlelerle bütünleşemeyen bir doğru, ne kadar canalıcı olursa olsun hiçbir anlam ifade etmez. Kolektif çalışma bütün komünist partilerin ve sosyalist demokrasilerin vazgeçilmez ilkesidir.

görmüş hem de yaşam pratiği bakımından daha uzun bir sosyalizm pratiğine sahip olmuştur.

Üretim araçlarını kamulaştırmakla sınıf çelişkilerinin ortadan kalkmayacağına, kapitalizmin geri dönüşünün tümden yok edilemeyeceğine işaret eden Mao Zedung, kafa ile kol emeği, kent ile kır, yöneten ile yönetilen diğer bir deyişle parti-devlet ile işçiler arasındaki çelişki ve ücret dağılımında sosyalizm çatısı altında devam eden burjuva hukuk vb. çelişkileri çözümü için BPKD misali devrimlerin bir veya birkaç kez değil belki günlerce kez yapılması gerektiğini belirtiyordu.

Devrimin, Kültür Devrimi, olarak adlandırılması adının yaptığı çağrışım-dan dolayı hep üstyapısal bir dönüşüm olarak beyinlerde yer etmiştir. Oysa BPKD'nin bu yönü ikincidir. BPKD in-celendiğinde görülecektir ki asıl işlevi ekonomik altyapının çarabı olan

üretim ilişkilerini sarsmak; onun kaba-laşan, uyumsuzlaşan yönlerini yeniden düzene sokmaktır.

Mao Zedung Kültür Devrimini değerlendiren şöyle diyor: "Kızıl muhafızların devrimci eylemleri toprak ağası sınıfına, burjuvaziye, emperyalizme, revizyonizme, aynı zamanda da işçileri, köylüleri, devrimci aydınları, devrimci grup ve partileri sömüren, onlara karşı çıkan çakallara karşı duyulan öfkeyi ve suçlamayı dile getiriyor." (abç)

Görüldüğü gibi Mao Zedung BPKD'nin öncü gücü olan Kızıl Muhafızların eylemlerinin hangi sınıflara yö-neldiğini ve devrimin nitel yanını değerlendiren.

Gene aynı talimatta Halk Kurtuluş Ordusunun çalışma tarzına ilişkin yön-ler belirtiliyor: "Ordu içindeki her birim şu üç alandan bir ya da ikisini kendi içinde uygulamalıdır: Tarım çalışması, sanayi çalışması, siyasi çalışma (...) Bu, kendilerini öncelikle öğrenime vermeleri gereken ve aynı zamanda baş-ka türden bilgiler de edinen öğrenciler için de geçerlidir."

BPKD öncesi ÇKP içinde birçok mevkide etkinliği ele geçiren Liu Şao-Si çizgisinin üretim sürecini doğrudan etkileyen birçok görevi şöyle sıralanıyor: "Karar verme yetkisini idareciye teslim etmek", "üretici güçlerin herşeye kadir olduğu teorisi", "kara öncelik tanımak", "primlere öncelik tanımak", "işçilerin uzmanlara boyun eğmesi ve uzmanlara öncelik tanımak"...

Liu Şao-Si bu yöntemle Çin'e birçok "özgürlük" kazandırdığını iddia ediyor. Kişiyi özel mülkiyeti ve serbest pazarı yücelten Liu Şao-Si çizgisinin sosyalizm yukardaki yöntemlerle "kazandırdığı özgürlükler", "kredi alma özgürlüğü, faizle borç verme özgürlüğü, toprak alıp satma özgürlüğü, tarım işçileri kiralama özgürlüğü, pazar özgürlüğü, kafa emeğinin kol emeğine egemen olma özgürlüğüdür." Ve bütün bu "özgürlükler" partinin devrimci disiplini ile sağlanıyor.

BPKD'de ise fabrikaların yönetiminden, üretimin planlanmasına ve ücret dağılımına kadar her şeye sınıf bilinçli kitleler katılıyor, üretimin örgütlenmesinde söz sahibi oluyordu. Hayatın hemen her alanında yönetime katılan kolektif örgütler, devrimci komiteler devrimci kitlelerden, devrimci kadrolardan, Halk Kurtuluş Ordusunun üç temsilcisinden bileşik bir yapı olarak kurulur; buna genç, orta yaşlı ve yaşlı kadrolardan oluşan başka bir üçlü bileşim de katılır.

Komünist Partisinde ya da devletin herhangi bir kademesinde yönetimi ele geçiren revizyonistler, proletaryanın aksiyoner burjuvaziye karşı kullanması gereken diktatörlüğünü artık karşılarında proleter ideolojiyi savunan unsurlara karşı kullanmaya başlarlar ve yönelmiş olunan yanlış adımların eleştirisini sözde "proletaryanın jopuyla" susturmaya çalışırlar. BPKD öncesi birçok Maoist aynı "demir disiplin" gerekçe-siyle partiden uzaklaştırılmıştır.

BPKD ise bu anlamda, ML kadro yaratıcılığının bütün yönleriyle gün ışığına çıkabilmesi için en uygun ortamı hazırlamıştır. "Yüz çiçek yan yana açsın ve yüz düşünce akımı birbiriyle yarışsın!" şiarı, her şeyden önce Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış tek bir komünistin dahi, emperyalist burjuvazinin bütün ordularından ideolojik olarak daha güçlü olduğunun ifadesidir. Proletarya ideolojisinin savunucuları hiçbir burjuva akımı karşısında kendilerini fade etmekten ve doğruyu savunmaktan aciz kalamazlar. Ideolojik olarak proletaryanın bilimini savunamayan, her düşünce akımını, her yanlış düşünceyi zapturaptla susturmaya çalışanların zaten proletarya ile bir ilişkisi olamaz. İşte BPKD'nin ilişkin alınan 7 kalem-

lik kararın 6. maddesi: "... tartışma sırasında her devrimci, konuları kendisi iyice düşünmeli ve bir komünistin konuşmaya cesaret, düşünmeye cesaret, hareket etmeye cesaret ruhunu geliştirmelidir." (abç)

Bu konuda iktisatçı Jack Gray'in görüşlerini aktarmadan geçemeyeceğiz. Yazar BPKD'yi yakından izlemiş ve bir karşılaştırma yapmış. Mao'nun iktisadi düşüncesinin temel özelliklerinden biri de atılım ruhuna... "göze alma" cesareti-ne verdiği önemdir. Mao'cu çizginin

n yılında yaşasın Maoizm!-2

likları, "sol"culukları olmamış mıdır? Buna hayır demek mantık dışıdır. Milyonlarca, on milyonlarca insanın katıldığı bir halk hareketinde, devrime katılan yığınların bütün hareketlerinin tek bir kalıptan çıkar gibi programatik olacağını öne sürmek hayalciliktir. Her halk hareketinde ya da her devrimde olduğu gibi BPKD'de de bu tür "sol" sapmalar ortaya çıkmıştır. Ama yanlış olan bunları devrimin genel çizgisine mal etmektir. BPKD bütünlüklü olarak ele alınıp incelendiğinde şu gerçek görülecektir ki, bütün Çin tarihi boyunca hiçbir halk ayaklanması ya da devrim, bu denli kansız ve yapıcı geçmemiştir. Orneğin bütün BPKD süresinde partiden tasfiye edilenlerin oranı yüzde 1'i geçmemiştir.

Mao Zedung'un "karargahları bombalayın!" önermesi tabii ki bizzat KP'ye yöneliktir. Bu herşeyden önce kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki ideolojik mücadelenin birinci plana çıkması anlamına gelir. Ve yöntem daha başından tespit edilmiştir. Eleştiri-Mücadele-Dönüştürme.

İşte Mao zedung yoldaşın Kızıl Muhafızlara gönderdiği bir mektuptan bir pasaj: "...Bizler, sizleri desteklerken aynı zamanda da kendileriyle birleşebilecek herkesle birleşmeye özen gösterilmesini isteriz. Ciddi hatalar yapmış olanlara gelince bu gibi kimselere de hataları gösterildikten sonra çalışmak, hatalarını düzeltmek, hayata yeniden başlamak fırsatı verilmelidir. Marx, proletaryanın, yalnızca kendisini değil, bütün insanlığı kurtarması gerektiğini söylemişti. Proletarya bütün insanlığı kurtaramazsa o zaman kendisi de kesin kurtuluşa kavuşamayacaktır. Sizin bu gerçeğe önem vermenizi özellikle istiyorum yoldaşlar."

Önce kapitalist yolucuyu/yolcuları kıyasıya bir eleştiri bombardımanına tutmak, bunları kitleler içinde teşhir etmek ve kitlelerle olan ideolojik bağlarını tümünden ya da çoğunlukla koparmak... Fakat bununla yetinmemek eleştirilenin yerine yeni çalışma ve yönetme anlayışını tesis etmek ve bürokrataşmış kapitalist yolucuyu üretimin içine sokmak, bu şekilde kendi hatalarını telafi etmesi, onlardan kurtulabilmesi için fırsat tanımak.

Dönüştürmenin biricik yöntemi pratiktir. Bu sınıf mücadelesi olacağı gibi aynı zamanda üretim mücadelesi pratiğidir de. BPKD'nin ilk günlerinden başlayarak sonuna kadar, müdürlerin kalifiye olmayan en alt kademelerde kol emeği ağırlıklı işlerde görevlendirildiği, belediye başkanlarının temizlik işlerine personel olarak verildiği ve üniversite profesörlerinin dönüşümlü olarak tarım sektöründe çalıştırıldığı görülecektir. Fakat bunun aksine yeniden oturtulmaya çalışılan sistem eskinin bir tekrarı olmamıştır. Kafa emeğini ağırlıklı olarak kullanan unsurlar nasıl kol emeği sarfetmeye yönlendirilmişse, kol emeğini kullanan işçi sınıfına felsefe okullarının kapıları açılmıştır, tarlada çalışan köylüye üniversitelerin yolu açılmıştır.

Uzman ile uzman olmayanın arasındaki farkı çelmeyi köreltmenin asgariye indirmenin yöntemi, birini masaya bağlayan diğerini de tarlaya bağlayan prangalarından azat etmektir. Yönetilen yönetime katılabilmeli, yöneten ve planlayan da üretime katılabilmelidir. Böylesi bir mücadelede sebat edilmediği müddetçe evrimci tarz devrimci tarza baskın olacaktır. Kafa ile kol, kent ile kır arasındaki çelişmeler an be an farklılaşmayı yaratır ve büyütür.

Mao Zedung'un bu konuya ilişkin bir açıklaması şöyle: "Yüksek aylıklar hiçbir zaman küçük bir gruba hasredilmemelidir. Parti, hükümet, sanayi ve halk komünleri personelinin aylıkları ile halk kitlelerinin aylıkları arasındaki uçurum yavaş yavaş ve akla uygun bir biçimde kapatılmalıdır. Personel, yetkilerini kö-

tüye kullanmaya ve özel ayrıcalıklara sahip olmaya teşvik edilmemelidir.

Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadelede sosyalistler elbet- teki eleştiri-mücadele-dönüştürme ilkesini kitlelerle kaynaşarak hayata geçirmişlerdir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, ezilen yoksul kitlelerden alır gücünü. Ve kitlelerle bütünleşemeyen bir doğru, ne kadar canalcı olursa olsun hiçbir anlam ifade etmez. Kolektif çalışma bütün komünist partilerin ve sosyalist demokrasilerin vazgeçilmez ilkesidir.

KİTLELERDEN KİTLELERE

Marksist bilgi kuramına, yaptığı çözümlenmelerle önemli katkılarda bulunan Mao Zedung çalışmalarını entelektüel bir tasarım olarak bırakmamış; bunları toplumsal yaşamın içine aktararak kitlelerle bütünleştirmiştir.

BPKD, on yıllık tarihi boyunca kitlelerden kitlelere teorisinin denektaşı olmuştur. Böylece kitleler proletarya diktatörlüğünde kolektif örgütleriyle bizzat toplumsal yaşamın idaresine katılmakla kalmıyor ve düşünceleriyle, öngörülerıyla sosyalizmin bilgi hazinesini de zenginleştiriyordu.

"Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, "kitlelerden kitlelere" ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkı sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sinamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helazon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak işte Marksist bilgi teorisi budur."

Sanat ve edebiyattan, toplumsal idareye kadar hayatın her alanında gerçekliğini yitirmeyen, biz farkına varmasak da kendisi işleyen bir yasa. Tarihsel olarak konu irdelendiğinde görülecektir-ki kitleler nezdinde maddi bir güç haline gelen bilgi, ne onların anlık duygusal tepkimelerinin uzantısı olan popülist bilgidir ne de kendisinden on adım uzakta ilerleyen ütöpik bilgidir. Kitleler özlem ve istemlerinin derli toplu hale getirilmiş, sistemleştirilmiş, fazla değil kendisini sadece bir adım önünde olan, kendisinden kopuk olmayan tasarımlar ya da programları maddi bir güç haline dönüştürürler.

Mao Zedung, "Ben partili bütün diğer yoldaşlarla birlikte kitlelerden öğrenen bir öğrenci olarak kalmak istiyorum" diyerek kitlelerin yeri göğü sarsıp yıkan ve muazzam bir şekilde yapan gücüne hayranlığını dile getirmiştir.

BPKD sırasında bir işçi güncel pratiğini anlatıyor: "Öğretmenlerin toplumun çeşitli kesimlerinde araştırma yapmak üzere üniversitelerden çıkarmalarını sağlıyoruz. Sonuçlanan deneyleri, yenilikleri ve bulguları inceliyoruz. Yaptığımız inceleme ve araştırmadan sonra, mahalli işçiler, köylüler ve askerler tarafından önerilen yeniliklerin ya da bulguların ışığında dersleri değiştiriyoruz, sonra da bunların öğrencilere bütün ayrıntılarıyla açıklanması ve öğretilmesi için yeniden derslere katıyoruz."

Böylece kültür halkın malı haline getiriliyor ve daha yüksek düzeye çıkarıyor.

Devam edecek

yürürlükte olduğu işletmelerin çoğunda, yeni bir fikir ve onu ilkin kendi başına deneme riskini göze aldıktan sonra kolektifi de onu benimsemeye ikna eden bir kişi ya da küçük bir grup vardır. Şurası kesindir ki, Maocu bakış açısı kolektif sanayi örgütü içindeki atılım ruhunu hızlı kalkınmanın anahtarı olarak görür; Maocu eğitimin esaslarından biridir bu.

"Bununla Sovyet Stahanovculuğu arasındaki farkın altını bir kere daha çizmekte fayda var. Stahanov eşi görülmemiş bir hızla çalışıyor, fakat hiçbir

zaman gözlerini kaldırmaz ya da yanında çalışan yoldaşlarına ya da fabrikanın nasıl yönetildiğine bakmıyordu. Kendini bir birey olarak işine adanmış, ama aynı zamanda kendini topluluktan tamamen koparmıştı. Çin'de ise tam tersine bireysel çalışma ile kolektif çalışma sınıksız kaynaşmış bulunmaktadır.

ELEŞTİRİ-MÜCADELE-DÖNÜŞTÜRME

BPKD boyunca Kızıl Muhafızlar örgütünü oluşturan grupçukların ayrık-

Türkiye'de sömürülenler ve sömürülenler arasındaki çelişki dünyadaki toplumsal ve sosyal gelişmelerden soyut değildir. İşçiler, köylüler, memurlar gençlik ve diğer halk kesimleri hakları ve özgürlükleri için her dönemde sürekli örgütlenmek ve toplumsal çelişkilerde yerlerini alarak kendi çıkarları doğrultusunda çeşitli boyut ve biçimlerde mücadele vermektedir. Çalışan emekçi kesimlerin bir bölümünü teşkil eden kamu emekçileri de bu doğrultuda mücadele sahnesinde yerini almıştır.

1980 yılından sonra diğer halk kesimlerinde olduğu gibi Kamu emekçilerinde suskun ve örgütsüz bir sürece girdiğini görmekteyiz. 1980 öncesinde memur derneklerinde ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinden üye ve yöneticilerinden özellikle demok-rasi cephesinde yer alanları, 12 Eylül 1980 cuntası-nın baskı, işkence, cezaevi ve kıyımlarına maruz kalmıştır.

1986 yılından itibaren İLO (uluslararası çalışma örgütü) ve diğer uluslararası sözleşmelerin kamu-oyunun gündemine gelmesiyle birlikte; kamu çalışanlarının sendikalaşma talebi çalışanlar arasında tartışılmaya başlanmıştır. 1987 ve 1988 yıllarında tabip odaları, mimar mühendis odaları ve çeşitli mesleki kuruluşların öncülüğünde Ankara ve İstanbul'da "Türkiye'de ve memurların sendikal hakları" konu-lu sempozyum ve panellerin düzenlenmesi sendika-laşma tartışmalarını hızlandırdı.

Bu dönemlerde kamu çalışanları 1980'den 1990 yılına kadar odaların dışında şu mesleki dernekler-de örgütlendi. Öğretmenler EĞİT-DER, Sağlıkçılar Teknik Sağlık Elemanları Derneği (TSD), Hemşireler Türk Hemşireler Derneği (THD), Demiryolcular Demiryol Faal Memurları Derneği (DMEY-DER), PTT çalışanları, PTT Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (PTT-ÇAYAD), Ziraatçılar Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD), Belediyeciler, Belediye Memurları Derneği (BEM-DER), Maliyeciler Maliye Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (MA-DER) de örgütlenerek mesleki sorunlarına sahip çıkmaya çalışmışlardır.

Bu memur dernekleri Ağustos 1989'da İstanbul'da Tabipler Odasında bir araya gelerek "İstanbul Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Platformu"nu kurdular.

Bu bir araya gelişte öncelikle o anki yasal/hukuk-sal durum üzerine tartışmalar ve görüşmeler ger-çekleştirilerek, mücadelenin nasıl verileceği, nasıl bir sendikal anlayışa sahip olunduğu üzerinde de-mokratik kitle örgütleri arasında tartışmalar yaşandı. Buradaki en önemli özellik katılan temsilcilerin büyük bir çoğunluğu güç ve eylem birlikteliğini, işko-lu düzeyinde örgütlenme anlayışı, grevli toplu söz-leşmeli bir sendikalaşmayı ve hak verilmez alınır il-kesini benimsemeleriydi. Bu çoğunluğun dışında kalan "Çağdaş Sendikal Anlayış" Grevsiz Toplu Sözleş-mesiz bir tabela sendikasını savunarak mücadelenin başında gerçek yüzünü ortaya koydu. (Bu Çağdaş Sendikacılar daha sonra Eğitim-İş, Genel-Sağlık-İş sendikalarını kurarak işbirlikçi ve uzlaşmacı sendi-kal anlayışlarını somutlaştırdılar.)

İlk dönemlerdeki toplantılarda daha çok, katılan temsilcilerin kendi iradi anlayışlarının tartışıldığı

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Kamu çalışanlarının durumu ve platformun değerlendirilmesi-1

ve öne çıktığı bir dönem olmakla birlikte giderek ku-rumsallaşmanın gerekliliği üzerinde duruluyor. Bu-na giden yolunsa, platformu derneklerden çıkarmak ve iş kollarında sendika komisyonları oluşturma temelinde kendi içlerine yönelik işyerlerinden başlaya-rak işyerleri komisyonları ve giderek işkolunu kapsayan "Sendika yürütme komisyonları" oluşturu-yorlardı.

İşkollarında oluşturulan komisyonlar İstanbul ba-zında "İstanbul Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Platformu" adı altında mücadelenin bütünsel olarak yürütülmesi temelinde ortaya çıkıp ve 1990 Tem-muz ayında Sultanahmet Meydanında kitlesel olarak sahneye çıkıyordu. Bu dönem paneller, eylemsellik-ler, basın açıklamaları, konferanslar gibi bir dizi çalış-maların içine giriliyordu. Platform yürütülmesi oluşturuluyor, mali sekreter, sözcü gibi görevlendir-meler yapıyordu.

O dönem genel "Memur" eylemselliklerinin örgüt-leycisi ve yürütücüsü bu platformdu. Çalışmalar İs-tanbul ile sınırlı kalmıyor, platform üyeleri diğer il-lerde kendi işkollarının örgütlenmesinde çalışıyor-du. Yapılan örgütlenme çalışmaları sonunda; 13 Kasım 1990'da Eğitim-Sen, 20 Aralık 1990'da Tüm-Bel-Sen, 11 Ocak 1991'de Tüm-Sağlık-Sen, 20 Mayıs 1991'de Tarım-Sen, 13 Kasım 1991'de Tüm Ray-Sen, 16 Ocak 1992'de Tüm Haber-Sen, 3 Şubat 1992'de Tüm Maliye-Sen'in kuruluşu gerçekleştirili-yordu.

Yine bu dönemde hukuksal alanda gelen baskılar, sürgünler yaşanıyor, gerek platform ve gerekse sendikalar olarak çeşitli eylemselliklerle bu uygulamala-ra karşı mücadele veriliyordu. sendikaların vali-liklerce kapatılması-mühürlenmesi, ardından mah-kemeler sürecinin başlaması uzun bir süre hukuksal boyutlu çalışmaları gündeme getiriyordu. Mahkeme-lerin kazanılmasına rağmen valiliğin ve emniyetin sendikaların mühürlerini sökmemesi üstüne kamu emekçileri sendikalarının mühürlerini fiili olarak sö-kererek mücadelesine devam ediyordu.

Platformun gerek İstanbul merkezli ve gerekse il-

ke genelindeki mücadelesinde en önemli ve kamu-oyunda ilgili uyandıran eylemini 16-22 Haziran 1992 Ankara yürüyüşü oluşturmuyordu. Kuşkusuz bu zamana kadarki mücadele tek düze seyretmiyordu. Platform içinde genel bir anlayış birliği olmasına rağmen, gerek eylemsellikler döneminde ve gerekse zaman zaman mücadeleye bakış açılarındaki farklılık-lar göze çarpıyordu.

İstanbul kaynaklı ve genel merkezli sendikalardan ayrı olarak Ankara genel merkezli sendikalar da bu dönem doğuyordu. Bu arada iki ayrı sendikal anlayış da kendini ortaya çıkartıyordu. İstanbul kaynak-lı sendikalar mücadelenin "radikal" dinamiklerini oluştururken, Ankara kaynaklı sendikalar "Reform-ist" kanadı oluşturmuyordu.

Ancak platformun bir dönem (ki bu dönem Anka-ra merkezli sendikaların kuruluşudur) dışında sendikaların kuruluşu ile "onları dışlamayalım", "plat-formu kitlesel hale getirelim" anlayışı ortaya çıkı-yor ve adeta kendi dışlarında bir platform oluşması-nun önünün kesilmesi için mevcut platformun ge-nişletilmesi ve Ankara Merkezli sendikaların dahil edilmesi gündeme geliyordu. Bu anlayış platform içinde iki farklı çizgisinin ortaya çıkmasını sağlı-yordu. Mevcut platform içinde bir kısım sendikalar plat-formun anlayışı ve mücadele perspektifi ile çelişen ve eylemselliklerden çok protokol ilişkilerine önem veren Ankara kaynaklı sendikaların mevcut yapı-ya alınmasına karşı çıkarak, ilkelerin bir kez da-ha tek tek sendikalarca ortaya konmasını istiyordu. Platform içindeki diğer sendikaların bir kısmı ise il-keler konusunda katı davranılmaması gerektiğini, biraraya geliş noktasının "birlikte iş yapma" ile il-keleştirilmesinin yeterli olacağını ve aksi davranışın kitleselleşmeyi engelleyeceğini öne sürerek kurulu sendikaların platform içine alınmasını istiyordu. Bu arada yapılan tartışmalarda "Devlet Sendikacılığına karşı çıkmak, işkolu sendikacılığını savunmak ve hak verilmez alınır ilkelerini benimsemek" üzerine tartışılıyor ve bu ilkeler etrafında Ankara kaynaklı sendikalar da platforma dahil olarak, platformdaki sendika sayısı 20'ye çıkıyordu.

Burada şöyle bir yargıya varmak mümkündür. Sendikalar kurulmadan önceki platform yapısı ve anlayışı ile (ki mücadelesi de buna dahildir)sendika-ların kuruluşu sonrası platform ve ayrıca Ankara merkezli sendikaların katılımı sonrası platform ola-rak belirgin farklılıklar ortaya çıkmaktaydı.

Sendikalar kurulmadan önceki platform, gerek mücadele anlayışı ve gerekse eylemselliklerdeki kit-lesellik ve canlılık önceki dönemlere oranla gözle gör-ülür oranda olumlu idi. Sendikalar kurulduktan sonraki platform ise daha çok; kendini var etme, ül-ke düzeyinde örgütlenmeye ağırlık verme (ki bu salt birçok sendika tarafından üye sayısını artırma ve iş-kolunda belli bir çoğunluğa erme olarak kendini gös-teriyordu) gibi gerekçelerin öne çıkmasıyla bir ara duraksamaya giriyor, buna karşı eylemsellikler yine de gündemdeki yerini bazı sendikaların ısrarlı tutumları karşısında sürdürüyordu. Ankara kay-naklı (merkezli) sendikaların platforma dahil olması devresi ise ilk iki durumdan daha geri durumlara düşürülmesini ortaya çıkarıyordu.

DİLOVASI'NDA DİRENİŞ

Porland İşçileri'nin E-5 kıyısındaki onur çadırı

İstanbul-Özgür Gelecek/Gebze'ye bağlı Dilovası Mekkii'nde 13 Eylül gününden bu yana süren bir direniş var. 1,5 yıldır üretiminin 1,5 yıldır sürdüğü Porland Porselen Fabrikası işçilerinin başlattığı direniş kısa sürede duyuldu. Bunun nedeni, fabrikanın tam E-5 Karayolu kenarında kurulu olması. 165 işçinin çalıştığı Porland önünde kurulu direniş çadırı, kimileri için işçi sınıfının onuru demek, kimileri içinse "iş kapısı!"

Çünkü direniş çadırını gören bazı işsizler "Bu işçiler atılmış, içerde adama ihtiyaç vardır" deyip iş sormaya geliyorlar. İş aramaya gelenlerin pek çoğu yoksul insanlar. Ancak bunların yolunu kesip, direniş anlatma ve fabrikada çalışmanın direniş kırma anlamına geleceğini söylemek de yine direniş önderlerinin görevi. Porland'a iş için gelenler geri çevriliyor. Fakat bazıları işçi düşmanlığını bile bile kabulleniyor. Bunlar ve dire-

niş katılmayanlar yaklaşık 50 kişi ve halen içerde çalışıyor. Patron, bu korkak insanları işe mini-büsü ile getiriyor. Evlerine mini-büsü ile götürüyor.

Her sabah "servis aracı" dedikleri bir kamyonla doluşup işe gelen porselen emekçileri, bu koşullarla savaşmak üzere örgütlenmedikleri gibi, haklarını arayacak bilinçte de değillerdi. Ancak 9 Eylül'de iki arkadaşları atılınca itiraz ettiler. Patrona bu insanları "niye çıkardınız?" diye sordular. O gün iş bırakmanın ve işverenle görüşmenin hiç bir faydası olmadı.. Ancak iş-veren "söz" verdi. "Bundan sonra da toplu işten çıkarma olmayacak!" dedi. Bu söz üzerine işbaşı yapıldı.

İşçiler patronun sözüne güven-mekle yanlış yaptıklarını sonra an-ladılar. 13 Eylül'de 7 kişi muha-bebeye çağrıldı. Ve çıkışları verildi. 7 kişinin atılması üzerine 15.00 vardiyası işbaşı yapmadı. Bunun üzerine şefler devreye girdi ve 7 kişi hariç işbaşı yapılmasını teklif etti. Atılanların geri alınması koşuluyla işbaşı yapacaklarını söyleyen Porland çalışanları, o günden bu yana direniş sürdürüyor. Hem de Gebze'den aldıkları büyük bir destekle. Kocaeli Sendikalar Birliği; Çevre belediyelerden işçiler; Gebze'de bulunan DKÖ'ler; Sosyalist-devrimci basın; direnişçi iş-

çilerin yanında yer alıyor ve destek ziyaretlerinde bulunuyorlar.

Direnisten sonra Kristal-İş Sendikası Gebze Şubesi'ne üye olan işçilere karşı patronun tavrı daha da sertleşti.

Gebze Jandarması, eylemin başından beri fabrika kapısında silahlarıyla patronu bekliyor. Direnişin başladığı gün geldiler ve bu eylemin "yasadışı" olduğunu söylediler. "Bir avukata gidip danışıl-masını ve sorunun bu kanalla çö-zülmesini" önerdiler. Ancak işçi-ler, anayasanın işçilerden yana ol-madığını, o nedenle direniş yerini terketmeyeceklerini söylediler. "En ufak yanlışlıkta direniş dağı-tırız" diye tehditler savuran jandarmalar patronun çok korkuyor. Çünkü patron Süleyman Pamuk-çu, fotoğraf çektiren eri gidip ast-subaya şikayet ediyormuş.

İSTANBUL PORSELEN'DEN PORLAND'A

Porland'daki üretim araçları üç yıl öncesine kadar İstanbul Porse-len'e aitti. Bin dolayında işçi çalış-tırılan İstanbul Porselen Fabrika-sı'nın 1990 yılında "zarar" nede-niyle kapanması gündeme gelince, yönetici konumundaki insanlar fabrikaya talip oldu. Dilovası'nda yeni bir yer tutuldu ve eski işçile-rin evlerine mekân verildi.

işe çağrıldı. Tazminatları sıfırlan-an insanların yeniden işe çağrıl-ması, çok eskiden beri patronlarca kullanılan bir yöntem. Porland iş-vereni kapasiteyi daraltmıştı. Bu kez fabrikanın toplam işçi sayısı 160 dolayında oldu.

Emek-yoğun üretim tarzıyla çalış-an Porland işçileri, hem ilkel koşullarda üretiyorlar, hem de çok az ücret alıyorlar. Porselen tabak kalıplarının pişmesini sağlayan ve 1700 derecede çalışan fırınların bulunduğu bölüm, sürekli hastalık üretiyor. İşçilerden zatüree olma-yan hemen hemen yok gibi. Çün-kü yaklaşık 35-40 derece olan bölümden çıkıp yemekhaneye gid-diklerinde hava değişimden etki-lenip hastalanıyorlar. İşçilerden biri, aşırı sıcakta çalışmanın bir başka yönüne değinip şöyle diyor; "Görmüyor musun? Hepimiz çöp gibiyiz!" Porselenin hammaddesi-nin bulunduğu yerde çalışan işçi-ler ise bütün gün beyaz toza bürü-nüyorlar. Beyaz Porselen ham-maddesi derileri tahriş ediyor ve elin derisi soyularak tuhaf bir şekil alıyor. Ve işçiler.

Sağlığı süratle bozulan işçilerin pek çoğu bu koşulları değiştirmek istemiyor. Karşı çıkarsam işten atılırm diye korkuyordu. Ancak iki işçinin atılmasıyla kabaran öf-keleri ile başlayan direniş onlara güçlerini gösterdi.

Porland direnişçileri işe geri alınmaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söylüyorlar.

Türkiye'de rantiyecilik ve rant sistemi

Esas olarak hiç çalışmadan elde edilen gelirlerle yaşamını sürdüren asalak, tembelle, üretime katkıda bulunmayan vb. kişilere "rantiyeci", bu tip gelirlerle ise "rant" denmektedir. Modern iktisatta rant, aktif veya pasif sermayenin çeşitli biçimlerde sağladığı- sağlayacağı gelir olmakla beraber, kökensel olarak rant feodal toplumda, topraktan elde edilen gelir-kira anlamında kullanılmıştır.

Toprak kirası olarak ortaya çıkan rant, çeşitli dönemlerde farklı biçimler alarak, emek-rant, ürün-rant ve pre kapitalist dönemde para-rant biçiminde, toprak sahibine ödemiş, daha sonraları yalnızca toprak kirası olarak değil üretimin diğer kesimleri için de rantsal gelir, yine farklı biçimler alarak elde edilmiştir.

Üretimin 3 temel ögesi olan EMEK-TOPRAK-SERMAYE içinde toprak, nasıl toprak kirası olarak rant yaratıyorsa, emek, ücret biçiminde ve sermaye de faiz biçiminde rant yaratmaktadır.

Nesnel bir biçimde baktığımızda gerek sermayenin faiz üretiminde, gerek emeğin ücret üretiminde ve gerekse toprağın toprak rantı üretiminde her zaman, zararlı çıkan sömürülen emekçilerdir. Bu sömürü ise üretim öğeleri üzerinde her bir dalda yüzlerce biçimde olmaktadır.

EMEK SÖMÜRÜSÜ

Artı-değer teorisinin ne olduğunu bilmeyen yoktur. Ama biz gelişmiş bir ülke, kapitalist bir ülke olmadığımız, aksine yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğumuz içindir ki, kapitalist tarzda bir sömürünün hakimiyetiyle yüzyüze değiliz, yani hakim olan sömürü biçimi kapitalist değil, yarı-feodal bir sömürü biçimidir. Ücret her ne kadar emeğin yarattığı bir gelir (rant) ise de, esas olarak emek harcamadan, çalışmadan kazanılan para artı-değer'in kendisidir. Yarı-feodal sömürü tarzının hakim olduğu ülkemizde emek, kapitalist artı-değer sömürüsünün egemenliği biçiminde değil genel olarak, yarı-feodal tarzda sömürülmektedir. Bu ise özellikle feodalizmde en başta gelen üretim aracı olan toprak üzerinde kendini somutlaştırmaktadır. Toprak ağaları tarafından toprağa dayalı doğrudan bir sömürü olmakla beraber, sermayenin tefeci-tüccar sermayesi

şeklinde üreticileri, işçileri, köylüleri vb. sömürmesi tam da yarı-feodal bir tarzın hakimiyetidir. Bu konu başka bir araştırma konusu olacağından geçiyoruz.

BANKA SERMAYESİ

Bugün Türkiye'de 1990 yılı itibarıyla 23 adet yabancı sermayeli, 33 adet kamu sermayeli, ve 25 adet özel sermayeli mevduat veya ticaret bankaları bulunmaktadır. Bu bankalar sermayeleri sayesinde birçok emekçi halk tabakasını sömürmektedir, ve bu sömürlerini ise yüzlerce tür yoldan yapmaktadırlar. Bunların içinde en önemlileri ve en çok para alanlar şunlardır.

Kırsal alanlarda, köylülere, hayvancılığın geliştirme projesi, tarımsal üretim arttırma projesi, bölgesel kalkınma projeleri vb. isimler altında krediler verilmektedir. Almış olduğu krediyi tarımsal alanda veya hayvancılıkta kullanan köylü, yıl sonunda taban fiyatlar karşısında şaşkınlığa düşmekte ve almış olduğu kredinin kendisini değil ancak faizini ödeyebilme sıkıntısına girmektedir.

Türkiye'nin her tarafında bu tip sorunlar aşırı derecede yaşanmaktadır. Karadeniz'de çay, fındık üreticileri, Akdeniz'de naranciyeci, sebze üreticileri, Ege'de tütün, pamuk üreticileri, İç Anadolu'da hububat, bakliyat üreticileri vs. hepsi, taban fiyatlarının düşüklüğünden yakınmakta ve girdi maliyet giderlerinin yüksek olmasından dolayı, bunun % 70 faizli banka kredileri ile takviye etmektedirler. Gelir-gider hesabı sorunda kâr etmeyen ancak kendi emeğini kendine satmış olan köylü bu krediyi ödeyememekte ve ya hayvanını, ya toprağını, ya da varsa değerli eşyalarını satarak, yoksullaşmaktadır. Tefeciden faizle borç alması da sonucu etkilemektedir.

Banka ise bu şekilde bir rant elde etmiş olmaktadır.

Aynı yöntemle, İl ve İlçe Tarım Müdürlükleri de "... projeleri" adı altında sözde köylüye bedava tohumluk, ilaç gübre vs. dağıtmakta, karşılığında kendisi aracı olarak köylüyü bankaya borçlandırmaktadırlar. Sonucun yine hüsrana biteceğini ortaya koymak için şöyle bir örnek vermek yeterlidir. 1988 yılında Van ve ilçelerinde-ki bu proje diğer illerde de vardı. NAD (Nadas Alanlarının Daraltılması Projesi) adı altında bir proje uygulandı. Bu

proje kapsamında Van ve ilçelerindeki köylülere başlıca nohut, mercimek ve fiğ tohumları satıldı. Örnek olarak; mercimeğin köylüye satış fiyatı 450 TL/KG'dır. Bunun yanında gübre, sulama, çapa, ilaç vb., tohum masraflarını dışındaydı. Bu köylüler tarım müdürlüğünce Ziraat Bankasına borçlandırılarak o dönemde yüzbinlerce lira borç altına girdiler. Sonuçta normal bir verim alındı ve devletin açıkladığı mercimek taban fiyatı 225 TL/KG'dır. Bütün köylüler zarar ettiler ve bankaya borçlarının ertelenmesi için başvurular ama sonuç nafile. Bu arada tefecilerden daha yüksek faizlerle borçlandılar ve kimisi toprağınan oldu. Kimisi de emeğinden hayvandan vs.

Hayvancılıkta da durum farklı değildir. Yine çeşitli devlet kurumları Dünya Bankasının katkılarıyla yabancı ırk inekleri yüksek süt verimi alınması için dolar veya mark bazında sattıktan sonra Türkiye'nin doğa şartlarına uyum sağlayamayan bu hayvanların bazıları ölmüş geri kalanları da yok pahasına kasaplara satılmıştır. Faizi düşük görünen fakat dolar veya marka endeksli bu borçlanmalar da yine köylüleri aşırı derecede zora sokmuştur.

Diğer taraftan çarpık gelişen şehirlerde durum hiç te farklı değildir. Sermaye buralarda da sermaye ve faiz buralarda da yine faizdir. Özel ve kamu bankaları, tüketici, otomobil, ev, çocuk, eğitim vb. isimler altında krediler dağıtmakta ve faiz olarak da tüketici tarafından-gözleri boyanmak istendiği için-fark edilememekte ama % 110 lara varan bir faiz almaktadırlar. Buna karşılık tüketicilerin bankalarda açtıkları mevduat hesaplarına %6 gibi güllünc bir faiz oranı getirmekteler. Uzun vadeli hesaplarda faiz oranları % 60-70 gibi oranlara ulaşıyorsa da bankanın aldığı faiz ile verdiği faiz arasında % 100 lere yaklaşan bir uçurum mevcuttur. Buna bir de tüketicinin kendi faiz gelirlerinden devlete gelir vergisi ödediğini hesaba katarsak aradaki uçurumun ne kadar derin boyutlara ulaştığını rahatlıkla görebiliriz.

Böyle bir faiz politikasının olduğu yerde küçük esnaflar da bundan nasiplerine düşeni almaktadırlar. Enflasyonun güttükçe artması sonucu mal fiyatlarının artmasıyla esnafın mali zamanında satılmamakta ve senetleri, çekleri protesto olmaktadır, esnaf ta buna karşılık yine bankalardan esnaf kredisi, işletme kre-

disi almakta, bunların da faizleri aynı boyutlarda olduğu için sonuçta iflasa kadar gitmektedir. Özellikle devletin çıkardığı peşin vergi politikası küçük esnafı zora sokmaktadır....

Sermayenin toprak üzerindeki, köylüler, işçiler, memurlar ve küçük esnaflar üzerindeki rantiyel sömürsünün dışında ayrıca köylülerin ellerindeki toprakların istismak, ipotek, el değiştirme, kiracılık olgularından kaynaklanan rantiyel sömürleri de vardır.

Güneydoğu Anadolu Projesi kapsamında köylülere ait yüzbinlerce dönüm toprağın istismak edilmesi ve istismak bedellerinin köylülerin şimdiye kadar devlete ödemekte olduğu vergiler üzerinden ödenmesi köylülerin topraklarının zorla elinden alınmasının bir başka şekli olarak ortaya çıkarken devlet de böyle bir istismaktan dolayı milyarlara lirayı rantiyel gelir olarak cebine indirmiştir. Aynı durum yol yapımlarında, resmi devlet binası, lojman, askeri karakol vb. inşaatlarında da mevcuttur.

Ayrıca köylülerin tefeci tüccar ve bankalara olan borçlarından dolayı, borçlarına karşılık ipotek ettikleri araziler de tamatımına rantiyel gelirlerle uygun düşecek bir biçimde ellerinden alınmaktadır.

Devletin kontrolünde bulunan, daha önceki sayılarımızda belirttiğimiz gibi savunma sanayi destekleme fonu, Konut edindirme fonu, tasarruf teşvik fonu gibi fonlar da yine rantiyel sömürüyü kapsamaktadır.

Bugün ülkemizde tam 104 adet fon bulunmaktadır ve maalesef üç-beş fonun dışındaki fonların hesapları, girdileri, çıktıları hiç kimse tarafından bilinmemekte adeta bir sır gibi korunmaktadır.

Bunun nedeni gayet açıktır. Eğer fonlarda biriken para, fonun amacı dahilinde kullanılsaydı, biz buna rantiyel değil, vergi derdik, ama o paralar eğer bütçede kullanılmıyor birkaç bürokrat veya patron-milletvekilinin cebine gidiyorsa elbetteki ona biz rantiyel gelir deriz ve o fonun hesabı açıklanmaz. 1990 yılı istatistiklerine göre sadece tasarrufu teşvik fonunda 5,8 trilyon, konut edindirme fonunda biriken para ise 3,6 trilyondur ve bu paraların şimdiye kadar memurlara ödenen bir kısmı dışında ne olduğunu, bilen de yoktur bunun hesabının veren de.

Akaryakıt tüketim vergisi. Vergi olduğuna bakmayın, 15 kurum ara-

sında bölüşülen bu vergiyi tam 9 fon paylaşıyor. Şimdi bu, vergi değil olsa olsa fondur, zorla yani gönülsüz, istenmeden ödenmektedir ve nerede kullanıldığı belli değildir, açıklanmamaktadır, bu nedenle rantiyeldir. Demek ki devletin kendisi rantiyeci'dir.

Türk parasını koruma kanununun yürürlükten kaldırılmasıyla, TL nin diğer ülkelerin paraları karşılığında otomatik devalüasyona bağlanmış olması, TL nin değerini her geçen gün düşürmekte, işçi-memur-köylü-esnaf'ın alın terinin karşılığı olan ücret veya para, alım gücünü kaybetmekte bunun yanında döviz birikimi olanların böyle bir durumda yani dövizin değerinin artması durumunda ne kadar rantiyel kazanacağını kestirmek hiç de güç değildir.

Borsa-arsa-taksi plakası vb. spekülasyonlar da yine rantiyeci grubunun gelirlerini olumlu bir şekilde etkilemektedir. Örnek verecek olursak İstanbul'da bir taksinin taksi olarak işletilme plakasının bedeli şu anda 750-800 milyon civarındadır ve taksicilik artık taşıma amaçlı değil sadece rantiyel amaçlıdır. Elbette bu arada taşımacılık da yapılmaktadır.

Çarpık kentleşme, son yıllarda hızlanan göç olayıyla daha da çarpıklaşmakta ve artık büyük şehirler bu yükü kaldıramamaktadır. Oturacak ev mevcudunun talebi karşılamaması sonucu ev kiralari da yükselmiştir.

Marksist ekonomide çok sözü edilen bir unsur dardır ki buna Diferansiyel rant denmektedir.

Verimli bir araziye veya tarlaya, verimsiz bir tarlayla birlikte aynı para tutarında ekim masrafı yapılsın ve bu diyalim ki 1.000 lira olsun. Verimlilik oranından dolayı bir tarla 500 TL değer üretecekken, diğeri 1.000 liralık değer üretecektir. Verimsiz tarla sahibi kendini kurtarabilmek için ister istemez ürününün fiyatını masraf gideri üzerinden yani 1.000 lirayı esas alarak belirleyip ürününü iki katına çıkaracaktır. Bu defa 1.000 liralık değer üreten tarlanın sahibi de kendi ürününü diğeri gibi iki katına çıkararak satacağıdır. Yani 2000 liradan satacağıdır. İşte böylece verimli tarlanın sahibi durup durduğu yerde 1.000 TL fazladan para kazanmaktadır. İşte buna diferansiyel rant diyoruz ve buna şu anda ülkemizde her ne kadar istatistiksel bir biçimde yaklaşmıyorsa da, toprağa dayalı üretimin olduğu yerlerde ve tabii ülkemizde diferansiyel rant kaçınılmaz bir olgudur ve elbetteki bu ranttan kaynaklanan rantiyeli de cebine indiren bir rantiyeci grubu vardır. Bunlar da toprak ağalarıdır.

Konumuzun başında da belirttiğimiz gibi emek harcamadan gelir eden kişiler olan rantiyeler, ülkemizde iki hatta üç işi birden yapmaktadırlar. Bu tip kişilere karma rantiyeci diyebiliriz. Bir yandan sözüme fabrikatör olan kişi diğer taraftan borsa spekülatörüdür. Bir yandan ihracatçı olan bir kişi diğer taraftan hayali ihracatçıdır. Bir taraftan arsa veya plaka spekülatörü olan bir kişi diğer taraftan tüccardır. Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkündür. Örneğin Kemal Horzum'u bir düşünün veya Hasbi Menteşoğlu'nu. Çok uzak değil İSKİ olayı, Ergun Göknel tipik bir karma rantiyeci'dir. Elbetteki onun ilişkide olduğu diğerleri de...

Şimdiye kadar yazılanlar bir bu kadar dana ve hatta bir o kadar daha örnekleri ve biçimleri çoğaltılarak yazılabilir. Ama nitelik olarak bu tip olayların ülkemizde olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Yüksek faiz, rüşvet, yolsuzluk, diferansiyel rant, ipotek, istismak, kiralar, toprak kiralari, banka kredileri, şirket kurtarma operasyonları, stokçuluk spekülasyon vb. vb. bütün bunlar feodalizm ve kapitalizme ait üretim biçimlerinin binlerce çeşidinin içine geçtiği yarı-sömürge, Yarı-feodal ülkemizde bu binlerce çeşitten yalnızca birkaç tane-sidir.

Bütün bunlardan kurtulmanın yolu, son zamanlarda ortaya atılan "temiz toplum, temiz basın, temiz....." değil, Proletarya partisi önderliğinde gelişecek olan Demokratik Halk Devrimidir.

Her yazar, yarattığı kahramanların ruhuna, kendi ruhundan birşeyler katar. Geçenlerde Gogol'un, Bir Delinin Hatıra Defteri'ni seyrederken bunu düşündüm hep. Mum alevinde parlayan şey, mumun kendi malzemesidir. Modern Rus edebiyatının iki büyük kurucusundan birincisi Puşkin'se diğeri Gogol'dür. Ukrayna'lı küçük bir toprak sahibinin oğludur. Babasının iç dünyasını bilmiyoruz. Ama, her küçük toprak sahibinin içinde, şu ya da bu derecede bir büyüme, aristokratlaşma arzusu vardır. Soylular tarafından aşağılanan, aynı konumda kalması ve hatta serfleşmesi istenen bu sınıf -ki kır burjuvazisinin köklenip filizlendiği, elverişli bir toprak rolünü oynar- serfleşme korkusunu, kendi gelişmesinin itici gücü olarak kullanır. Soylulaşma hevesi ve gururuyla dolup taşar.

Gogol'un, ilkin, bakanlıklardan birinde memur olarak çalışması, onun çarlığı ve çarlık bürokrasisini yakından tanımaya yol açtı. Hem Genco'nun ustaca oynadığı "Bir Delinin Hatıra Defteri", hem de "Müfettiş", çarlık bürokrasisinin kişiliğinde, bürokrasinin çarına gerildiği şaheserlerdir. Gogol'un iki dönemi vardır. İlk dönem, toprak köleliğine ve bürokrasiye saldırı dönemidir. Rus devrimci demokrat eleştiri geleneğinin atası Belinski, Bir Delinin Hatıra Defteri, Ölü Canlar ve Taras Bulba gibi yapıtların yazarını "Derin bir gerçeklik ve olağanüstü bir sanatsallıkla Rusya'nın bilinçlenmesine müthiş bir şekilde katkısı olan, Rusya'ya kendini adeta aynada görme imkanını sağlayan yüce yazarımız, diye över. Gogol'un Rus aydınlanmasına ve romanına katkısı öylesine büyüktü ki, Avrupa mutlakiyetinin kalesi çarlık ve çarlığın çevresinde kenetlenen gerici edebiyat dünyası, O'nu, eleştiri ve sansür kışkıracı aldı. Baskılara dayanamayan yazar, Rusya dışına, Avrupa'ya gitmek zorunda kaldı. O'nu yıkıma götürecektir büyük bunalmın başlangıcıydı bu. Geri döndüğünde, aynı baskılarla karşılaştı. Ağır baskılar altında, büyük eseri, Ölü Canlar'ı yazdı. 1841'in Eylül'ünde sansür, eserin basımına izin vermedi. Basımı için, değişiklikler önerdi. Bu önerilere boyun eğdi Gogol. Her ciddi boyun eğişin rahminde, bir büyük krizden döler. Ölü Canlar'a yönetilen saldırları Roma'da izledi. Bu eleştiriler karşısında bunalmı daha da arttı. İçindeki boyun eğme eğilimi, kangren gibi sardı bünyesini. "Dostlarla Mektuplaşmalardan Seçilmiş Parçalar" adlı kitabı yazdı. Bu, Belinski'nin

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Bir deliyi seyredirken

deyimiyle, "Barbar pomeşçiğe, pis suratlı köylülerin iliklerini ve kanlarını daha çok sömürmesini İsa ve kilise adına öğütleyen," ve çarlığın alkışlarını kazanan bir kitap olarak ortaya çıktı. Bu kez tüm ileri kafaları karşısına almıştı Gogol. Kitap, "dünyevi hedeflere semavi yollarla ulaşmak için başvurulmuş kurnazca, ama biraz aşım kurnazca bir düzen," olarak nitelendirildi. Kim bilir, Gogol'u belki de Belinski'nin hismi delirtti.

"Kamçı vaizliği, cehalet havariliği, irtica şövalyeliği, aydınlanma düşmanlığı, Tatar yöntemlerinin övgücübaşlığı...."

Ölü canlar'ın ikinci ciltinin taslaklarını yaktı. Psikiatristlerin din saplantısı (religiosa mania) dedikleri bir garip hastalığa yakalanmış gibiydi. Mistik, umutsuz, yıkılmış bir ruh haliyle Kudüs'e hacca gitti. Dönüşte kendisini çarlık papazlarının kara dünyasında buldu. Korkunç bir çabıyla, Ölü Canlar'ın ikinci ciltini yeniden yazdı. Ve 1852'nin Şubatında, kitabı yeniden yaktı. Artık son görünüşü. Süresiz oruca başladı, yani ölüme...

Oyunu seyredirken Gogol'un yaşamını, dramatik sonunu düşündüm hep. Çarlık bürokrasisinden ürüyor, tiksiniyor insan. Tüm güzel değerleri çürüten; onuru, kişiliği ve canlılığı, kalem gibi yontarak tüke-

ten; tembelliği, eşitsizliği ve bitip tükenmez formaliteleri durmadan yeniden üreterek, yaşamı akıl almaz bir hiyerarşik düzen içinde, derecelendiren, kastlaştırılan bir makinayla yüz yüze getiriyor. Ki çarlık aristokrasininin arpalığı durumundadır. Dilleri, gösteriş budalalarını, köle ruhlularını, mevki düşkünlüklerini, iki yüzlülüklerini, dalkavukları ve benzeri çarpık kişilikleri üreten korkunç bir makina... Genco Erkal'ın ustahının, büyük oyuncu yeteneğinin de katkısıyla, alışılmamış çağrışımlarla doluyor, o dönemi yaşıyoruz adeta, oyunu seyrederken.

Devlet ya da bürokrasi, topluma koyunluğu dayatır. İkinci dünya savaşından sonra, Sovyetler Birliği'nde halklar, yeni burjuva bürokrasisinin topluma dayattığı koyunluğu yaşadıkırk yıl. Bu çok kötüydü. Yeni burjuvazinin içinde örgütlenen ve modern devlet kapitalizminin klasik batı kapitalizmine dönüşmesini isteyen bir kanat, halkın kırk yıllık birikmiş hincına dayanarak yeni burjuva bürokratik diktatörlüğün egemenliğine son verdi. Kendi egemenliği ile de, sınıf mücaadesinin kapısını araladı, canlanmasına yol açtı. Çünkü halka bir şeyler vermek bir yana, onun elindekileri de, batı kapitalizminin restoresi uğruna çekip almıştı.

Halkın örgütlenerek sokağa çıktığını görüyoruz. Tanklarla savaştığını, yüzlerce ölü vererek geri çekildiğini görüyoruz. Sokaklara destan üflüyor halk. Birilerinin kuyruğundan kurtulmanın, kendi doğru ve helal hattını bulmanın yolu, uzun süreli mücadelelerden geçiyor. Savaş ve demokrasiyi aynı anda yaşatmak; savaş, demokrasinin ve özgürlüğün güçlenmesine tabi kılmak, mesele budur. Gerisi küliyen yalandır.

Bir Delinin Hatıra Defteri sorunu ortaya koyuyor. Dostoyevski sorunu tüm boyutlarıyla ortaya koymadı mı? Dostoyevski çarlığın yıkılmasına karşı çıktı. Ama bu saralının ve de kumarbazın romanlarını okuyanlar, çarlığın yıkılması gerektiğini hararetle savunurlar. O'ndaki derinliği kavramıylarsa tabi. Birçok insan, bir Delinin Hatıra Defteri'ni yeterince kavrayamadı. Genco'nun çok başarılı olduğunu söyledi. Okunduğunda ya da seyredildiğinde, tüm yönleriyle kolayca kavranan yapıtlara, kuşkuyla, ihtiyatla, arabalarla yaklaşmak iyidir. Okundukça, seyredildikçe çözölen, ballanan yapıtlardan yanayım.

11 YIL SÜREN HASRET SONA ERDİ

Yılmaz Güney "Yol"la aramızda...

İstanbul/Özgür Gelecek- 1985 yılında yurtdışındaki demokrat sanatçı ve yazarların başlattığı "Yılmaz Güney'e Özgürlük" kampanyaları '88 yılında yurt içinde de yoğunlaşarak sürdü. Bu yoğun kampanyalar sonrası yıllardır fillmlerinin gösterimi yasak olan devrimci sanatçı Yılmaz Güney, '90 yılının Şubat ayında "Umut"la dostlarına "Merhaba" dedi. Ardından gelen "Arkadaş"da coşkusundan, değerinden hiçbir şey yitirmeden buluştu dostlarıyla...

Takvim 1 Ekim tarihini gösterdiği gün; çevrilisinden, sansürle boğuşmasından, yurtdışına kaçırılışından ve bir dünya serüveninden tam 11 yıl sonra görkeminden, değerinden hiçbir şey yitirmemiş, aynı coşku, aynı tazelikle "Yol" dostlarıyla Abdi İpekçi Spor Salonu'nda buluştu. Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Vakfı tarafından organize edilen gösterimi yaklaşık 10 bin kişi izledi.

"Yol" başlamadan önce Yılmaz Güney'in eşi Fatos Güney'in kitleye hitaben Kurtçe

"Hoşgeldiniz" sözleri alkışlarla karşılandı. Yılmaz Güney'in yüzlerce filmi yok edildiğini, kitaplarının toplatıldığını, sürgüne gönderildiğini anlatan Fatos Güney; "Yol" filminin de 11 yıl süyle yasaklandığını belirterek; "Yıllar önce çekimi yapılan Yol'u yine aynı canlı duygularla izleyeceğiz. Çünkü yine katliamlar, acılar sürüyor" dedi. Filmde emeği geçen sanatçıları tanıtan Güney, Tarık Akan'ın geceye katılmadığına dikkat çekerek; "Herhalde bizden ve Yılmaz Güney'den daha önemli işi vardı" sözleri üzerine izleyiciler yuhalarla Akan'ın geceye katılmamasını protesto ettiler. Sanatçı Halil Ergün ise; "Yılmaz Güney'in Yol filmine gurur ve onurla geldim. Sizlerden bir inancı, bir sevgiyi, bir mücadeleyi, bir sanatı saygıyla izlemenizi istiyorum" dedi. Daha sonra 1982 yılında yapılan Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye Ödülü'nü "Yol"la paylaşan "Missing" (Kayıp) filminin yönetmeni Costa Gavras sahneye gelecek, "Burada olmaktan hem mutluluk duyuyorum, hem de hüznün. Bu gece Yılmaz Güney'in bu sevinci bizlerle paylaşamamasının hüznü var" diyen Gavras bütün

Costa Gavras: "Özgürlükleri için savaşım veren kişilere her zaman sempatiim olmuştur."

dünyada izlenen Yol filmi en son bizim izlemiş olduğumuzu belirtmek; "Alçak gönüllük yapmadan şunu söylemek istiyorum. Bu yüzyılın en büyük ve en önemli Kürt ve Türk halkını anlatan filmi Yol'dur. Yılmaz Güney onuru için mücadele ettiği Kürt ve Türk halkını dünyaya Yol'la tanıtmıştır" dedi.

Ardından Costa Gavras'a bir plaket veren Fatos Güney; "Bu gece Yılmaz Güney'in gecesidir" sözleriyle seyirciyi Yılmaz Güney'e başbaşa bıraktı. Güney devrim şehitleri için saygı duruşuna kitleyi çağırırken, bu eksiklik izleyicilerin "Devrim şehitleri için saygı duruşu" sloganıyla bir dakikalık saygı duruşu yapılarak giderildi. Ve "Yol" geçildi...

Film başlarken beyazperdede Yılmaz Güney'in adı görüldüğünde salon alkışlarla inliyordu. Yılmaz Güney'in İmralı Yarıçık Cezaevi'ndeyken yarattığı bir ürün olan "Yol" hapisteyken izne gönderilen beş kişinin yaşamlarını konu alıyor. Türkiye de halka, özellikle Kürt halkına uygulanan baskı ve katliamların, feodal yaşam tarzının getirdiği gelenek ve göreneklerin katı sonuçlarının işlendiği film ülkemizde yaşanan gerçekleri gözler önüne seriyor.

Fatos Güney katliam ve acıların sürdüğünü söylerken, Yol üzerindeki baskıya neden değinmekten kaçındı, sorusu geliyor akla. Özellikle Kürdistan lehvasını filmde göremeyince... Sansür Kurulu, yeni adıyla Denetleme Kurulu aracılığıyla devletin uyguladığı baskının izleyiciye aktarılmaması önemli bir eksiklikti.

Ayrıca izleyicinin eleştirilmesi gereken önemli bir noktayı belirtmekte yarar var: İzleyicinin gerekli gereksiz birçok sahneyi alkışlaması olumsuzluktu. Gösterimin olumsuz bir yanı da ses düzeninin iyi olmayıştı, zaman zaman konuşmaların anlaşılmasında güçlük çekiliyordu.

Yıllarca dünyanın çeşitli ülkelerinin sinema ve televizyonlarında gösterilen ve önemli başarılar elde eden, Yılmaz Güney'in çok iyi bildiği ve yaşadığı bir konuyu içerdiği için büyük bir coşkuyla yapılan Yol'un kendi vatanında gösterilip tanınması için 11 yıl beklemesi gerekiyordu(!) Gösterim sona erdiğinde hasret gidermenin dinginliği ve Yol'un kafalarda bıraktığı sorularla kitle salonu terk ederken; 11 yıllık özlem soneya ermiş, devrimci Yılmaz Güney bilinçlere bir kez daha kazınmıştı.

"Zıkkımın kökü"ne ödül

Haber Merkezi-20-30 Eylül tarihleri arasında bu yıl 7'ncisi düzenlenen Altın Koza Kültür ve Sanat Festivali'nde "Zıkkımın kökü" filmi birinciliğe layık görüldü. Muzaffer İzgü'nün Adana'nın bir öyküsünü anlatan romanından Memduh Un tarafından sinemaya uyarlanan filmde başrol oyuncusu olan Menderes Samancılar en iyi erkek oyuncu ödülünü kazandı.

Yirmi yıllık sinema hayatında ilk başrol oyunculuğunu alan Samancılar, sinemaya ve sanata mücadeleden, inançlarından soyutlamadığını ifade ederek; "Bugün bu ülkede yaşananlar karşısında sessiz ve tepkisiz kalmayalım. Yılmaz Güney o günün koşullarında bazı gerçeklikleri yansıtmaya çalışıyordu. Bende bugünün koşullarından hareketle birşeyler yapmaya çalışacağım. Yılmaz Güney'in yerini almaktan ziyade kendi seviyeme göre O'nuda örnek almayı tercih ederim. Benim asıl görevimde ülkemde barışın ve kardeşliğin gelişmesi için çalışmaktır. Çünkü bugün bu ülkede birçok filme konu olabilecek gerçeklikler, yaşanmaktadır" şeklinde düşüncelerini dile getiren Samancılar; Gönülmüzdür sanatçıların gelişmeler karşısında duyarsızlığını da eleştirerek özellikle basın-yayın yoluyla devletin geliştirdiği ırkçı soven politikaya alet olduklarında dikkat çekti.

1950'li yılların Adana'sında yoksul bir ailenin çocuğu olan Muza'nun okuma çabasını, özlemine, sevdisine sıcak bir dille anlatan "Zıkkımın Kökü" filmi yoksulluk edebiyatına düşmeden ortalığı ağlama duvarına çevirmemesi bakımından belirgin bir özelliğe sahiptir.

Beş Altın'ın gerçek sahiplerinin yaşantısını anlatan "Zıkkımın Kökü" beş ayrı dalda ödül olarak festivalin en çok ödüllü filmi oldu. 5 Ekim günü Adana Şehir Tiyatrosu'nda düzenlenen törende ödülleri sahiplerine verildiği toplantıda; Menderes Samancılar ödülü, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği genel sekreteri Aytac Arman tarafın-

dan verildi.

Çeşitli etkinliklerle süren Festivalde, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği'de "Sinemada Estetik Değerler" konulu bir forum düzenledi.

Türk sinemasının sorunlarını tartışıldığı forumda ÇASOD Başkanı Halil Ergün, gelişen toplumsal olaylar karşısında sinema sanatçılarının gereken tavri göstermediğini, bugüne kadar estetik değerleri tartışmayı ve sinemada eleştiri-öz eleştiriye hakim kılmayı amaçladıklarını ifade ettiği konuşmasında "Türk sineması ülkede yaşananlara karşı sürekli gemiye veya trene son anda binen yolcu olmuştur. Müdahale edici, yaratıcı olmalıdır. Yaratmak yerine, bakanlardan, hükümetlerden birşeyler bekleyerek işlevsizleşti" dedi.

Prodüktör Selahattin Çetin ise "Artık sanatın ölçüsü para olmuyor. Sanat parayla ölçülüyor. Eskiden duyularla seyrilmeyle ulaşılabiliyordu, şimdi hayal ve parayla ulaşıyor" dedi.

İnsanların ruhsuzlaştırıldıklarından söz eden film yapımcısı Erden Kıral, Türkiye'de sanata değil, onun getirdiği prestije değer verildiğini dile getirirken, SİNE-SEN adına foruma katılan Aydın Sayman ise, Türkiye'nin kapitalizme giderek entegre olmasından dolayı sinemada da kapitalist bir entegrasyonun hakim olduğunu dile getirdi.

Festival boyunca dikkat çeken etkinliklerden biride iki yıldır düzenlenmekte olan "Yılmaz Güney Bir Fotoğraf Bir Film Öykü" yarışmasıydı. Bu yarışmada birincilik ödülünü Dr. Sema İşisay'ın "Uç Sevda Beş Kişi, Bir Gümüş Saat" isimli öyküsü kazandı.

Öğrenci filmleri olarak düzenlenen yarışmada ise birinciliği Ozer Kızıltan'ın "Gözlerin Yeşilçam'ın Son Yangını" filmi aldı. Bu yılki, Altın Koza Kültür ve Sanat Festivali'nin yanı sıra çeşitli kültürel etkinliklerden biriydi.

"Her şeyin, insanı sevmekle başladığı" unutuldu önce. Sonra "umudun insanı olduğu" Yalnızlık geldi ardından, baş döndürücü sonsuzluğunun hiçleyiciliğiyle. Gece tümüyle karardı. Karanlık gündüzleri sarktı. "Ben", "biz" in doğallığı dışında bir başkası kılındı. "Ben", malzemesinin başkalarınca şekillendirildiği biçim oldu.

Bir ırmakta iki kez yıkanılma-yan dünyadaki acılı öykü böyle başladı. Boynu eğildi insanın; kabul-endi insan, başkalarınca şekillendirilen, "ben" in bencilliğine mahkûmiyeti

Suçlu-suçsuz kavramlarının işlerliğini, anlamını yitirdiği; kimin suçlu, suçsuz olduğunu; dahası suçun ne olduğunu (tutarlı bir mantıksal zincirlerle çevreye) açıklama-yan yalnız insan; "çıkış yok" dedi.

Burası bir kavşaktı. İnanmak ve bağlanmak fiillerinin boşlanıldığı bu kavşakta durup, bir parantez açmak istiyordum.

Uzun anlatım "abartı" ögesini içerebilir. Ancak, kısa anlatımda yüzeysel kolaylıyla eksik kalma tehlikesi vardır. Bu nedenle, açtığım parantezi özenle kullanmalıyım.

1993'ler Türkiye'si'nde hayatta karşılığı olup olmadığının "şüpheli" olduğum, "kırgın" kızgınlığımla sorularımı sıralayarak başlayayım özenle kullanmak istediğim paranteze.

Yaraladın mı hiç, kanadı mı yaraladın?
Yaralı bir özlemin türküsünü söyledin mi?

Hiç bitmeyecekmiş gibi yaşadığın bittiğine tanık oldun mu?
Teninde hissettin mi öfkelerini, elinin kolunun bağlanışlarıyla?

Kimse aldırmasa da, herkesin toplamı bir yalnızlığı yaşadın mı?
Uzaklıkların özlemi ile yakınlıkların hiçliğinin toplamı oldu mu yaşadığın?

Özlemi kanayan bir yara gibi sakladın mı zulanda?
Dengesizlik denkleminin terazisinde tartıldığını hissettin mi?

Bir mezarlığın ortasında "yaşasın hayat" diye haykırarak zorunda bırakılmış yalnızlığını yaşadın mı?
Kavşağa ait sorular çoğaltılabilir. Ancak uzatmamak gerek, kimilerine abartı gelmesin diye.

İtiraf edeyim: Kavşaktaki bir yalnızlık benimki de. Ancak, mahkûmiyete dönüşmüş olandan farklı. Hayır, hayatta karşılığı olmayan bir bilinç oyunu değil, diğerinden farklı olduğuna inandığım yalnızlığım. "Diyalektik kendini yadsıyanları cezalandırmakta gecikmeyecektir" (F. Engels) diyen bir inkâr.

Yalnızlık (mı?)

Yalnızlığım, "tam" ve "mutlak" değil. Böylesi, korkunç bir şey olurdu ya da umutsuzluğa alıştırmış "çıkış yok" noktası. Yalnızlığımın gecesi tümüyle karanlık değil. Hâlâ körleşmedi. Karanlıkta da görülebileceği heyecanını yaşıyor. Bir yanım geçmişte, öte yanımda gelecekte...

Evet, kavşaktaki sorularla kederden "boğulduğum" da oluyorum. Ama bu kedere yenik düşmemem gerektiğini anımsatıp duruyorum kendime. "Çıkış var, yakın olmasa da çıkış var" diyor ve çıkış arıyorum.

Yaşamın özelleştirilmesinin korkunç boyutlara trmandırıldığı, "çıkış yok" diyen özelleştirilmiş bencilliklerin, hamamböcekleri gibi dört yanı kuşattığı Türkiye'de ve Dünya'da, çıkış aramak boşuna mı? Bence değil. Yaşanan geriye dönüş yenilmez ve durdurulamaz değil.

Tabii, "yapı türkü söyler gibi yapılıyor" (N. Hikmet)

Uygurluk krizinde düğümlenmiş bir ükanklıkların yaşadığı çok açık. Dünya kapitalizminin geriveri mekanizmasının yaydığı umutsuzluk ve kitlelerin düşünce/davranışlarını medyasından militarist şiddetine kadar şekillendirmesi, müthiş bir dezavantaj. Ancak bu dezavantaj karşısında, insanın insanın özüne dönüşü imkânsız değil. "İmkânsız"lık yaşamın "bitiği" noktanın sorunu olabilir.

"Tutsak" kılınmışlığına rağmen, hayat devam ediyor. Yalnızlığın ve yabancılaşmanın aşılmasıysa, gündemin ilk maddesini teşkil ediyor. Sorunun çözümü insanlık hareketinin, insanın özgürleşmesi ütopyalarının realizesine muhtaç oluyor.

Bunun için terennüm edilmesi gerekiyor, Beethoven'ın senfonilerindeki çok sesli çoşkuyla Nazım'ın dizelerinin:

"Bir ağaç var içimde fidesini getirmiş güneşten Salınır yapıkları ateş balıkları gibi

Yemişleri kuşlar gibi ötüşür Yolcular füzelerden çoktan indi içimdeki yıldız Düşümde işittim dilden konuşuyorlar

Komuta, böbürlenme, yalvarıp yakarma yok İçimde ak bir yol var Karınca buğday taneleriyle Bayrak çığlıklarıyla kamyonlar gelir geçer ama yasak, geçemez cenaze arabası

İçimde mis kokulu kırmızı bir gül gibi duruyor zaman."

Nasıl ve ne zaman olur bu? Hüznü başım gözüm üstüne olan bu soruyu, yaşam ve insan yanıtlayacak. İnsan ve yaşam, bilincini alevlendirecek kıvılcımları bekliyor. Bekleyiş sıkıntılı, sancılı hatta kahredici. Ama insanın ve yaşama ait tutkularının değişmesi ve dünyayı değiştirme eylemine için kılınması da "zaman sorunu".

Zamana ihtiyacımız var. Zamana olan ihtiyaç, direnen insanı "olmaz" olmaz" bir gereklilik katına çıkarıyor. Fukuyama'nın korktuğu "son insan", bu nedenle büyük önem kazanıyor. Artık çok şey değil, "her şey" insanın sorununda ve faktöründe düğümleniyor. İnsanal özüne dönme ısrarını taşıyan, bundan vazgeçmeyen insanın önemi giderek büyüyor.

Yabancılaşmanın ve "bilimsel teknolojik devrim" söylemleriyle kutsanmış tüketim toplumu fetişinin dışlıları arasında öğütülme istenen insanlığın yaşamı lügatında; "inanmak", "bağlanmak", "vazgeçmemek", "değiştirmek" sözcüklerinin altın özenle çizilmesi gerekiyor. Tıpkı, "her şeyin insanı sevmekle başladığını" ve "umudun insanda olduğunun" anımsatılması gibi...

Sözcükler ve anımsatmalar: Onlar, yaşantımızda yedeklenilmeyen yada kaçışlarımızın sığınağı kılınmadan, ateş hattındaki silahlarımız olmamalı. Hem de, liberal "demokrasi"nin "her şey" ilân edilip de, aslında hiç bir şey olmadığı koşullarda.

Yine "dinazor" diyecekler. Varın desinler. Anımsatayım: "Emperyalizm her yere özgürlük değil, egemenlik eğilimini götürür mali sermayenin ve tekelin çağıdır. (...) Tekelci kapitalizmin (emperyalizm, tekelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı demokrasiden siyasi gericiğe değişmiştir. Demokrasi serbest rekabete tekel eder. Siyasi gericilik tekel tekel eder. (...) Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin inkârıdır." (V.I. Lenin)

"Demokrasi" mi? "Özgürlük" mü? "Barış" mı? "Kardeşlik" mi? Hem de bu koşullarda, hadi canım sende!...

İnsan; demokrasiyi, özgürlüğü,

barışı, kardeşliği arayacaktır. Ama verili de değil. İnsanal özüne dönüş kavgası ile veriliyi aşarak.

Nasıl mı? İki fotoğraf karesini anımsamak yeter. İki Vietnamlı küçük kızın arkasına yapışmış napalm alevleri ile kaçarken, "uygar" dünyanın terörüne boğulmuş minnacık yüzündeki acı ve öfkeyi... İkincisi ise, iri yarı ABD'li pilotun ellerini acz içinde havaya kaldırdığı küçük Vietnamlı kızın önündeki şaşkın ve korku dolu ifadeyle esir düşmesi...

Bu iki fotoğraf karesi, anlayana çok şey anlatıyor.

Ya anlamayana mı? Zamana ihtiyacımız var. Ona da "anlatılacak"! Yok oluşun da, var oluşun da alt üst sınırları insan teşkil ediyor. Yaşama anlamını ateşle oynayan insanlar verdi. Ateşin anlamını da insan değiştirdi. Hypatia'nın İskenderiye kütüphanesini ve Sivas'ın Madımak'ını ateşe verenlerde "insan"lardır. Komün ve Ekim kıvılcıklarıyla dünya bozkırını tutuşturanların da insanlar olduğu gibi.

İnsanlık, yeni bir yangının arifesinde. Ateşe anlamını insan verecek yine...

Yabancılaşmanın, yozlaşmanın, talanın, ayrımcılığın hasılı uygarlık krizinin doruklarında somutlanan "YDD"; insana, insanlık eşikteki yangına insanal anlamını veremeyen diye, bu denli azgınca saldırmaktadır. İnsanlık; bilimden sanata, güzellikten cinselliğe, doğadan değerlerine kadar uzanan herşeyiyle, pazarlanan bir meta kılınarak hiçbirerken: etik benliği boğazlanmaktadır.

"YDD"nin etik benliği boğazladığı "insan", tüketim toplumuna eklenmiş yalnızlıktır, içe dönük edilgen tüketimdir. "Çıkış yok" kavşağında düğümlenmiş bu "insan", inanmayan ve bağlanmayandır.

Dünyanın yaşadığı uygarlık krizi, inanmayan ve bağlanmayan insanın kefaretidir.

Kısa olmayan parantezimi daha da uzatmadan kapıyorum. Ancak, eklemeyen de edemiyorum: İnanmayan ve bağlanmayan "insan" cıkarılardan müthiş nefret ederek: çözümün yine de insanda olduğu unutulmamalıdır.

Ya "insan" cıkarılmanın yalnızlığından farklı olan ve kederi ile boğazımıza düğümlenen sorularla yaşamak durumunda bırakıldığımız yalnızlık mı? Gün, bu soruların yanıtlarını Beethoven'ın senfonilerindeki çoksesli çoşkuyla çoğaltarak, ıssız odalardan sokaklara taşıma günüdür... Yalnızlık mı? Hayır, yalnız değiliz...

Temel Demirer

AST'DAN SEZON AÇILIŞI: Pir Sultan; "Gelin canlar bir olalım"

Malatya/Özgür Gelecek-Malatya'da faaliyet yürüten A.S.T. (Anadolu Sanat Tiyatrosu) Genel Yönetmeni Kâzım Doğan sezonun açılışında "Gelin Canlar Bir Olalım" adlı Pir Sultan Abdal'ı konu alan bir oyunu sahneleyeceklerini belirterek; oyunun amacı ilgili "Demokrat Basına" başlığıyla bir basın açıklaması yaptı. Kâzım Doğan yaptığı basın açıklamasında;

"Bundan 400 yıl önce ferman çıkarılarak Pir Sultan Sivas'ta asıldı. Bugün yine Pir Sultan Sivas'ta yakıldı; bakalım yıllar sonra Pir Sultan'ı hangi ölüm şekli ile öldürecekler. Dün ve bugün Pir Sultan'ı asanları ve yakananları, yaktıranları, yanmalarına göz yumanları nefretle kınıyoruz.

400 yıl önce asılarak öldürülen Pir Sultan bugün hâlâ yaşıyorsa yine 400 yıl sonra Sivas'ta yaktıklarınız yaşayacaktır. Onların bedenlerini hep beraber toprağa gömdük ama düşünceleri, şifirleri, türkileri ve oyunları dumanla beraber göğe yükselerek tüm ülkeyi hatta dünyayı sardı. Suçları sad, söz ve şiir olan arkadaşlarımıza, sizler kurşun sıkarken ve puslu kurarken onlar hâlâ sizleri dostluğa, sevgiye ve kardeşliğe davet ediyorlardı.

Sivas taki katliamı meydana getirenleri şunu bilmelidirler ki hiç bir kılıç, hiçbir ölüm ne sanatı yok edebilir ne de sanatçıyı susturabilir. Bu sezon "GELİN CANLAR BİR OLALIM" adlı Pir Sultan'ı anlatan oyunumuzla perdelerimizi açarak evrenleşen ve dünya edebiyatına mal olan şairimizin hâlâ kendi ülkesinde asıldığını ve yakıldığını anlatmaya çalışacağız" diyerek tüm DKO ve demokratları tiyatroya yapılacak herhangi bir saldırıya karşı sessiz kalmamaya ve bu konuda duyarlı olmaya davet etti.

"Musa Anter Gazetecilik Odülü" verildi

Haber Merkezi-Özgür Gündem gazetesinin düzenlediği "Musa Anter Gazetecilik Odülü" yarışması sonuçlandı. Geçen yıl Diyarbakır'da katledilen Musa Anter ve diğer öldürülen gazeteciler anısına düzenlenen yarışma, haber, röportaj, araştırma-inceleme, köşe yazısı ve karikatür dallarında yapıldı. Dereceye girenlerin ödülleri 2 ekim günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde düzenlenen törenle sahiplerine verildi. Törene katılan davetliler arasında bulunan Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi röportaj dalında birincilik kazanan Özcan Sapan'a ödülünü verirken bir konuşma yaptı: "Onun sevmediği gazeteciler arasında olduğumu biliyorum. Ama savunduğu davanın savaşçısı olduğum için saygı duyuyorum" dedi.

Köşe yazısı dalında "Kalesnikof'a Güzelleme" adlı yazısı ile birinci olan Emin Karaca'ya ödülünü DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın eşi Yurda Kaya verdi. Kaya yaptığı konuşmada; "Yaşar beyin en büyük arzularından biri, can yoldaşı için düzenlenen bu yarışmada bulunmaktı. Ancak, O cezaevinde. Fakat Musa amcanın mutluluklarından biri olacağından eminim" şeklinde duygularını ifade etti.

Araştırma-inceleme dalında "sömürgeleşen tarih" adlı çalışmasıyla birinciliğe layık görülen Baran Aydın'ın ödülünü de Yalçın Küçük verdi.

Karikatür ödülünü ise sırasıyla Mehmet Gölebatmaz, Abdülmecit Özben ve Taner Turgut kazandı. Haber dalında jüri birincilik ödülünü; "MIT 5-kişiyi kurşuna dizdi" ve "Kürtler'le Barış Bütçedeki Deliği Kapatacak" haberlerinden dolayı Ali Çatayat'a verildi.

Ödül törenine DEP'ten Genel Başkan Yardımcısı Kemal Bilget, Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana, İHD Genel Başkanı Akın Birdal yazar ve sanatçılar da katıldı.

KAMUOYUNA

Devrim, özgürlük ve insanca yaşama mücadelesinde şehit olan, katledilen sağlık emekçileri;

Hamit Pamuk (Röntgen Teknisyeni- Diyarbakır), **Şehmuz Akıncı** (Sağlık memuru- Diyarbakır), **Mehmet Emin Ayhan** (Uz. Doktor- Silvan), **Oktay Türkmen** (Dış Hekimi- Nusaybin), **Hasan Kaya** (Doktor-Elazığ), **Hatice Dilek Aslan** (Hemşire- İstanbul), **Nurgül Bölükbaş** (Hemşire-Ordu / Mesudiye), **Ali Demirdağ** (Tıp öğrencisi-Pülümür), **Türkan Temel** (Hemşire- Kars), **Abdülmelik Şehbekir** (Tıp öğrencisi- Maraş), **Nurettin Turan** (Tıp öğrencisi- Doğubeyazıt), **Aziz Turhanlı** (Tıp öğrencisi- Dersim), **Mehmet Hayri Durmuş** (Tıp öğrencisi- Diyarbakır), **Soner Gül** (Tıp öğrencisi- İstanbul), **Menekşe Meral** (Hemşire- İstanbul), **Satı Taş** (Hemşire-İstanbul), **Makbule Sürmeli** (Hemşire - İstanbul), **Fatma Süzen** (Hemşire-İstanbul),

ve en son Silvan'da kontrgerilla tarafından

Dr. Zeki Tanırkulu'nun

katlini nefretle kınıyoruz.

Kamuoynunu yaşama hakkına sahip çıkmaya, duyarlı olmaya çağırıyoruz.

NOT: Geçmişte şehit düşen, katledilen sağlık emekçileri ile ilgili bilgi ve fotoğrafların Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi'ne gönderilmesi konusunda duyarlılık bekliyoruz.

TÜM SAĞLIK-SEN GENEL MERKEZ İNSAN HAKLARI KOMİSYONU

İLAN

Bir gerilla bıçağıydın zindan duvarına saplanan

Bir kartal sesiydin dağlarımızda yankılanan

O bıçağı o duvardan sökmeye bilek Dağlarımızda yankılanan sesini susturmaya yürek gerek...

Büyük komünist önder Baba ERDOĞAN ve gençliğin yiğit önderlerinden M. Ali ÇAKIROĞLU ve onların önünde bir kez dah saygıyla eğiliyoruz.

İsviçre Neuchâtel'den bir grup Özgür Gelecek okuru adına M. Gökçe

İLAN

Ve sevdamız Dağlarda kızıla dönüşü Namlularınızla

Ne ilk olduk ne de son Sadece özgürlük kokan sevdasıyız, zulmün

Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm yolundaki savaşımın kızıl neferleri Nurgül ve Muzaffer yoldaşları kavgamızda yaşatacağız.

Sivas'tan Özgür Gelecek, YDG Partizan okurları

100. YILDÖNÜMÜNDE
BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER
UMUT YAYIMCILIK
ÇIKIYOR

MAO ZEDUNG
YENİ DEMOKRATİK DEVRİM
UMUT YAYIMCILIK
ÇIKIYOR

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MAO
UMUT YAYIMCILIK
ÇIKIYOR

Gebze'de bir direniş daha

İstanbul/Özgür Gelecek- Dilovası'na bağlı Muallimköy'de kurulu Betasan Bant Fabrikası önünde 13 Eylül'den bu yana "Onur çadırı" kurulu. DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikasında örgütlenmeleriyle birlikte kendilerini kapı önünde bulan Betasan işçileri, fabrikanın önünden ayrılmadılar. O günden bu yana çadırlarında işe geri alınmak üzere bekleme eylemi yapıyorlar.

Patron önce 7 öncü işçiyi atmıştı. Fakat öncülerin "kökünü kazıyamayacağını" anlamış olmalı ki daha sonra bütün işçileri çıkardı ve kapıya da fabrikanın tamamen kapatıldığına dair bir ibare astı. İşveren, "kapatırım" dediği fabrikada şu an kaçak olarak 20 işçiyi çalıştırıyor. Bu 20 grev kırıcıyı jandarma korumasında içeri alıyor, yine jandarma korumasında evlerine gönderiyor.

Betasan işvereni işçi direnişinden çok ürkmüş olmalı ki, Muallimköy halkını kahvede toplayıp şu konuşmayı yapıyor: "İşçiler beni tehdit ediyor. Ben bunların haklarını veriyorum. Gelsin çalışsınlar!". Oysa Betasan işçileri, patronun bu konuşmayı işçileri bölmek amacıyla yaptığınan eminler. Bu nedenle o konuşmanın ardından köyde imza toplamaya başlıyorlar. "Biz patronu tehdit etmedik" ibaresi yeralan metin, köylülerin hemen hepsi tarafından imzalanıyor.

Gebze'de Eylül ayında yeşeren Porland ve Betasan direnişleri yazın suskunluğunu sona erdirdi. Direnişçi işçiler, bu direnişlerinin güçlenmesi için hem maddi hem de manevi destek bekliyorlar. Bu nedenle kendilerini ziyaretimizin ardından gazetemize gelen Porland direnişçileri, bu dayanışma beklentilerinin gazetemiz aracılığıyla iletilmesini istediler. Direnişçi Porland işçileri için bağışta bulunmak isteyenler; Türkiye İş Bankası 2420 0563 287 No'lu hesap numarasına ve Ali Özarslan adına bağışta bulunabilirler.

Yalancı işverene karşı eylem

Rize/Özgür Gelecek- 1993 yılının Eylül ayı sonuna doğru biçimlenmeye dayandığı Ardeşen Kereste Fabrikası işçileri uzun bir sessizlikten sonra harekete geçtiler.

9 ay geçmesinin rağmen sözleşmeden doğan farkın ödenmemesi üzerine eyleme geçen işçiler, önce yemek boykotu yaptılar. Ertesi gün işi yavaşlatma eyleminin ardından yakalarına siyah kurdeleler takarak çalıştılar.

Bu eylemler sonucunda yöneticilerden 1 Ekim günü farkların ödeneceğine dair söz aldılar. Ancak 1 Ekim'de söz tutulmayınca toplam 130 işçi ve hizmetli tek bir yürek, tek bir yumruk halinde vезneyi işgal ettiler. Bu meşru hak alma eylemi karşısında aciz kalan fabrika yöneticileri, 14 Ekim'de 9 aylık farklarını önemli bir kısmını vereceklerine dair yeminler ederek yeniden söz verdiler. İşçiler, yönetimin verdiği bu sözü de tutmayacağı kaygısını taşıdıkları halde, eyleme son verip sessiz bir bekleyişe koyuldular.

Bu tarihte sözleşmeden doğan farkların verilmemesi halinde farklı eylemlilikler gündeme getireceklerini belirten işçiler, bu arada Ardeşen Kereste Fabrikası'nın özelleştirme programı çerçevesinde satışa çıkarılmasını engellemek amacıyla bir imza kampanyası başlattılar. Kereste Fabrikası işçilerinin başlattığı özelleştirme karşıtı imza kampanyasına, Ardeşen halkının büyük bir kısmı katıldı.

Komiserin cenaze parası işçilere havale

Elbistan/Özgür Gelecek- 29 Temmuz 1993 günü Elbistan Engizek Dağlarında devlet güçlerinin kimyasal silahlarla katlettiği 19 PKK gerillasının yanısıra, gerillalarca da, Elbistan ilçe merkezinde ve özellikle de devrimci-demokrat, yurtsever gençliğin sindirilmesi, pasifize edilmesi yönünde yoğunlaşan faşist saldırıların baş organizatörü pozisyonundaki Komiser Muhammet Zenginpolat ve çok sayıda asker de öldürülmüştü.

Komiser Zenginpolat'ın "şanına yaraşır" bir şekilde gömülmesinin ardından Kahramanmaraş Valiliği tarafından Elbistan Kaymakamlığı'na gönderilen yazıyla Zenginpolat'ın ailesine "yardım" edilmesi için kampanya düzenlenmesi istendi.

Elbistan Sanayi ve Ticaret Odası tarafından düzenlenen kampanyanın gelir hedefi olarak ise işçi ve memurlar tespit edildi. Uygulayanlar da 80 askeri faşist cuntası döneminde pek çok devrimciyi ve demokratı faşist tezgahlara sunan şahıslar oldu.

Kısa adı AEL olan Afşin-Elbistan Linyitleri Müessesesi Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde dağıtılan ve işçilerin adına düzenlenen dilekçe bu uygulamanın en bariz örneği. Dilekçe aynen şöyle:

AEL MÜESSESE MÜDÜRLÜĞÜNE

29.7.1993 günü Engizek Dağında terör örgütü militanlarınca şehit edilen komiser Muhammet Zenginpolat'ın eş ve çocuklarına Eylül 1993 ay maaşından TL'nin kesilerek T. Vakıflar bankası T.A.O.K. Maraş şubesindeki 00-12010-5 nolu hesaba yatırılmasını arz ederim.

Adı, Soyadı:
S.no:
Şubesi:

Tarih, imza:

Amacı ileriki süreçlerde toplumsal muhalefetin gelişimine paralel olarak işçilere yönelik herhangi bir gerici yapıtıma ya da yapıtımlara maddi bir zemin, bir dayanak noktası oluşturmak olan bu uygulama karşısında, AEL işyerlerinde çalışan işçiler tepkilerini "Devlet üst düzey bürokratlarına verdiği maaşın yaklaşık değerini özel timlere ve özel ordu mensuplarına verebiliyor, kendisinin yürüttüğü kirli savaşta ölen komiserinin ailesine yardım edemiyor mu? Ve eğer bu kişi kirli, acımasız bir savaşta öldüyse ve bu savaşın sorumlusu devletse, Zenginpolat'ın ailesi de devletin sorumluluğundadır; bizim değil" sözleriyle dile getirilen dağıtılan dilekçeleri bu gerici uygulamaları protesto etmek amacıyla yitirdiler.

Öte yandan, devletle işbirliği yapan kişilerin, "Elbistan esnafı ve halkı" adına topladıkları 33 milyon lirayı halka maletme ve halkı bu

şehit Başkomiser Muhammed Zenginbolat'ın Eşi ve Yetim Kalın 3 Çocukuna Esnafımızdan 33 Milyon TL Yardım

Şefkat, merhamet İnan mahsûdudur. Bu mu ca Allah, Elbistan Halkına cömertçe vermiştir Bunun örneklerini sıralamaya süren aramız yetersizdir.

Bunun son örneğini; Nura'n'ka, 29 Temmuz günü 19 PKK'nın öldürülmesi sırasında şehit düşen Özel Harekât Timi Başkomiser Muhammed Zenginbolat'ın eşi ve 3 çocuğu için açılan yardım kampanyasında gösterdi.

Ticaret ve Sanayi Odası Bşk. Mehmet Karalar, Faruk Gürbüz, ertesi gün Oda Meclis Bşk. Kürşat Babaoğlu, Muhtarlar Derneği adına Gunesli Mah. Muhtarı Nuri Taphasanoglu, Oda Sekreteri Hacı Köker'den oluşan yardım komitesine; hayırsever Elbistan esnafı 23 milyon TL yardımda bulundu.

Gücünü, aynı esnafın gücünden alan Ticaret-Sanayi Odasının da 10 milyon TL katkısı ile toplam 33 milyon TL.sını, komite; ilçe Emniyet Md Süleyman Cel'ke sade bir törenle teslim etti. Ancak Celik aynı anda, bir işçi görevlendirdi. Nuri Taphasanoglu ile banka hesabına yatırmalarını rica etti ve uv

Elbistan'ın Sesi gazetesi 13 Eylül 1993, Yıl 32, Sayı 3050, Sayfa 4.

Krizin faturası emekçilere yüklendi

Haber Merkezi- Tarım-İş Kolu Kamu Çalışanları Sendikası Tarım-Sen 28-29 Ağustos tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirdiği Başkanlar Kurulu toplantısında ülke genelinde değerlendirmeler yaptı ve bu toplantının sonuçlarının bildiri halinde yayımlandı. Başkanlar Kurulu'nda "Yeni Dünya Düzeni" denilen düzensizliğini yarattığı siyasi iktidarsızlık ve ekonomik tıkanıklığın ülkemize yansımalarının sonuçları tartışıldı.

Altında Genel Başkanı Vahit Genç'in imzasının bulunduğu Sonuç Bildirgesi'nde özellikle şu görüşlere yer veriliyor.

"Sermayenin kendisi krizi atlamak için hiçbir şekilde özveride bulunmazken, işçi sınıfına saldırıyor, sınıf temeline dayalı örgütlenmelere yaşama hakkı tanımıyor. İşsizlik, taşeronlaştırma, özelleştirme, sendikalaştırma bu saldırıların birer göstergesidir. Sermaye sınıfının emekçilerin örgütlülüğüne karşı, tahammülsüzlüğün ve yürü-

tülen planlı saldırının bir göstergesidir.

Tarım-Sen ve diğer Kamu Çalışanları Sendikaları üye ve yöneticilerine yönelik idari baskılar ve yıldırma politikaları, sürgünler yoğunlaştırılıyor.

Bütçe açıklarına taze yama yapmak için, kamunun alın teri ve vergileriyle gelişmiş, büyümüş ve hâfâ fonksiyonunu icra eden KİT'ler yok pahasına satılmak isteniyor, peşkeş çekiliyor.

Türkiye'nin T'si kadar önemli PTT'nin T'si yabancı sermayeyle bütünleşme ve döviz girdisi sağlama amacıyla satılıyor. Bu, özelleştirme politikasının çok açık bir göstergesidir. Yapılan iş, yabancı sermaye adına evimizdeki telefonlara el koymaktır."

Ülkemizde, şiddet ve akan kan gittikçe hızlanıyor militarizm ve şövenizm körükleniyor. Kışkırtmaya ve yalana dayalı politikalar üretme medyalarıyla ülkeyi yönetmeye çalışıyorlar.

haksız savaşa ortak etme çabaları, Elbistan esnafının da tepkisine neden oldu. Kendileriyle konuştuğumuz esnaflar, "Bizden toplanan paralar yine bize hizmet için harcanmalıydı. Oğullarımızı, kızlarımızı vuranlar için bizim verecek paramız yok. Bu savaş haksız savaştır. Bizler haklı olanların yanındayız" dediler. Esnaflar, devlete bu konuda yardım eden kişilerin kimliklerini açıklamayı bir görev bildiklerini belirterek, bölge gazetesi olan Elbistan'ın Sesi gazetesini de protesto ettiler. Esnafın açıklaması şöyle:

1. Mehmet Karalar:
a) Elbistan Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı,
b) Karabaş Ekmek Fabrikaları Ortağı (Sendikası, sigortasız işçi çalıştırmakta),
c) MHP Belediye Encümen Azası,
d) Besi çiftlikleri sahibi.
2. Faruk Gürbüz:
a) Eksik MHP militanı,
b) Mobilya mağazası var,
c) Arçelik bayii var.
3. Kürşat Babaoğlu:
a) Eski ve yeni MHP militanlarından,
b) Belediye'de memur,
c) Ticaret ve Sanayi Odası Meclis Başkanı.
4. Nuri Taphasanoglu:
Eskiden beri muhtarlık yapar. Güneşli mahallesi muhtarıdır. 12 Eylül'de insanları tek tek evlerinden aldırın muhbirdir.
5. Hacı Köker:
a) Elbistan Ticaret ve Sanayi Odası Sekreteri,
b) Köker mobilya ve halı mağazaları var.

İşte tüm bu halk düşmanı kimse-ler, halk adına beyaz teröre ışık yakan namussuzlardan gün gelecek hesap sorulacaktır. Bizleri, kendi suçlarına ortak etmeye çalışmasınlar."

Ülkenin bir tarafında sıcak çatışmalar yıllar boyu sürerken, çözüme yönelik sağlıklı politikalar üretilmiyor. Devlet Bütçesinden halkın eğitim ve sağlık gibi sosyal harcamaları için yüzde 20 pay ayrılırken, askeri harcamalar için ayrılan pay yüzde 40'ı aşılıyor. Artarak devam eden olayların faturası ağırlıklı olarak bizlere çıkarılıyor. Çözüm olmayan yol deniyor. Çözüm, güvenlik güçlerine teslim ediliyor. Sorun artarak devam ediyor.

Biz Tarım-Sen yöneticileri sonuç olarak şu kamudayız; ülkenin bir tarafında savaş bir tarafında demokrasi olmaz. Demokrasi ya herkes için vardır ya da yoktur. Güneydoğu'daki olaylar sürdüğü sürece Türkiye'de demokratik bir düzenin yerleşmesini düşünmek hayaldir.

Ülkemizde ve dünyada özgürlük, barış ve kardeşlik rüzgarları esmelidir. Bunları gerçekleştirmek için insanın diyen herkesi eylem ve güç birliğine çağırıyoruz."

Eminönü Belediyesi işçileri pasif

Haber Merkezi- Birlikmiş alacakları 14 milyarı bulan 886 Eminönü Belediye İşçisi Ekim ayı başından bu yana iş bırakma eylemi yapıyor.

Belediye işçileri ödenmeyen Haziran ve Temmuz ayları için iki buçuk ay önce bir hafta iş bırakmış, 1 maaş tutarı ödenince eylemlerini durdurmuşlardı. Şimdi belediye işçisinin alamadığı Temmuz ayı maaşına Ağustos ve Eylül ayları da eklendi. 15 gün boyunca çeşitli uyarılar yapan ancak belediyeden yanıt alamayan işçiler işi durdurdular ve vezne kuyruğu yaparak para beklemeye başladılar.

Eminönü Belediyesi işçilerinin eylemleri başından beri pasif bir hat izlemeye devam ediyor. Örneğin, uyarı eylemlerinden biri de, çöp kamyonlarının önüne pankart asarak "Maaş almadığımız halde halka hizmet ediyoruz" ibaresini kullanmaları burjuvaziyi sadece gülümsetmeye yetmiştir. İş durdurmayı ekonomik taleplerle sınırlamak ise işçilere pek bir yarar sağlamayacaktır.

11 bin Etibank işçisi eylemde

Haber Merkezi- Etibank ve Karadeniz Bakır İşletmeleri işyerlerinde 2 aydır toplu sözleşme farklarını alamayan işçiler 7 Ekim'de "ücret kuyruklarında bekleme" eylemi yaptılar. Türkiye Maden-İş Sendikası yetkilileri, "Üretim doğrudan etkilenen ve durdurulan eylem biçimlerinin farkları ödenene kadar aşamalı olarak sürece" açıklamasını yaparken, Etibank'ın özelleştirilmesine de karşı çıktıklarını belirttiler.

Sendikaya üye 11 bin işçinin, 230 milyar lira tutarındaki toplu sözleşme alacakları ödenmediği için yapılan kuyruk eylemi, işçiler hedef şaşırtmaktadır. Stokları eritme kaygısıyla grevi tetikleyen sömürdücüler başında durandan memnundur. Bu yüzden işçilerin eylemleri işletmelerden mal çıkarılmasını da hedeflemedikçe pek anlam ifade etmeyeceği benziyor.

Plaspas eylemi sürüyor

İstanbul/Özgür Gelecek- İkitelli'de kurulu Plaspas fabrikasında 21 Eylül'de başlayan direniş sürüyor. İşçilerin "Hiç fire vermeden devam ediyoruz" dediği direniş, 68 işçi katılıyor. Plastik kapı, pencere ve panjur üreten Plaspas emekçileri DİSK'e bağlı Laspetkim-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılmışlardı. 21 Eylül'de 4 işçi atıldığı için iş bırakan işçilerden patron, ertesi gün kapıyı açmayarak intikam almak istedi. Bunun üzerine işçiler fabrika önüne yerleşti.

7 Ekim'de işçileri 2. kez ziyaret ettimizde eylemin 17. günü idi ve Plaspas'e 1 kilometre uzaklıkta olan tekstil fabrikasında bir eylem daha yeşermişti. Bu fabrika Trabzon Tekstil'di. 7 Ekim günü Trabzon Tekstil direnişçileri Plaspas'e ziyarete geldiler. İki fabrikanın eylemde olması çevrede patronlara korku saldı. Bu arada baskılar da artmaya başladı.

Laspetkim-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Naci Çelikoğlu işverenden görüşme talebi istediklerini, işverenin ise bunu reddettiğini söylüyor. "Biz fabrikada çoğunluğu aldık. Şimdi bakanlıktan yetki tasbitini bekliyoruz" diyor.

Kırklareli Valisi'nin keyfi tutumu

Haber Merkezi- Tarım-Sen Kırklareli Şubesi, aradan 5 ay geçmesine rağmen Genel Kurulunu gerçekleştiremiyor. Kırklareli Valisi Kamuran Erbuğa, bu kongreyi "Siz yasal değilsiniz" diyerek engelledi. Bu olay Kırklareli'nde diğer kamu sendikalarını ayaklandırdı. Yapılan protestolara rağmen yasakçı vali, emekçinin aleyhinde olan yasalara güvenerek hareket ediyor.

Kırklareli'nde bundan 5 ay önce gerçekleşen yasaklama şöyle gelişti: Sendika 5.5.1993 tarihinde kongre kararı aldı. Bu kongre Vali

tarafından yasaklandı. Yasaklamadan sonra Tarım-Sen, Edirne Bölge İdare Mahkemesi'ne yürütmenin durdurulması için başvurdu. Ancak 30.6.1993 günü, Bölge İdare Mahkemesi 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 27. maddesini gerekçe göstererek yürütmeyi durdurma istemini reddetti.

Tarım-Sen Genel Sekreteri Hakan Küçükünal, kongrenin keyfi olarak engellenmesini şöyle yorumladı:

"Bu olay Türkiye'de demokrasi-nin nasıl işlediğinin göstergesidir.

Devlet bir yandan da memurlara sendika Yasası çıkarmaya uğraşiyor. Bu yasa taslağını biz inceledik. Grevsiz toplu sözleşmesiz bir yasa çıkarmak istiyorlar. Biz bunu kabul etmiyoruz. Kırklareli Valisi'nin şubemizin kongresini engellemesi Türkiye'de hukukun da nasilsiz işlediğini göstergesi. Ancak mücedelemizi kösteklemek için ellerinden geleni yapmaya çalışanlardan biz haklarımızı alacağız. Toplu sözleşme hakkımızı Bakanlığın önüne masa kurarak alacağız. Grev hakkımızda fiili grev yaparak alacağız."

Bir çatışmanın içinden

Munzurun zirvelerine kor bir ateş gibi düşmüştü güneş. Karşı tepedeki ağaçlar hiçbir zaman böyle bir kızıla tanık olmamıştı.

Duru ve sakin gökyüzünde bir grup göçmen kuşu kuzeye doğru kanat çırpıyordu. Bir yılan kıvrılıyordu sararmış otların arasından yuvasına. Ve toprakta durmamanın, bıkmamanın deryasından akıp gelen bir karınca trafiği işliyordu.

Komutan yakınımdaki kayaya sırtını dayamış günlük notlarını tutuyordu. Kimbilir belkide sonbahar eylemleri için planlar yapıyordu. Ya da buluşacağımız müfreze koluna anlatacaklarını ve ilk elden gireceğimiz eylemleri tasarlıyordu.

Müfrezedeki yoldaşlarla yeniden birlikte olmanın heyecanını daha şimdiden yaşıyorduk, öyleki yola koyulmak için karanlığı bekleme sabrını bile gösteremiyorduk. en sonu ısrarımıza dayanamayan komutan çevreyi ve yolu önceden denetlemesi için klavuzu yola çıkardı. Bu arada biz de bir kir sofrası kurduk. Ve vakit kaybetmeden arazide kamufle olabilmek için gerekli hazırlığı yaptık. Ortalığın karanlığıyla birlikte harekete geçtik. Yol güzergahında eğrilere çizerek klavuzla buluşma noktasına geldik. Ancak klavuz ortalıkta yoktu, en ufak bir izine bile rastlayamadık. Başına bir işi bile dedi diye endişelendik. Belki yakınımdadır diye değişik sesler çıkardık bizi tanıması için, ancak bir yanıt alamadık. Çevreyi kolağan ettik, çalılırların, kayaların dibine kulak kabarttık. Olağanüstü bir durum yoktu. Sonuçta köye girmiş olabileceği kanaatine vardık ve önceden saptamış olduğumuz patika bir yoldan köyün alt kısmına kıvrıldık.

Ay ışığının olmadığı gecede sert bir nava hakim hale geliyordu. Önümüzü görememenin zorluğunu çekiyorduk. Aklım hala klavuzdaydı. Nereye gitti ne yaptı bir anlam veremiyordum. Ansızın önümden fırlayan taşana takıldı gözlerim ve yoldaşı sıcak bir sofranın başında

çay yudumlarken düşündüm, hayırlandı, bu acemiliği nasıl yapar diye. Sonra vaz geçtim hayıflanmaktan. Tüm dikkatimi yola verdim. Bir taraftan düşmanla burun buruna gelindiğinde karşı koyuş vaziyetine kendimi hazırlarken, bir taraftan da müfreze kolumuza rastlama sevincine hazırlıyordum kendimi.

Artık köye iyiden iyiye yaklaşmıştık. Ortalıkta ne bir köpek havlaması ne de hayvan kişnemesi vardı. Köy gayet sakin ve sükunet içindeydi ve bu hiç de hoş bir görünüm değildi. Ve bizler her an bir yerden çıkacak düşman güçleriyle cenge tutuşabilecek temkinlilikteydik.

Durumu değerlendiren komutan köye girmeden önce konumlanmamızı söyledi. Söylenen hemen yaptık.

Aklımdan hala klavuzun ortalıkta görünmemesi geçti. Çünkü klavuzsuz köye giremeyeceğini bilen tecrübeli biriydi. Bunu bildiği halde bizden önce köye girmiş olabileceğine ihtimal veremiyordum. Böyle bir hareketin vahim bir hata olacağını bilir.

Bu arada silah sesleri çalındı kulaklarıma. Emin olmak için yanbaşımdaya yürüyen komutanı sordum, o da aynı şeyi duyduğunu söyledi. Olabilecekler bir film şeridi gibi sıralandı kafamda ve klavuzun düşman pususuna düştüğüne kanaat getirdim. Hepimizde de hakim olan buydu şimdi. Köye girmenin ne derece doğru olup olmadığı konusunda fikir yürütüyordum. Ancak kesin karar veremiyordum. Birden komutanın kesin ve kararlı bir şekildi; "köye gireceğiz" dediğini duydum. Kararsızlığımı üstümden atamamıştım. Ancak komutanın köye ne şekilde, hangi taktikle gireceğimizi hakkındaki net ve kararlı açıklaması beni bocalamaktan kurtardı. Konumlanmamız hakkındaki karara göre komutan yardımcılığı ve artçılık görevimin yanı sıra klavuzluğu da benim yapmam gerekiyordu. Bu duruma göre en önde ben gidecektim. Arkamdan komutan beni korumak için gelecekti ve diğer iki yoldaşa her hangi bir durum

"Ölünecekse bir TIKKO'cu gibi ölmeliydi. Korkaklık ve cesaretsizlik ölüme çare değildi."

olduğunda bizi geri çekmek ya da korumak için yerlerini alacaktı, yeni konumlanmaya göre yol durumunu ve köy girişine incelemek için grubun önünde yer aldım. Köye doğru onlardan daha hızlı yürümeye başladım. Grubu saldırlardan ve pusudan korumak, olaştı bir çatışmada mevzilenmek gibi can alıcı hususları iyi gözlemleyebilmek için dikkatimi çevreye ve olası duruma karşı tetikte olmaya verdim. Çünkü bir gerilla için eylem anındaki dikkatsizlik ve kafa karışıklığı ölüm demektir. Ağır ve temkinli adımlarla en ufak bir titreşimi duyacak hassasiyetle hareket ediyordum. Neredeyse köyün içine giriyordum. Köyde hala bir ölü sessizliği vardı. Sanki bir köşeden, bir dereden, bir çalılıktan üzerime birileri saldırarak gibi gizemli bir sessizlikti bu. Halbuki bu köy her zaman sivil sivil insanlarla, koyun, keçi sesleriyle doluydu. Komutan ve diğerleri ile aramdaki mesafe epey açılmıştı, onları gerilerde bırakmıştım. Bu karanlıkta beni göreceğim diye hareket ediyorlardı. Ve ben her hangi bir olumsuzluk durumunda nasıl geri çekileceğimi de hesaplayarak köyün içine girdim. Şimdi bir derenin iki-üç metre yakınındaydım.

Çok yakınımda bazı sesler duydum. Çok üp neler konuşulduğuna kulak kabarttım. Ben daha konuşulanları ve kim olduklarını seçemedim sanki beni fark etmişler gibi birden konuşma kesildi. Bu kez üst tarafımdan gelen fısıltıya kulak kabarttım. Onlar da şıp diye kestiler. Bu durum beni oldukça şaşırttı. Farkına varmadan nasıl da düşman çemberine düşmüştüm. Yeniden yan taraftakilere kulak kabarttım. Kimdi acaba bunlar, dost mu, düşman mı? O yönden gelirken nasıl fark edememişim? Acaba halktan insanlar olabilir miydi bunlar? Çünkü bir milisimizin, arazide odun kesen köylülerin olduğunu bunu dikkate almamız, ve bir yanlış yapmamamız konusundaki uyarısı aklıma geldi. Kimdi acaba bunlar?

Kim olduklarını bilme isteği içimde kabarıyor, beni sabırsızlandırıyor. Bulduğum yeri düşündüm. Çatışmaya hiçte elverişli değildi. Seslenmem durumunda beni farkedecek ve silahlarını ilk ateşlemeleriyle vurulmam bir olacak. Ancak onlardan atak davranmam durumunda ben vurabilirim. Ya halktan insanlarsa bunun altından nasıl kalkanlar... Bir türlü ne yapacağımı kestiremiyordum. Gerçi onlar henüz varlığımdan habersizdi,

ama farkedilmem halinde işim bitik. Ve burada uzun süre çaresiz bir şekilde daha fazla durmamın doğru olmadığını düşündüm. Kim olduklarını sormadan ateş edersem bu da doğru olmaz, ilkelerimize ters düşmüş olurum. Hava sert olmasına rağmen terliyordum. Bu durum karşısında bir tavır belirlemem gerekiyordu. Kararsızlık ölüm demekti. Ölünecekse bir TIKKO'cu gibi ölmeliydi. Korkaklık ve cesaretsizlik ölüme çare değildi. Artık işin içinde ölümde olsa kim olduklarını sormaya karar verdim ve silahı her an ateşleyebilecek şekilde sıkı kavrayarak Kürtçe "sima kame" dedim. "Bu yana gel" diye Türkçe yanıt aldım. Emin olabilmek için aynı soruyu yinelediğim de, tekrar Türkçe "bu yana doğru gel" yanıtını aldım. Birden bunların düşman askeri olduğum anladım. Çünkü bu çevre insanı gece böylesi durumlarda Kürtçe konuşulacağını bilir. Bu bir bakıma şifre sayılır. Düşmanı ilk elden tanıma taktiğidir. Gerilla için bu çok nettir. Artık halktan olmadıklarını anlamış ve rahatlamıştım. Şimdi silaha, vakit kaybetmeden davranmanın zamanıdır. Aksi takdirde onlar beni haklayacaklar. Anında G-3'ü ateşledim. Artık aşıktan çarpışıyorduk. Karşı taraftan kurşun yağmuruna tutuldum. Kurşunlar sağımdan-solumdan vinliyerek geçiyordu. Yerde takla ata ata derenin kenarlarına geldim. Sürünerek ateş hattından sıyrılmaya çalışıyordum. Sıkı sıkı kavradığım G-3'ü susturmadan düşmanın üzerine boşaltıyordum.

Önce acı bir ses duydum. Ve iki gölgenin yere yığıldığını gördüm. Bunu fırsat bilerek kendimi sağlam bir mevziye attım. Köye girerken tesbit ettiğim noktaları kullanarak düşmandan uzaklaşmaya başladım. Derenin ucunda olduğumu hissedince hemen derenin içine yuvarlandım. Boşalan şarjörü burda değiştirdim.

Derede ilerlemekte zorluk çekiyordum. Köylülerin kestiği ağaç dalları hareket alanımı kısıtlıyordu. Dereden çıkmayı ve sürünerek ateş hattından uzaklaşmayı uygun gördüm. Sürünerek yeni bir yere mevzilendim. Ancak hala yoğun ateş altındaydım. Yer değiştirdim.

Uzağımdan geçen kurşunlardan düşmanın yerimi tam tesbit edemediğini anladım. Bunu fırsat bilerek karşılık vermekten vaz geçtim, zira ateş etmem halinde yerimi tesbit etmeleri daha kolaylaşacaktı. Bu da geri çekilmemi zorlaştıracaktı. Kısa bir suskunluk oldu ve yerimden hiçbir tereddüte meydan vermeden

zikzaklar çizerek geriye doğru geldim. Sanırım fark edilmediğim için kurşuna tutulmadım...

Yoldaşları bulabileceğim noktaya geldiğim de kimseyle karşılaşmadığım için fazla bir tereddüte düşmeden hemen onları bulabileceğim ikinci randevu yerine hareket ettim.

Yolda nefes nefeseydim. Aceleden yönümü tayin edemiyor, bazan kaybediyor bazan buluyordum. Gerçi böylesi hallerde yol boyu gitmek oldukça tehlikeli ve risklidir. Ancak ben düşman çemberini yarmış olmanın sarhoşluğunu hala üzerimden atmış değildim ve dikkatli davranmıyordum.

Yoldaşları düşünüyordum. Ya beni geçip köye girdi, ve düşman pususuna düşülmüş? Düşman güçlerinin peşime düşmemelerinin nedeni bu olamaz mı? Sonra bu düşünceden vaz geçtim. Bu kez randevu yerinde bulamazsam yarın dağı taşı saracak asker çemberinden nasıl kurtulacağım? Kafamda yoğun bir düşünce yumağı oluşmuştu, biri gidiyor, biri geliyordu. Nasıl oldu da pusuya düştüm? Düşmanın avucuna düşmeyi hazmedemiyor, dikkatsizliğime hayıflanıyordum.

Çatışma anını düşündüm. Vurulmadan çemberi yarıp çıkışıma hayret ettim...

Sonra bunu eylem alanında uyguladığım doğru taktiklere borçlu olduğumu, TIKKO'ya layık biri olduğumu düşününce sevilicimden havalara uçar gibiydim. Düşman pususuna düşmeme rağmen iki kayıp verdimem doğrusu övünülecek yandı.

Gece karanlığı artık silinmek, şafak atmak üzereydi. Göğün yere yakın olduğu taraftan üç karartı gördüm. Silaha sarılır sarılmaz işaret atışı yaptım. Aynı yanıtı alınca tarif edilemeyecek derecede sevindim. Bunlar yoldaşlarımdı. Komutanın sıcak kucaklayışı beni çok duyulandırdı. Sonra diğer yoldaşlar.

Yaram olup olmadığını sordular. Sapasağlam olduğumu görünce, tekrar tekrar kucakladılar. Sevinçlerini paylaştım yeniden.

Olayı önceden inceye sordular. Anlattıklarımı can kulağıyla dinliyorlardı. Yol boyunca hep sordular... Arada bir "sen iyi bir TIKKO'cusun artık" diyorlardı...

Acıklama: 1 Eylül 1991 tarihinde Övücü civarında meydana gelen bu eylemde sonradan edinilen bilgiye göre iki düşman askeri yaralanmıştır.

Bir ay sonra kaybolan klavuz yine aynı bölgede milis vasıtasıyla birliğine kavuşmuştur.

"...bir gerilla için eylem anındaki dikkatsizlik ve kafa karışıklığı ölüm demektir"

V. İ. LENİN

17 Ekim Devrimi

Çarlık Rusyası'nda kapitalist üretim belli bir düzeye kadar gelişmiş olmasına rağmen, toplumsal örütlenme ve toplumsal ilişkiler bu duruma uygun değildi. Ve kapitalist üretim ilişkileri önünde engel teşkil ediyordu.

Rus Çarlığı giderek artan bir bunalımın içine giriyordu. Bu bunalımların ağır yükünü çeken Rusya halkı bu durumdan hoşnut değildi. İşçilerin, öğrencilerin, köylülerin grev ve gösteri eylemleri, siyasallaşarak yaygınlaşıyordu. Toplumsal çelişkiler giderek derinleşiyordu.

1914'te başlayan I. Emperyalist Talan Savaşı'nda, Japonya ile savaşa giren Rusya içeride bir yurtseverlik dalgası yayarak, sosyal çelişkileri küllendiriyordu. Rusya'daki halk muhalefeti seviyesi ciddi boyutlarda bir gerilemenin içine girmişti. Çarlık Rusyası savaş kararı almış ve bu durumda, aralarında Bolşevik yayını olan Pravda'nın da bulunduğu tüm savaş karşıtı yayınları yasaklamıştı.

Milli duyguları kamçılanan halk, savaş karşıtı propandalara önceleri tepkiyle bakıyordu. Avrupalı Enternasyonal Uyesi Partiler de "anavatan savunması" adına savşatan yana ve ulusal devletlerinin yanında tavır belirlemişlerdi. Bu durum savaş karşıtı propandalar üzerinde olumsuz yönde bir etki bırakıyordu.

Lenin için savaş karşısında takınılacak tavır, tartışmayı gerektirmeyecek kadar açık ve netti. II. Enternasyonal'in 1907'de yapılan Stuttgart'taki kongresinde "işçi sınıfının ve parlamentodaki temsilcilerinin görevinin, "savaşın patlak vermesi halinde işçi sınıfının ve parlamentodaki temsilcilerinin görevinin, süratle savaşa son verilmesi, sa-

Kavganın Güncesi

vasın yol açtığı ekonomik ve siyasal bunalımı, halkların ayağa kalkması ve kapitalist sınıf egemenliğinin sona erdirilmesini sağlamak için kullanmakta ellerinden gelen her şeyi yapmak" olarak belirlenmişti. Savaş patlak vermiş olduğuna göre, bu karara uygun hareket etmekten başka bir şey yapılamazdı. Buna uymayan II. Enternasyonal Uyesi Partiler, işçi sınıfının uluslararası birliğine ağır bir darbe indirerek onun varlık ve yaşama koşullarını ortadan kaldırdılar...

Savaşla birlikte eylemliliklerinde ciddi düşüşler olan işçi sınıfı 1915'in ortalarından itibaren yeniden hareketlendi. Bu kez yapılan grevler -katılımcı işçi sayısı az olmasına rağmen- daha radikal. Ekonomik taleplerle başlayan grevler, giderek siyasal grevlere dönüşüyordu. 1917'ye gelindiğinde yapılan grevlerin yüzde 85'i siyasal grevlerdi. Zira, savaş dönemi ve sonrasında koşullar, işçi sınıfında bilinç sıçraması yaratmıştı. Bolşeviklerin savaş sırasında etkinlikleri, işçi sınıfı eylemlerinin yükselişi üzerinde büyük etki yapmıştı.

Çarlık rejiminin bunalımları, Rus-Japon savaşıyla daha da derinleşmişti. Yönetenler artık eskisi gibi yönetemiyordu. Eskisi gibi yönetilmek istemeyenler ise, her gün sokaklarda ve çeşitli kitlesel eylemlerin içindeydiler. Devlet kurumları adeta felç olmuş, işleyemez hale gelmişti. Başbakan ve bakanlar, baş döndürücü bir hızla değiştiriliyordu. Devletin kökleri çürümüştü...

Yokluk ve yoksulluk had safhaya çıkmış, ekmeğe karneye bağlanmıştı. Açlık hemen hemen tüm Rusya halkını, savaş aleyhtarı siyasal gösterilere itmişti. Göstericilerle Çarlık güçleri arasında yaygın olarak çatışmalar olmasına rağmen; işçi semtlerinden halk akın akın şehir merkezine yürüyor, devlet kurumlarını kuşatıp işgal ediyordu. Pek çok karakol kuşatılıp işgal edilmesine rağmen bazı polis grupları, göstericileri vahşice kurşun yağmuruna tutuyor, kitlesel katliamlar yapıyordu. Halk çocuklarından oluşan askerlerin büyük bölümü artık tavır belirleyerek, halkla birlikte çarlığa karşı savaşılmaya başladı. Bir yandan halkı tarayan polisleri kurşunluyor, bir yandan kışlalardaki silahları işçilere dağıtıyor, bir yandan da Çar yanlısı askerlerle savaşıyordu.

Ordunun bölünmesi karşısında Duma kapatıldı. Ancak, halkın taleplerini karşılayarak sükunet sağlamak ve yeni

bir Duma hükümeti kurmak üzere bir Duma Komitesi kuruldu. Ote yandan işçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'de kurulmuştu. Halk, sovyet otoritesine uyuyor, onu tanıyordu.

1917 ŞUBAT DEVRİMİ

Şubat devrimi, grevlerle başlayarak ayaklanmaya kadar uzanan beş günlük bir süreci kaplamıştı. Lenin, Şubat devrimini değerlendirirken onun bir burjuva devrimi olduğunu ve yeni iktidarın karşı-devrimci öze sahip olduğunu belirtiyordu. Bu yüzden işçilere ve halka hiçbir şey veremeyeceğini; işçilerin ve yoksul halkın kendi öz gücüne, kendi örgütüne ve kendi silahlarına güvenmesi gerektiğini açıklıyordu.

Aynı dönemde Lenin, burjuva Şubat devrimi'nden sosyalist devrime geçebilmenin ön koşulu olarak, işçilerin yoksul köylülerle kuracakları işçi-köylü ittifakını öngörüyordu. Yoksul köylülerin işçi sınıfının en yakın dostu ve müttefiki olduğunu bilince çıkararak Lenin, önderliğini yürüttüğü SBKP'nin örgütlenmesi ve mücadelesini bu temel üzerinde şekillendirmişti.

Lenin, Şubat Devrimi'yle kurulan burjuva iktidarın emperyalist karakterini tahlil etmişti. Bu bilinçle kaleme aldığı ve Şubat devrimi'nden Ekim Devrimi'ne giden yolda tayin edici önemdeki SBKP'nin Nisan 1917'deki Konferansı'nda kabul edilen Nisan Tezleri'nde; daha önce savunduğu işçiler ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü'nü derinleştirerek, kesintisiz devrimle sosyalizme geçmeyi formüle ederek somutlaştırmıştı. Tüm Bolşevikler, Nisan Konferansında benimsenen "Tüm İktidar Sovyetlere!" şiarıyla harekete geçtiler.

Lenin önderliğindeki, SBKP; "Tüm İktidar Sovyetlere!" şiarıyla harekete geçirdiği işçileri, yoksul köylüleri ve diğer halk sınıflarını ayaklandırarak 17 Ekim 1917'de gerici burjuva iktidarını yıkarak tüm iktidara el koydu. Dünyadaki ilk Sosyalist Devrimi gerçekleştirdi.

17 Ekim 1917 Sosyalist Devrimi'nde proletarya, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf haline gelmiş ve ilk defa kendi devletine sahip olmuştu. 17 Ekim Devrimi, ilk proleter devrimi olmakla beraber, Sosyalist Devrimin yapıldığı SSCB, sosyalist toplumun da ilk anayurdudur. Bu zafer salt SSCB ile sınırlı da değildir. Bu devrimle "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı" açılmıştır. 17 Ekim 1917, Emperyalizmin ve her türden dünya gericiliğinin sonunun başlangıç tarihidir. Bu anlamda bu zafer, tüm dünya proletaryası ve ezilen halklarının zafedir!

Cigerxwin

Bir Kürt şairi ve ozan, edebiyatçı, tarihçi ve filozofu olan CEGERXWIN, 1900 yılında Mardin ili, Amude nahiyesi, Hesare köyünde doğdu. Asıl adı Yexmus Hesên olan şair, yazılarında kendi imzası olarak kullandığı CEGERXWIN adını aldı.

Küçük yaşta anne ve babasını yitiren şair-yazarın çocukluk ve gençlik yılları yoksulluk ve acılar içinde geçti. TC'nin Kürtlere uyguladığı milli zulümden o da nasibini aldı. Gözlemediği ve yaşadığı milli zulüm, O'nu Kürt halkına karşı daha duyarlı hale getirdi. CEGERXWIN yaşamını idame ettirebilmek için çocukluk ve gençlik dönemlerinde çeşitli ağaların ve beylerin işlerinde işçilik ve çobanlık yaptı.

18 yaşındayken bir Kürt medresesinde on yıl dini eğitim gördü. Mezuniyetinden sonra Kürdistan'ları karış-karış dolaşarak tanımaya ve öğrenmeye çalıştı. Şiir yazmaya, 1924'te başladı. Şiirlerinde daha çok feodal baskı, zor ve zulmü işledi. Halkı bu zulümlere karşı koymaya yönelten şiirleriyle ünlendi.

1927'de evlenen CEGERXWIN, aynı yıl Bedirxan kardeşlerle XOYBUM örgütünün kuruluş çalışmalarında yer aldı. Hekar dergisinin yayınlanmasında öncülük etti ve yazılar yazdı. 1937'de Amude nahiyesinde kurduğu Kürtçe okuma-yazma kursunda birçok gence okuma-yazmanın yanı sıra, onlara siyasal bilgi aktarımı da yaptı.

CEGERXWIN

2. Emperyalist Talan Savaşı'ndan sonra Dr. Ahmet Nazif bey ile birlikte (bazı Kürt şahsiyetlerini de yanlarına alarak) Cizre'de Şazumana Azadi u Yekitiya Kurd'u (Kürt Özgürlük ve Birlik Hareketi) kurdular. Hareketin başkanlığına Dr. Ahmet Nazif bey getirilirken; CEGERXWIN sekreterliğe getirildi. Bu örgütlenme daha sonraları, Kürdistan Demokrat Partisi'nin T. Kürdistan şubesine dönüştü.

1949-57 yıllarında Suriye Komünist Partisi üyesi olan CEGERXWIN, 1957'de kurulan Suriye-Kürdistan Demokrat Partisi'nin kuruluşunda aktif rol alarak Merkez Komitesinde yer aldı. 1959'da Bağdat Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan CEGERXWIN, Kürdoloji bölümünde Kürçe dersler verdi. CEGERXWIN'in MK üyeliğini yaptığı parti, daha sonra ismini değiştirerek Partiya Demograten Pêwerûyen Kurdî, Suriye (Suriye-Kürdistan İlerici Demokrat Kürt Partisi) adını aldı. CEGERXWIN öldüğünde halen bu partinin MK üyeliği ve Avrupa temsilciliğini yapıyordu.

Kürt dili ve edebiyatına yaptığı katkılarla Kürtlere malolan CEGERXWIN, defalarca işkencelerden geçirilip tutuldu. CEGERXWIN'in mücadeleyle geçen yaşamı 22 Ekim 1984'te İsveç'in başkenti Stockholm'de noktalandı. Kürt edebiyatına yaptığı katkıları ve bıraktığı eserleriyle, mücadelecisi bir Kürt edebiyatçısı olarak yaşayacaktır.

Mussolini iktidarda

II Duce (İtalyanca'da "Önder") lakaplı Benito Mussolini, 31 Ekim 1922'de iktidara geldi. Kendisini yalnızca faşist rejimin değil, bütün İtalya'nın önderi olarak gösterebilmek için hükümet üyelerinin çoğunluğunu Faşist Parti'nin dışındaki kişilerden oluşturdu. Ancak bir yıl için olağanüstü yetkiler kullanma hakkını değerlendirerek mecliste faşistlerin çoğunluğu ele geçirmelerini sağlayacak bir seçim yasası çıkardı ve hâli 1924 seçimleriyle iktidarını pekiştirdi.

Mussolini, İtalya'nın içinde bulunduğu karmaşadan çıkabilmesi için acımasız ve enerjik bir diktatörün gerekli olduğunu sürekli vurguluyordu. İtalyan halkının, ekonomik istemlerini ve ulusal onun duygularını çok iyi kullanarak iktidara gelen Mussolini, dış politika olarak Akdeniz'i İtalyan gölüne çevirme hedefini ortaya koydu. Ekim 1935'te Etyopya'yı işgal etti.

II. Dünya savaşı sırasında Balkanlarda da saldırılara girişti. Arnavutluk üzerinden Yunanistan'a saldırı ancak devrimci/yurtsever Yunan direnişçilerinin karşısında büyük bir yenilgiye uğrayarak Hitler hükümetinden yardım istemek zorunda kaldı.

Afrika'da ve Balkanlarda yenilgilere sebep olduğu için Yüksek Faşist Konsey'ce 24 Temmuz 1943'te görevden alındı.

Lenin: Rusya penceresinden Enternasyonal proletaryanın iktidar yolunu açtı.

CİNSEL TACİZ-TECAVÜZ VE KADIN

"İnsanlık onuru tecavüzü yenecek"

Kadının ikinci sınıf insan olarak görüldüğü, cinselliğinin pazarlandığı sömürü toplumlarında cinsellik denince akla ilk gelen hemen kadın oluyor. Neredeyse her türlü cinsellik kadınla başlayıp kadınla bitiyor. Oyleki insanın zaman zaman erkeklerin cinselliği yok mudur diye düşüncesi geliyor.

İnsan olmanın bir parçası olan, insan yaşamında önemli bir yere ve insani güzelliğe sahip olan cinsellik sömürü toplumlarında özellikle kadınlar açısından zulme, vahşete, aşağılanmaya ve ezilmeye dönüşüyor. Oyleki, çoğu kadın "anam beni kız doğuracağını taş doğursaydı!" diye hayıflanmaya vardiyyor işi. Ya da aileler "kızın var mı, derdin var!" diye hep erkek çocuktan yana tavır benimserler.

Peki, sömürücüler kadınların cinselliğini önplana çıkarmakla neyi hedefliyorlar? Elbeteki bu öne çıkarmanın sömürü düzenlerinin devam etmesinde önemli katkıları vardır. Birincisi; toplumu kadın ve erkek diye ikiye ayırıp birini diğerine karşı kullanır. Erkek egemen ideolojiyle kadınları erkeklere karşı düşman durumuna ya da en azından kirgin duruma düşürerek sömürüye karşı birlikte mücadelelesine darbe indirir. İkincisi; sömürünün devamına yardımcı olan "namus" anlayışıyla toplumu meşgul eder. Gerici-feodal ya da yoz burjuva değer yargıları ile hallaç pamuğuna çevrilen halk, başını kaldırıp da düzeni sorgulamada, olayların nedenini, niçinini kavramada zorlanır. Kısır bir döngü içinde dolanıp durur.

Namusu genelde iki bacak arasına, özelde de kadın cinselliğine indirgeyen egemen sınıflar en çok da kadınları bu noktada cendere içinde tutmakta, erkekleri de kadınların "namus bekçisi" olarak görevlendirmekte ve bu vesileyle onları da bu çarkın içine çekmektedirler.

Ozellikle feodal değer yargılarının yaygın olduğu toplumlar da bu namus anlayışı yaşamın kendisi olarak kanıksatılmakta, namusuna halel gelen birinin artık toplumda hiçbir değeri kalmamakta, ya tecrit bir yaşama tahammül edecek, ya canına kıyacak ya da herhangi bir yakını "namusu" temizlemek için onu öldüreceklerdir. Ülkemiz de bu tür ölümlerin ya da öldürülmelerin yaşandığı bir ülke konumundadır.

Cinselliğin insanca yaşanacak bir duygu değil de, baştan çıkarıcı ve insani erdemsiz kılacak bir olgu olarak değerlendirilen bazı müslüman toplumlarında (örneğin Etiyopya) iş daha da ileri götürülerek kadınlar sünet edilmektedirler. Haz duyusunu yok olsun diye küçük yaşta ilkel metodlarla klitoris kesilmektedir ya da kızlık zarına bir halel gelmesin diye cinsel organı dikilmektedir. Ve ne yazık ki yirminci yüzyılda dahi bu tür vahşane uygulamalar olmaktadır. Bu, ortaçtağda yaşanan, savaşta giden erkeklerin kadınların cinsel organlarına bekaret kemeri takıp anahtarını yanında götürmesinin günümüzdeki yansımasından başka birşey değildir.

Cinselliği ya da ona dayalı namus anlayışını yaşamın tek ganesi gören bir toplumda bu durum sürekli bir tehdit aracı görevini görmektedir. Bu nedenle kim ki karşıdakine zarar vermek ya da dize getirmek istiyorsa -bu durum tek tek bireylerden tutun da devlete kadar uzanır- "kutsal" sayılan şeye saldırır ve karşıdakini manevi olarak çökertip teslim almak ister. Bu tehdit ülkemizde özellikle feodal değer yargılarının olması nedeniyle

daha da etkin olarak kullanılmaktadır.

İrzına geçilen bir kadın artık kendini kirletmiş hisseder ve insan içine çıkamaz konuma gelir. Buna da tecavüze uğrayan kadının mazlum konumda olmasına rağmen yine de toplum tarafından suçlu bulunup aşağılanır.

YARI-FEODAL, YARI-SÖMÜRGE ÜLKEMİZDE DURUM

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde cinsellik çok daha çarpık ve çok daha karmaşık yaşanmaktadır. Toplum bir yandan feodal değer yargılarının kısırcasına kıvrılırken bir yandan da cinselliğinin pazarlandığı burjuva değer yargısı altında ezilir ve cinselliğini kendi doğallığı içinde insanca yaşama olanağı bulamaz. Görücü usulü evlilikler ya da haremlik-selamlık anlayışı buna engel olur. Dini duygularına etkinliği bunu daha da vahim hale getirir. İmam Hatip okullarının fazlalığı, kız ya da erkek okullarının varlığı yeni yetişen gençlik için sorun yaratmaktadır. Karşı cinsle ayrı "dünyalarda" yaşama ya da birbiri için gizemli hale gelme gençleri bunalıma sürüklemekte, en sorunlu gençler de buralarda yetişmektedir. Oysa daha küçük yaşta beri kız ve erkeğin aynı ortamı paylaşması, dost, arkadaş olması, insan olmalarının ön planda tutulması, sağlıklı ve daha akılcı bir duygu dünyasının oluşmasına, zaman ve yeri geldiğinde de cinselliğini kendi doğallığı içinde yaşanmasına olanak sağlar.

Çarpıklığın bir başka yanı da burjuva yandır. Burada da karşılıklı sevgi, saygı, anlayış ve ortak ideallerin yerini çıkar ilişkileri ve kariyer duyguları alır. Bu da cinsel yaşamın tüm güzelliğini ve insanlığını öldürür.

Devlet bir yandan her türlü yol ve yöntemi uygulayarak (medya aracılığıyla, toplumu cinsel yönden sürekli tahrik ederken, başka şeyler düşünmesin diye cinselliği çekim merkezi haline getirirken, bir yandan da insanları, cinselliğini insan tadında yaşayacak ortamdaki mahrum bırakır. Mevcut kültür anlayışı ya da ekonomik sıkıntılar sağlıklı kadın-erkek ilişkisinin önünde engel olur. Cinselliğini insani ilişkiler içinde yaşayamayan ama her an, her vesileyle tahrik edilen insanlarda çeşitli sapkınlıkların ya da çarpık ilişkilerin ortaya çıkması da kaçınılmaz oluyor. Kadınlar genelde bu tür duygularını bastırırken erkekler de laf atarak ya da sarkıntılık yaparak "tatmin" yoluna gidiyor. Zaafını yenemediğinde de fırsatını bulduğu kadına tecavüze yelteniyor. Doktor Erdal Atabek'in deyimiyle "bastırılmış kadınlık, kıskırtılmış erkeklik" topluma damgasını vuruyor. Fuhuşun ya da genelevlerin böylesine yaygın olmasının bir nedeni de budur. Bu çarpıklığın bir başka yansıması da kendini lezbiyenlikte, homoseksüellikte ya da hayvanlarla ilişki kurmakta gösterir.

Egemen sınıflar bir yandan halkı bu tür namus anlayışı içinde kıvrandırırken, bir yandan da kendisi büyük bir ahlaki çöküntü örneği sergilemekte, cinselliğin her türlü yol ve yöntemle pazarlanmasını gündeme getirmektedir. Bugün tuhuş sektörü en kârlı sektörlerden biri durumuna gelmiştir. Özellikle küçük yaşta kızların pazarlanması daha da yaygınlaşmıştır. Sosyete kesiminde "kimin elinin kimin cebinde" olduğu bilinmemekte, seks skandalları hergün ayuka çıkmakta, medya aracılığıyla bir yoz ilişkiler toplumu empoze

edilmeye çalışılmaktadır.

METROPOLLERDE DURUM

Metropol ülkelerdeki ahlaki çöküntü uyandırıcı bağımlılığına paralel olarak daha da yoğun yaşanmaktadır. Aynı yoğunluk erkek cinselliğinin pazarlanmasında da görülmektedir. Kendilerini zengin kadınlara satan erkeklerin (Jigolo) sayısı gün geçtikçe artmakta ve yine erkeklerin striptiz yaptıkları şovların sayısı çoğalmaktadır.

Metropollerde yaşanan bir başka çarpıklık da şudur; emperyalizm her şeye sömürü ya da kâr gözlüğüyle bakar. Onun için insanın hiçbir değeri yoktur. İnsan ancak ona kâr sağlayan bir nesne konumundadır. Ve bu nedenle emperyalizm insani ilişkilerden, ideallerden, duygu ve davranıştan korkar ve mümkün olduğunca insanları bencilleştirir ve yalnızlaştırır. Elektronik aletlerle insanları başbaşa bırakır. Bu yalnızlık doğallıkla cinselliğe de yansır. En doğal ve en insani yanıyla karşı cinsle yaşaması gereken bu duyguları insanlar bir takım teknolojik aygıtlarla "gidermeye" çalışır. Burjuvazi bununla bir taşla iki kuş vurmaya hedefler. Birincisi, seks aletleri pazarından kâr sağlar, ikincisi, insanları yalnızlaştıra bir bunalımlı bir hale getirir. Dolayısıyla da diğer insanlarla birlikte muhalefet etmesinin önüne set çeker.

DEVLET VE TECAVÜZ

Devlet, halkın değer yargılarını iyi bildiği için işkencede cinsel taciz ya da tecavüz yöntemlerini oldukça yaygın kullanır. Hele de bundan sonuç alacağını bilirse hemen uygulamaya geçer.

Cinsel taciz, sarkıntılık zaten gözaltına alınır alınmaz yapılmaya çalışılır. İşkenceciler cinselliğe yönelik ağza alınmayacak küfürleri hiç durmadan tekrarlarlar. Bu tavır, onların yaşamlarıyla bütünleşmiştir. Kendi aralarında konuşurken bile aynı sözleri sarfedebiliyorlar.

Dışarıda saygın bir yaşantı içindeyken orada birden bire böylesi aşağılayıcı bir ortamda bulunmak belli bir moral bozukluğu, mide bulantısı yaratsa da asla yıkıma uğramamak gerekir. Zira bu onların kendi acizliklerinin, kendi çürümüşlüklerinin bir göstergesidir.

Sarkıntılık yaptıklarında çekingen davranıp köşeye büzülme yerine tavır alınmalı, ahlaksızlıkları yüzlerine haykırılmalıdır. "Tüm bu yaptıklarınızla asıl onursuz sizlersiniz" deyin onlardan etkilenmediğinizi göstermeniz gerekir. Çünkü işkencecinin mantığı insanların en çok etkilendiği, zaaf durumunda olan şeylerin üstüne üstüne gitmek ya da silah olarak kullanmaktır. İşkenceyle yemediğini manevi değerlere saldırarak altmeye çalışır. Eğer tecavüz tehditi sökmüyorsa bu defa da sevindiklerinize işkence yapacakları tehditini yaparlar ve uygulayabilirler de.

Sınıf bilincini yeterince alamayan insanlarda bu durum yıkım haline gelebilir. Bu tür durumlarda akıldaki tutulması gereken şey "altın çamura düşse de değerinden hiçbir şey kaybetmez" anlayışı olmalıdır. Burada onursuz olan, tecavüze ya da cinsel tacize uğrayan insan değil, onu yapan ya da yapmaya yeltenen insandır. Tam da bu tehdit ve uygulamalar karşısında direnen, düşmanın istediğini yapmayan insan olur. İşkencede insanları bu tehdit ve uygulamalarla teslim almak isteyen devlet, dışarıda da halkın gerici değer yargılarına hitap ederek

tüm medya olanaklarını kullanarak, devrimcilerin, komünistlerin ana-bacı tanımadıklarını, isteninin istediğiyle düşüp kalktığının demagojisini yapıyorlar. Hatta geçenlerde Sağlıkçılar Cezaevi'nde, erkek arkadaşlarıyla birlikte anma yapmak isteyen siyasi kadın tutsakların direnişini uşak basın, "seks özgürlüğü istiyorlar" şeklinde yansıttı. Artık bütün demagojilerin geniş kesim tarafından yankı bulmadığı açıktır. Zira halkımız devrimcilerin yaşam tarzlarının nasıl olduğunu bilmektedir.

Devletin en yaygın yaptığı işkence tehdit ve yöntemlerinden bazıları şunlardır. Jop sokmak, cinsel organından elektirik vermek, vajinadan tazyikli su sıkamak, yumurtalıkları sıkmak, darplarla zedelemek, insanların ileriki cinsel yaşamlarında sorun yaratmaya çalışmaktır. Jop sokma işkencesini dile getirenlere bir zamanlar devletin yetkili organlarında bulunan Turgut Sunalp özürlü kabahtatından büyük, tam da devletin iğrenç mantığını yansıtan şu cevabı vermiştir: "Bizim taş gibi delikanlılarımız var, niye jop sokalım!!!"

Tecavüz olaylarının sıkça yaşandığı, ülkemizde TC "saygıdeğer" mahkemelerinin tecavüz dosyalarıyla boğulup kalmaması için 1990 yılında TCK'nın 438. maddesi gereğince fahişelere yapılan tecavüzlerde ceza indirimine giderek aşağılık bir tavır sergiledi. Ama toplumdan gördüğü tepkiyle bu kanunu geri çekmek zorunda kaldı.

TC'nin mantığına göre tecavüz kendi halinde "namuslu" kadında ağır ya açarken bir fahişeyi o kadar etkilemez, çünkü o, bu işi zaten yapıyor. Sokakta kimin fahişe, kimin "namuslu" olduğunun tespitini de kişinin kendi değerlendirmesine bırakıyor. Biraz açık giyinen ya da makyajı fazla yapan biri rahatlıkla fahişe diye değerlendirilip tecavüz edilebilir. Mahkemelik olduğunda da "ben fahişe sandım" deyip basit bir cezayla geçirilebilir.

İşin bir yanı bu idi. Diğer yanı ise, tecavüzün kendisidir. Tecavüz; karşıdaki insanın istemesine rağmen zorla, şiddetle cinsel saldırıda bulunmadır. Şu ya da bu nedenle bedenini satma durumunda olan birini de istemediği halde cinsel ilişkiye zorlamak tecavüzdür ve bu durum karşıdaki insanı mutlaka yaralar.

Ülkemizde cinsel taciz gözaltında olsun, cezaevlerinde olsun, toplumda olsun basit bir olgu gösterilerek kanıksatılmaya çalışılmaktadır. Oysa, tecavüze giden yol cinsel tacizlerden geçiyor. Bu yoğun işkenceye karşı çıkıp da daha hafifini (örneğin, dayak yemeyi) basite almaya benzer. Oysa her ikisinde de ezilmek istenen insan onurudur. İnsan onurunun çiğnendiği, çiğnendiği toplumlarda her türlü ahlaki çöküntü ve vahşet kaçınılmaz olur.

Sonuç olarak diyoruz ki; namus; iki bacak arasında ya da kadın-erkek ilişkisinde değildir. "Proletaryanın namusu sınıf mücadelesidir." Her türlü zulme, sömürüye, haksızlığa, emperyalist talana, gerici, yoz burjuva değer yargılarına karşı çıkmak ve emekçiden yana bir düzenin kurulması kavgasına katılmaktır. Böylesi bir kavgada bulunan insan cinselliğini de zaten insani ve saygın boyutuyla yaşar ve ancak bu tür insanlar tam anlamıyla insanlık onuruna yönelik her türlü saldırı, taciz ve tecavüz

Tecavüzün utancı kimin

Haber Merkezi- 7 Temmuz günü kayınvalidesini ziyaretten dönerken Sarıgazi'de "bildiri dağıttığı" gerekçesiyle polis tarafından gözaltına alınan Sibel Yıldız ve eşi Olgun Yıldız savcılık sorgusundan sonra tutuklandılar.

Sibel Yıldız ve Olgun Yıldız polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra Sarıgazi Jandarma Karakolu'na götürülerek iki gün bir gece boyunca ara ara işkence gördüler ve "infaza götürüyoruz" diyerek Maslak Askeri Komutanlığı'na götürüldüler. Daha sonra Sibel Yıldız, örgüt üyesi olduğuna dair ibare bulunan kağıdı imzalamadığı gerekçesiyle falakaya yatırıldığını ve askıya alındığını belirtiyor. İşkence süresi içerisinde kendisine tecavüz edildi. Olgun Yıldız da cinsel tacize uğratıldı.

Eren Keskin, kadın tutsaklara yapılan saldırının delilini gösteriyor.

Sibel Yıldız olayı şöyle anlattı: "Peşmerge lakaplı birisi tarafından tecavüze uğradım. Bu işi yaparken bilimsellik adına cetvel de kullanmayı ihmal etmedim. Kanama geçirmeme rağmen hiçbir tıbbi müdahalede bulunulmadığı gibi dalga geçildi. Oradaki jandarmadan Peşmerge'nin daha önce getirilen bayanlara da aynı şeyi yaptığını öğrendim."

Yıldız'ların avukatı Şeref Turgut, Ekim 1993 günü İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığı suç duyurusunda; Peşmerge kod isimli polis, müvekkilini sorgulayan subay ve jandarma erleri ile, Sarıgazi Jandarma Karakolu'nda görevli Köksal Çınar'ın "İşkence, ırza geçme ve öldürme tehdit" suçlarından yargılanarak cezalandırılmasını istedi.

Bu konuda İnsan Hakları Derneği Kadın Komisyonu üyesi Avukat Eren Keskin, 9 Ekim'de yaptığı basın açıklamasında Sibel Yıldız'ın gözaltında uğradığı tecavüz olayıyla birlikte Bayrampaşa Cezaevi'ndeki kadın tutsaklara yapılan baskılara da değinerek "Bir kadın Başbakanı sahip olmakla övünen Türkiye'de kadınlar gözaltında tecavüze uğrayıp cezaevlerinde de tecavüz tehdidine maruz kalıyorlar. Kadın tutuklulara getirilen külotların ağ kısımları arama sırasında parçalanarak delinmiştir" dedi.

Kendi feodal, gerici, yoz mantık silsileri içinde insanlara tecavüz ederek onları rezil ettiklerini, toplumdan soyutladıklarını sanan sömürücü sınıfların silahlı uşakları yanılıyorlar. Namus ve şeref insanların bacak aralarında değil, kafalarında. Sorgulanması gereken tecavüze uğrayanlar değil, her türlü zulmü reva görenlerin namus ve şeref anlayışlarıdır.

Onbinlerce insandan Peru devrimine destek

Haber Merkezi- 1980 yılının 17 Mayıs'ında küçük bir kıvılcım Ayacucho kırlarını tutuşturuyordu Peru'da. Bundan 13 yıl sonra bugün alev alev yanan Peru kırları ve kısmen şehirleri halk savaşının zaferini şimdiden müjdeleyen, 11 Eylül'de Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) Almanya'nın Frankfurt kentinde yaklaşık bin kişinin katıldığı görkemli bir yürüyüş ve miting düzenledi. Mitingin, hem Peru Halk Savaşının 13. yıldönümüyle hem de Başkan Gonzalo'nun esir edilmesini protesto eden kampanyayla çakışması oldukça anlamlıydı. "Peru Devrimiyle Dayanışma ve Gonzalo" mitingine Peru Halk Hareketi (MPP), Acil Enternasyonal Komite (IEC), çeşitli Almanyalı ve Türkiyeli siyasi parti ve guruplar destek oldular. Mitingin sonunda Avrupa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun Frankfurt'taki binasında yapılan toplantıya IEC Almanya Komitesi ve MPP temsilcileri de katıldı.

Amacı, Peru devrimiyle dayanışmak ve PKP lideri Dr. Abimael Guzman'ın yaşamını savunmak olan IEC, 12-24 Eylül tarihleri arasında dünya çapında bir kampanya yürüttü. Bu kampanya sırasında, dünyanın birçok yerinde dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Meksika'nın başkenti Mexico City'de, 9 Eylül günü, Dr. Abimael Guzman'la ilgili bir radyo programı yapıldı. 13 Eylül'de ise geniş katılımlı bir kitle gösterisi düzenlendi. Almanya'nın Berlin, Köln ve Hamburg kentlerinde Abimael Guzman ve Peru'daki siyasi tutsaklarla dayanışma gösterileri ve toplantıları düzenlendi. Guzman'la

24 Eylül, Yeni Delhi'de Gonzalo'yu sahiplenen Nepalli kadınlar Peru büyükelçiliğinin önünde faşist Peru rejimini protesto ederken.

dayanışma bakımından en yoğun ilgilenen halklardan Nepal halkı, başkent Katmandu'da büyük bir gösteri düzenledi. Bangladeş'te, Kolombiya'nın başkenti Bogota'da, Hollanda'da konuyla ilgili toplantılar yapıldı. Londra'da, San Fransisco'da, New York'ta gösteriler ve toplantılar düzenlendi. İspanya'da, Barcelona ve Katalonya'da dayanışma gösterileri ve sokak tiyatroları sergilendi.

Türkiye'de ise İzmir'de Avukat Şennur Akkaya tarafından bir basın toplantısı yapıldı. Adana'da CHD ve İHD üye ve temsilcilerinden oluşan bir grup, ABD Konsoloslu-

ğu'nun önünde bir protesto konuşması yaptılar. Konuşmada, Amerika'nın Fujimori diktatörlüğünü destekleyen tavırları eleştirildi. Ur-la Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar iki günlük bir açlık grevi yaptılar. Çankırı Cezaevi'nden Sezai Solmaz adlı bir tutsak 4 günlük açlık grevi yaptı. Nevşehir ve Aydın Cezaevi'ndeki tutsaklar dayanışma mesajları yayınladılar. Elazığ'da Avukat Süleyman Yeter'le birlikte 4 avukat bir mesaj yayınlayarak, Amerika'daki Ulusal Avukatlar Birliği'nin (UNL) taleplerini desteklediler.

UNL, Amerika'da 5.000 üyeye

sahip bir demokratik kuruluştur. Birlik, Eylül ayının ortalarında yaptığı Genel Kurul toplantısında Peru devletinin uygulamalarını kınanan kararlar aldı ve Peru'daki hak ihlalleriyle ilgili bir dosyayı oluşturarak Amerika Kitası Devletleri Örgütü (OAS) İnsan Hakları Komisyonu'na şikayette bulundu.

UNL'nin "Peru'daki Siyasi Tutukluları ve Avukatlarını Savunma ve ABD Müdahalelerine Karşı Çıkma Gerekliliği" başlıklı kararları şöyle:

1. Dr. Guzman'ın, Peru Komünist Partisi'nin sözcü ve taraftarlarının ve Peru hükümetinin diğer muhaliflerinin takibat, mahkeme ve hükmünde Peru kanunlarının ihlal örneklerini mahkum eder.

2. Peru'daki tüm siyasi tutukluların tıbbi bakım, yasal dayanışma, avukat tutma, akraba ziyaretleri ve yeterli yemek ve yaşam şartlarına sahip olmasını talep eder.

3. Dr. Alfredo Crespo, Dr. Marta Huatay, Dr. Cartagena ve siyasi tutsakların savunmasını üstlendikleri için hapis cezasına çarptırılan diğer avukatların derhal serbest bırakılmasını talep eder.

4. Fujimori rejiminin 1986 ve 1992'de olduğu gibi cezaevlerinde yeni bir siyasi tutuklu katliamına girişme doğrultusundaki her hareketine karşı çıkar.

5. Peru'da ölüm cezasının yürürlüğe girmesine karşı çıkar.

6. ABD'nin, Fujimori rejimine askeri ve ekonomik desteğine karşı çıkar.

7. Yukarıda belirtilen tavırlarını Peru ve Amerika hükümetlerine resmen bildirecektir.

8. Peru'da siyasi tutukluların ve avukatlarının savunması hakkındaki bilgileri dağıtmaları ve ABD müdahalesine ve Fujimori rejimine desteğine karşı çıkmaları konusunda örgütümüz Ulusal Avukatlar Birliği'nin şubelerini teşvik eder.

Ulusal Avukatlar Birliği'nin oybirliğiyle kararıdır."

Eylül ayının ortalarında, ABD'deki insan hakları örgütlerinden American Watch ilginç bir rapor yayınladı. Kampanya çerçevesinde yayınlanan raporda, Peru Gizli Servisi'nde (DINCOTE) çalışan iki ajanın, Guzman'ı savunan Avukat Crespo hakkında sahte ifade verdikleri ve bu ifadeleri vermemeleri için yüksek miktarlarda para verilmesi ile Peru'yu terketmeleri için olanak tanınması yolunda faşist Peru rejimine teklifler yapıldığını itiraf ettiler. Sahte ifadeye göre Dr. Crespo'ya bir liste verildi.

Bu listede Peru polis yetkililerinin isimleri ve adresleri varmış. Liste Crespo tarafından örgüte iletilecekti. Ajanlar, yargılamalar sırasında kendilerine verilen sözler yerine getirilmediği ve üstelik yargılamalar sonucu mahkum oldukları için bu oyunları kamuoyuna açıkladılar. Ote yandan yine Eylül ayında bir katliam ortaya çıkarıldı. 9 kayıp üniversite öğrencisi ve bir profesör faşist ordu tarafından öldürülmüş ancak bu suçun PKP'nin işlediği hükümet tarafından defalarca tekrar edilmişti. Geçen yıl kaybolan bu kişilerin faşist rejimce katledildiği, Arjantin'e kaçan bir generalin açıklamalarıyla ortaya çıktı. Bütün bunlar, Peru devletinin aczinin ifadedir. Peru devleti çatırdamaktadır.

Birleşmiş Milletler Örgütü akbabadan farksız

Haber Merkezi- Eylül ayı sonlarında 48. dönem toplantılarına başlayan BM, "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde yeniden yapılanmaya gitme kararı aldı. Açılış toplantısında bir konuşma yapan Genel Sekreter Butros Gali, kimlere hizmet ettiklerini unutturmaya çalışarak "184 ülkeden tam olarak borcunu ödeyen 10 ülke var. bunların dışındaki tüm ülkelerin BM'ye borçları var. ABD ve Rusya en borçlu ülkeler konuşumudalar" derken bile açık verdiğinin farkında değildi. Toplantıda Almanya ve Japonya'nın daha rahat yağma yapabilmek için BM Güvenlik Konseyi'ne daimi üye olarak katılma yönündeki çabaları da dikkat çektiydi.

Çocukların belleklerine Amerikan kovboy filmleriyle yerleştirilen en önemli sahnelerden biri, dar zandaki mazlumları vahşi saldırganlardan kurtaran atlı süvariler sahnesidir. İşte Birleşmiş Milletler

denilen örgüt de, atlı süvariler misali, "Barış Gücü" askerleri oluşturarak, açlık, sefalet, eğitim vb. bir dizi konuda dünyanın mazlum halklarına "umut" olma çabası içerisinde. Gerici medya da, BM'nin bu görünümünün inandırıcı olması için elinden geleni fazlasıyla yerine getirmiştir.

Nedir BM? Uzun ve sıkıcı tanımlamalara girmeye gerek yok. Bu örgüt kısaca, emperyalistlerin çıkarlarına "katilimci", "demokratik" ve "barışçı" bir biçimde hizmet eden bir örgüt şeklinde tanımlayabiliriz.

Harıl harıl çalışıyormuş gibi medya pozları veren BM personeli asalakça yaşıyor. Örneğin yıllık 150.000 dolarlık ücret alan Neelam Merani'nin işi sadece evinde oturmak. "Ben işimi yapıyorum. Bana evde oturup talimatları beklememi söylediler" diye kendisini savunmaya çalışan Merani gibi 39 personel evde oturmakla "meşgul" ve bunların ezilen halklara maliyeti

yılda 3 milyon dolar.

Bir de hırsızlar var. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNCHR) Uganda ve Cibuti özel temsilcisi Shinga Vele-Lukika, 1991 yılında Uganda'daki "gıda yardımı operasyonunu" yönetirken, bir depodan 250.000 pound değerinde gıda maddesi ve yaklaşık 160.000 poundluk hububat "yok oldu". Yapılan araştırmada 300.000 pound tutarındaki BM araçlarının satıldığı, gıda yardımı, inşaat projesi ve bir BM uçağının kullanılmasında Lukika'nın hırsızlıkları ortaya çıktı. Lukika toplam 1 milyon pounddan fazla hırsızlık yaptı. Yani yaklaşık 38 milyar lira. Bir başka hırsızlık da, BM Özürlü İnsanlar Onyılı ilan edilen 1988 yılında, Hans Hoegh tarafından gerçekleştirildi. Hoegh, özürlü insanlar için bir fon oluşturmayla görevlendirilmişti. Ancak, fon toplamak için açılan ofis giderleri 1.5 milyon doları geçtiği halde nasılsa fon oluşturulamadı (!).

1984'te Etiyopya'nın açlıktan kırdığı bol bol TV'lerde gösterilirken, BM bu ülke için "ekonomik bir komisyon kurmayı" kararlaştırdı. 75 milyon dolar ödenek ayrıldı, 9 yıl içerisinde 100 milyon dolar harcandı ama proje tamamlanamadı (!). Aynı şekilde BM Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü UNESCO'nun bütçesinin % 80'i talan edildi. 7.700 çalışanıyla BM'nin en büyük örgütü FAO (Gıda ve Tarım Örgütü), yıllık 650 milyon dolarlık bütçesinin altıda birini amaçları için harcadı, geride kalanla "giderlerini karşıladı".

Ya "çaresizlerin atlı süvarileri" BM Barış Gücü? BM askerlerinin Saraybosna'da yaptıklarına söyle bir bakmak yeterli. Güya gaddar Sırp ordusuna "ambargo" uygulayan BM askerleri, gelen gıda yardımının 1/3'ünü faşist Sırp ordusuna veriyorlar. Kalanını ise karaborsa olarak satıyorlar. Parası olmayan ve evlerindeki çocukları doyurmaya çalışan Saraybosna'lı kadınlara "yatma karşılığı" gıda maddesi vererek "hayır" işliyorlar. Saraybosna'da menkul ve gayrimenkulleri "alinteriyle" kazanan BM askerleri, kentten kaçmak isteyenlere sahte kimlik çıkarmakla da uğraşıyorlar.

Emperyalistlerin mazlum halklardan topladığı paralarla oluşturulan fonlar, BM'li beylere emperyalistleri şirin göstermenin diyeti olarak peşkeş çekiliyor. "Barış Gücü", kendi sınıfsal özüne uygun emperyalist çıkarılara beklilik temelinde görevini yapıyor. BM, zayıf düşen ayvazıceden engave sızılerek salıran bir akbabadan farkı değil.

İrlanda Cumhuriyet Ordusu uzlaşıyor

IRA'nın silahları pazarlık için konuşuyor.

Haber Merkezi- Kuzey İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun (IRA) yasal kolu olarak tanınan Sinn Fein'in lideri Gerry Adams, "Cumhuriyetçiler olarak çözüme ulaşmak konusunda istekli ve hazırız. İngiliz hükümetinden istediğimiz, kendilerinin de bu şans iyi değerlendirip olumlu bir girişimde bulunmalarıdır. Aksini yaparlarsa bu sonu olmayan çatışmaların sorumluluğunu üstlenmiş olurlar" dedi. Adams'ın, milliyetçi çizgideki Sosyal Demokrat İşçi Partisi (SDLP) lideri John Hume ile 5 aydır devam eden gizli görüşmeler yaptığı ve ikisinin beraberce bir öneriler paketi hazırladıkları ortaya çıktı. İngiliz ve İrlanda hükümetlerine sunulan söz konusu paket IRA'nın ateşkes koşullarını içeriyordu.

30 Eylül günü IRA'nın Kuzey İrlanda'da Markethill kentinde bir otelde bomba patlatmasından hemen sonra yine Sinn Fein üyesi Mc Guinness'in "savaşı sona erdirmeye" önerisi dikkat çekti. 2 Eylül'de IRA 5 kişinin yaralandığı üç patlamanın sorumluluğunu da üstlendi.

Bütün eylemlere rağmen İngiliz egemen sınıflarının IRA'dan daha fazla ödün almadan uzlaşmayacağı belli oldu. İngilizler'in Kuzey İrlanda'dan sorumlu Devlet Bakanı Sir Patrick Mayhew Belfast'ta

meydana gelen iki patlamadan sonra IRA'nın ikiyüzlü davrandığını savunanlar, bir yandan zeytin dalı uzatıldığını diğer yandan ise eylemlere devam edildiğini, dolayısıyla IRA ile görüşme yapmayacaklarını belirtti. Mayhew, Adams'la görüşen Hume'nin de teröristler desteklediğini ve Hume ile de görüşmeyeceklerini açıkladı. Ote yandan İrlandalı Protestan Demokratik Birlik Partisi (DUP) lideri Paisley, İngiltere hükümetinin, IRA'dan gelecek barış tekliflerini dikkate almamasını istedi. DUP, halkın dini duygularını kullanarak İngiltere'nin tahakkümünü destekleyen bir partidir. İngiliz egemen sınıfları bağımsızlık yanlısı İrlandalıların çoğunun Katolik olmasından faydalanarak Protestanları bu partide örgütledi ve halkı bölme politikalarını sürdürüyor.

IRA, İngiltere hükümetine götürdüğü öneri paketinde İrlanda halkının kendi kaderini tayin hakkını istiyor. Halkın kendi kaderini tayin hakkı istenmez, alınır. Çünkü bu hak, çağımızın özelliği gereği bir proleter devrimi yapma hakkı demektir. IRA ulusal temelde yükselmekte, halk arasındaki Katolik-Protestan çelişkilerine yanlış yaklaşmakta ve emperyalist İngiltere hükümetiyle uzlaşmaya çalışmaktadır. Patlayan bombalar ise silahlı pazarlığın göstergesidir.

BM'nin "Barış Melekleri" fuhuşun, karaborsanın sorgunun ve usakların bayrağını taşıyor.

Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin ile Ruts-koy-Hasbulatov klikleri arasındaki çatışmanın baş-langıcı ve sonuçları ilginçtir. Bu, dışa bağımlı komp-rador burjuvazinin (Yeltsin Kliği) ülkeyi doludizgin kapitalizme sürüklemek isteyen mantığı ile ülkedeki milli servetin yabancı emperyalist güçlere peşkeş ge-kilmesine karşı çıkan ve kapitalizme gidişatın ağır-dan alınmasını isteyen milli burjuvazinin (Rutskoy-Hasbulatov kliği) mantığı arasındaki mücadeledir.

Birinci klik, gemi azyaya alarak kapitalizm bataklı-ğına doğru yol alırken şu noktadan hareket etmek-tedir: "Sırtımızı Batılı emperyalistlere verirsek, on-ların sermaye akışı ve serbest pazar kuralları saye-sinde yeniden kendimizi toparlarız. Bir zaman son-ra yeniden emperyalist bir güç olarak sahneye çıka-rak, eskiden yardımını aldığımız Batılı emperyalist-ler ile rekabet içine gireriz. Buna yetecek kapasite-miz vardır; ülkedeki ekonomik potansiyel de yar-dımcı bir unsurdur." Yeltsin kliği, bir zamanlar Çar Petro'nun Rus İmparatorluğunu yaratmak için Batı teknolojisinden yararlanma siyasetini gütmektedir. Çünkü Çar, başlangıçta delice bulunan bir plana baş-vurarak önce Batı teknolojisini ülkesine aktardı. Ar-dından ülkenin varolan ekonomik potansiyelini iyi kullandı. Derken büyük devlet siyaseti izleyerek çevredeki halkları (Orta Asya, Kafkasya, Balkanlar, Baltık ülkeleri vs.) boyunduruk altına aldı. Sonuçta uluslararası sahneye, zamanın büyük devletleri olan Fransa ve İngiltere'ye rakip olarak çıktı. Bu si-yaset, 1917 Ekim Devrimi'ne kadar sürdü. İşte Yelt-sin, Ekim Devrimi'nde kesintiye uğrayan, Çar siya-setini yeniden sahneye koyarak ilerlemek istiyor. Bir farkla: Çar ülkesi, feodalizmden kapitalizme geç-işin sancılarını yaşarken, günümüz Birleşik Devlet Topluluğu (özellikle de Rusya Federasyonu) devlet kapitalizminden vahşi liberal kapitalizme geçişin sancılarını yaşıyor.

Bu geçişin kurallarına uygun olarak, parlamento vahşi yöntemlerle kapatılıyor; meclis binası topa tu-tuluyor, yüzlerce binlerce insan öldürülüp tutuklanı-yor. Vahşi kapitalizmin temsilcisi Yeltsin, sermaye-nin hatırlarına "diktatörlük" ilan etmekten çekinmi-yor. "Demokrasi savunucusu" rolündeki Batılı em-peryalistler, bu barbar yöntemleri alkışlıyor ve "de-mokrasiye geçebilmek için şimdilik diktatörlük uyu-lanması"nın kaçınılmazlığından dem vuruyorlar. Görüldüğü gibi, Yeltsin'in uyguladığı siyasal baskı yöntemleri, Ekim Devrimi öncesindeki Çar siyasetle-rine çok benziyor. Zaten 12 Eylül Cuntabaşı Evren ve sazarkadaşları da, "demokrasiye geçebilmek için şimdilik Sıkıyönetim ilan ettiklerini" açıklamamış-larmıydı? Ondan sonra da milletten canına okumuş-

lardı. Ne yazık ki tuzu kuru aydınlar ve Babiali ba-sını, efendilerinin de dürtüklemesiyle, Yeltsin dikta-törlüğünü alkışlama ve destekleme yarışına gir-di-ler. Ona karşı verilen halk mücadelesini, elverdiğin-ce küçük göstermeye çalıştılar.

Ashında Yeltsin'in yeni nizamı sadece diktatörlük olarak da tanımlanamaz. Buna "Eylül Faşizmi" de-mek daha doğru olur. Neden? Çünkü Yeltsinci faşist klik ile mafya ortağı Rus generaller sadece parla-mento ve milli burjuvaziyi hedef almadılar. Halkın devrimci kalelerini ve savunma mevzilerini de yık-mayı hedeflediler. Komünistlerin ardı sıra tutuklan-ması ve komünist partilerinin faaliyetlerinin yasak-lanması da bunun başka bir kanti.

Bakınız, haftalık komünist dergi **Revolution**'un (Devrim) yazarlarından **Edouard Limonov** olayı na-sıl değerlendiriyor: "Genelde, Yeltsin'in Rus parla-mento binasına saldırısının üzerinde duruldu. Oysa Yeltsin saldırısının birincil hedefi, yerel Sovyet yö-netimleriydi. Ve bu Sovyetik birimleri, sanıldığını tersine, mevcut yönetimin köhne kalıntıları değil-di; halkın günlük hayatının son savunma mevzileriydi. Kitlelerin somut faaliyetlerinin ve istikrarın en önemli dayanağı idi. Ülkeyi vahşi kapitalizme sürük-lemek için, öncelikle bu halk barajının yıkılması ge-rekiyordu. İşte Yeltsin saldırısı, bu barikadı aşmayı hedefliyordu."

Aynı yazar, Yeltsin faşizmini de şöyle tanımlıyor:

Faik Bulut

Rusya'da Eylül Faşizmi

"Batılı basın organları, 'Rusya'da faşizm tehdi-di'nden dem vuruyor. Fakat bizim şu anda tanık ol-duğumuz şey, 'folklorik bir faşizm' türüdür. Oyle ki: çıkmazını ve programsızlığını örtbas edebilmek için, süreklilikle köhnemiş sembol ve şemalardan me-det umuyor. Bu faşizm; yeni türden, rüşvetçi, çürü-müş bir faşizmdir. Görünüşte demokrat, pratikte ik-tidar tekelini elde tutmak için gayet barbardır. Son derece tehlikelidir. Yüzde 80'nin yoksul, yüzde 15'nin orta tabaka ve sadece yüzde 5'nin tekelci ol-duğu bir ülkede iktidarın tekelde bulundurulması, ül-keyi iç savaşa götürür. Biz yurtseverler, ülkemi-zin, Batılı emperyalistlere özellikle de Amerika'ya peşkeş çekilip sömürleştirilmesine karşı çıkıyo-ruz."

Siyasal planda ise Yeltsin açısından Parlamento, devlet başkanının elinde sadece bir araçtır. Oysa milli burjuvaziyi temsil eden Rutskoy-Hasbulatov ekibi açısından ise Nomenklatura'nın yaşama orga-nı ve iktidar gereksinimlerinin tartışıldığı bir alan-dır.

Bunun doğal uzantısı, Moskova'daki merkezi yö-netimin Sibiry'a'daki federal yönetimin farkının ol-mamasıdır. Şöyle de denilebilir: Yeltsin ülkeyi sadece ve sadece Moskova'dan yönetip yüzde 5'lik bir tekelci azınlığın çıkarılması açısından karar ver-meyi düşünürken; Rutskoy-Hasbulatov ekibi, deyim yerindeyse taşra burjuvazisinin (Kazakistan, Novosibirsk, Estonya, Moldavya gibi) çıkarlarını korumaktadır. Onların ağır temposuna göre hareket etmekte ve görece halkın çıkarlarının da düşünül-mesi gerektiğini vurgulamaktadır. Nitekim, par-lamentonun kuşatılıp bombalandığı günlerde Sibir-ya'yı temsil eden Novosibirsk yönetiminin "federal ve özerk bir hükümet kurma" yolunda talep öne sür-mesi dikkat çekicidir.

Özcesi, Rusya'da sınıflar mücadelesi yeni bir ivme kazanmış; yepyeni bir mecraya girmiştir. Yeltsin'in Eylül Faşizmi'ne karşı, başta milli burjuvalar olmak üzere geniş halk kitlelerinin mücadele dönemi baş-lamıştır. İlk aşamada milli burjuvazinin hedeflediği "demokrasi ve yasallık" gerçekleştirilmeye çalışılacak, ardından emekçilerin talepleri gündeme gelecektir. Mücadelenin diyalektiği budur. Ama emekçilerin yeniden iktidara yürütmesi ve tarih sa-hnesine bütün gövdeleriyle çıkmaları ise, nesnel ve öznel şartlara bağlıdır.

AÇIKLAMA: Köşe yazarımız, Faik Bulut, yeni çalışmalarından dolayı bir süre yurt dışında incelemelerde bulunacağından yazıları elimize ulaştıkça bu köşede siz okuyucularımıza sunacağız.

Deprem kader değildir Somali'de serhildan

Haber Merkezi- 866 milyonluk nüfusuyla dünyanın Çin'den sonra en kalabalık ülkesi olan Hindis-tan'da 29 Eylül günü son 58 yılın en büyük deprem facialarından bi-ri yaşandı. Bu faciada 28.000 kişi ölürken, yüzbinlerce kişi yaralan-dı, birçok yerleşim birimi yerle bir oldu ve adeta haritadan silindi. Hindistan yarımadasının güneybatısını iki kez beşer saniyelik arıyla

sarsan şiddetli sarsıntılar sabaha karşı saat 3.56 sularında halkı uyku-da yaladı.

Merkezi **Latur**, **Killari** ve **Umarga** kentleri arasında olan deprem, bu üç kenti harabeye döndürürken Hindistan Birleşik Haber Ajansı 28.000 kişinin öldüğünü bildirdi. Depremden en fazla etkilenen Maharaştra eyaleti civarın-da yaralı sayısı 30.000'in üzerinde.

Hastanelerde ilaç, sargı ve tıbbi malzemenin yeterli olmaması, ölü sayısını artıran bir başka etken.

En şiddetli depremler gurubunu, rihter ölçeğine göre 6 veya 7 şid-detinde olan depremler oluşturmaktadır. Kısa bir zaman önce Amerika ve Ermenistan'da, Hin-distan'dakinden daha şiddetli, 6.9 şiddetinde depremler yaşandı. Amerika'da 67, Ermenistan'da ise 30.000 kişi öldü. Bu rakamlara karşılık Hindistan'da meydana gelen depremin şiddeti 6.4'tür ve 28.000 ölü var. Rakamlar arası uçurumun sebebi nedir? Deprem, sel, toprak kayması gibi nedenler, işbirlikçi Hindistan egemen sınıfları tarafından "doğal felaket" ola-rak nitelendiriliyor. Emperyalistler ile Birleşmiş Milletler gibi örgütler de hemen "insani yardımlar" a koşuyorlar. Hindistan'da esas sorun depremler ve seller değildir. Örne-ğin, toplam işgücünün % 60'ı tarım sektöründe çalışır ve feodal üretim tarzı geçerlidir. Kırsal nüfusun ço-ğu yoksul köylüdür ve ilkel tarım yapar. Tefecilik yoğundur. Ekonomik ve siyasi güç, aile şirketlerinin elindedir. Halkı bölmek amacıyla egemen sınıflar tarafından pompalanan Hindu-Müslüman çatışmalarında her yıl yüzlerce kişi ölmekte-dir.

"Felaket!", "Doğal afet!" diye bağırın, "yardım" isteyen Hindis-tan egemen sınıfları ile "yardım" a koşan emperyalistler ve onların maşası örgütler, yıllardır süren bu sosyal, ekonomik ve dolayısıyla doğal faciaların sebepleridirler. Kendi mantıkları içinde olayı "doğal felaket" olarak nitelese-k bile, Hindistan'da depreme karşı radarlar, ölçü aletleri ve çağdaş in-şaat malzemeleri ya yoktur veya en ilkel düzeydedir. Emperyalizme bağımlılık gibi bir felaket altildil-medikçe, deprem-sel gibi felaket-lerin yanısıra irkçilik ve kavurucu yoksulluk mazlum Hindistan halk-larını kemirmeye devam edecek.

Haber Merkezi- Somali'de Ge-neral Aidid yanlıları ile BM "Barış Gücü" askerleri arasında Mogadi-şu'da Ekim ayı başlarında çıkan çatışmalarda iki Amerikan Black-hawk tipi helikopterin düşürülmesi ve en az 12 ABD askerinin öldürül-mesinin hemen ardından, 14 BM askerinin öldürülmesi ve 70 asker in yaralanması emperyalistlerin tela-şını artırdı. Bir kısım ABD askeri-nin Aidid yanlılarına kaybedilme-si (ortada sağ olup olmadıklarına dair kesin veri yok) ise ABD ve BM'nin kaygılarını doruğa çıkardı.

Amerikan ABC Televizyonu, ül-ke çapında bir anket yaparak Ame-rikalıların %64'ünün Somali'deki ABD birliklerinin geri çekilmesini istediğini ortaya koydu. Oysa daha 4 ay önce yapılan aynı tipte bir an-kette Amerikalıların %62'sinin Clinton'un müdahalesini destekle-mesi şaşırtıcı değildi: Amerika halkının gözünü boyayan Clin-ton'u, Somali direnişinin yıpratmış çok açık.

Somali'ye gönderilen 28.000 BM askerinin Mogadişu'yu bile kontrol edememeleri parabolaları için önemli bir gerilemeydi. Yaz başından bu yana Clinton ve BM Genel Sekreteri Gali, toplam 56 mavi berelinin öldürülmesi karşı-sında Aidid'in tutuklanmasında ısrarlıydılar. Fakat son olaylarla be-raber Clinton zor durumda kaldı. Bir yandan oy potansiyelini yitirir-ken, diğer yandan Somali'yi mal-zeme yapan muhalifleri Kongre'yi karıştırmaya başladılar. Camp Da-vid'in mimarı Jimmy Carter, Clinton tarafından alelacele devreye sokul-du. Carter, Afrika Birliği Örgütü ya da Etopya Cumhurbaşkanı Meles Zinawi'nin arabuluculuğuyla Ai-did'e bir çıkış kapısı (söz tuzak an-layın) ayarlamaya çalıştı ancak ba-şarısız oldu. Bu sırada Gali hâlâ Ai-did'in tutuklanmasını istediği için ABD tarafından sert bir dille uyarı-ldı. Tüm bu çelişkiler ABD ve di-ğeri işgalcilerin gerçek yüzlerinin dünya halkları tarafından görülme-sini kolaylaştırdı.

Gali'nin planlarında bugün için

Butros Gali kimliğine uygun kıyafetle sahnedir.

bir değişiklik yok. Kendisi, 1 yıl önce Somali'de aşıktan 300.000 kişinin öldüğünü ve bugün tek bir kişinin bile aç olmadığını sık sık ve büyük bir utanmazlıkla vurguluyor. Gali iki nedenden ötürü yalancıdır: Birincisi, Somali halkını aşıktan ölüme mahkum eden bizzat Ga-li'nin emperyalist efendileridir. İkincisi Somali halkının büyük ço-ğunluğu hâlâ açtır. Belki aşıktan ölenlerin azaldığı doğrudur ama halkın hedef gözetilmeksizin roket-lerle toplu olarak imha edildiği de doğrudur. Gali, Aidid yanlılarıyla görüşüp onu safdışı etmekten yana ve bu işi ülkede bulunan 4.500 ABD askerini Kongre çekmeden önce bitirmek istiyor.

Clinton ise son şansını denemek-te. Bugünlerde yoğun olarak bin-lerce ABD askerini daha Somali'ye göndererek Bush'tan sonra "2. Körfez Fatihisi" sıfatını almaya çalış-ıyor. Böylece daha rahat talan ya-parak dışarda ABD'nin diğer em-peryalist rakiplerine karşı kozlar el-de etmeyi ve içeride kendisinin oy potansiyelini sağlamlaştırmayı dü-şünüyor.

Halkların başındaki esas felaket deprem değil emperyalist sömürü sistemidir.

Moskova'da neler oldu?

Herşey 21 Eylül'de Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin'in Rusya Parlamentosu'nu feshetmesiyle başlamadı ama, iki burjuva kliği arasındaki çelişkileri közden alev ve dönüştüren adım bu oldu. Yeni Çar Yeltsin karşısında Gorbaçov neyse Devlet Başkan Yardımcısı Aleksandr Rutskoy ile Parlamento Başkanı Ruslan Hasbulatov da oydu. İki kliğin temsilcileri, çelişkilerini ilk kez ve açık açık geçen sene, 10 Aralık 1992'de ortaya koydular. Yeni Çar, ülkeyi kendisinin mi yoksa Parlamentosunun mu yöneteceğini karara bağlamak amacıyla bir "referandum" yapılmasını istiyordu. Aslında bu tip bir "halk oylaması", zamanlaması iyi seçilmiş bir ataktı. Çünkü Yeltsin'in elinde Çarlık bayrağıyla sözümona tanklara meydan okuduğu günler, olayı yüzeysel algılayanların hafızalarında en büyüğü aldattığıyla tazeliğini koruyordu. Yeni Çar, Nisan '93'te yapılacak "referandum"u koparmayı başardı ancak "referandum" aslında bir güç denemesiydi ve daha fazlasını istiyordu. Halk Temsilcileri Kongresi'ni, kendisiyle tam uzlaşmaya varılmadığı takdirde "Tam yasal olmayan uygulamaları yürürlüğe koyacağım" sözleriyle tehdit etti. "Tam yasal olmayan" kavramı, parlamentoyu tanınamama tavrının kibar bir dille belirtilmesinden başka birşey değildi. Nihayet, 20 Nisan '93'te ülkeyi 5 gün kararnamelerle yöneteceğini açıkladı.

Bu arada açıktan açığa Amerika'ya yaklaşmakta olan Yeltsin, Kanada'nın Vancouver kentinde görüştüğü Clinton'la ortak planlarını geliştiren, önce kendisinin sadık adamı sonra Dışişleri Bakanı Kozyrev bu görüşmeye "Bizi yalnız bırakırsanız komünizm gelir" türkülerıyla fon müziği yapıyordu. Oysa parlamentonun komünizmi getireceği falan yoktu ve olamazdı da! Yeni Çar'ın sınıf kökeni neyse parlamentoyu oluşturularınkindi de oydu. Yalnız Yeltsin "Yeni Dünya Düzeni" ile tamamen bütünleşmek perspektifiyle yönelimini ifade ederken, parlamento bürokratik konumuna uygun davranarak Kruşçevci anlayışla hareket ediyordu. Parlamento "Komünist" Parti'nin bölge şefleri, sendika ağaları ve devlet fabrikaları ile kollektif çiftlik yöneticilerinden oluşmuştu.

Hasbulatov, ön planda Yeltsin'in karşısına çıktığı zaman, gerici medya olayı iyi hırslı adamın, reformcularla radikallerin ve hatta iki rakip ideolojinin çatışması olarak yansıttı. Gerçek hiçbirisi değildi ama yalnız ve yalnız iki burjuva klik arasındaki çatışmanın ta kendisiydi.

Rus ekonomisi tam anlamıyla iflastaydı. "Muhafazakarlar" olarak lanse edilen Hasbulatov-Rutskoy kliği taraftarı Mevedev durumu şöyle açıklıyordu: "Orneğin 1983'te Sovyetler Birliği'nin altın rezervi 1800 ton idi. Yani 70 milyar dolar. Bugün ise elimizdeki nakit rezerv yaklaşık olarak sıfırdır. Batılı bankalara olan borcumuz 80 milyar dolardır. Rekabet edebilir zenginliklerimiz olmaksızın, bizim ekonomimiz gerek üretilmiş mallarda gerekse hammaddede muazzam bir kan kaybına uğrayacaktır. Bütün kâr Batılılara kalmaktadır. Batı yardımından bu koşullarda nasıl bahsedebilirsi-

Daha dün tankların karşısına çıkıp demokrasi havariliği yapan Yeni Çar, aynı tanklarla halkı ezmekten çekinmedi.

ni? Herşey ortada. Burada soğuk savaş bitti. Biz kaybettik ve hala tazminat ödüyoruz". Mevedev'in bu sözleri olağanüstü bir öneme sahiptir. Bu sözler, Kruşçev'in devlet kapitalizmini Yeltsin'e rağmen oturtmaya çalışan bürokratik klik'in "reketbet", "kâr" ve "soğuk savaş" mantığının ürünüdür.

Darbe üstüne darbe gelecekti ve bu kaçınılmazdı. Taraflar 1 yılı aşkın bir süredir hazırlık içerisindeydiler çünkü. Rutskoy, Yeltsin'i darbe yapmakla suçladı ve bürokratlar Beyaz Ev çevresinde metal yığınlarından, taşlardan barikatlar yapmaya başladılar. Rutskoy parlamento tarafından devlet başkanı olarak atandı. Artık sonu muhakkak kanlı olacak çatışmanın "meşruluk temelleri" yaratılmalıydı ve yaratıldı da. Anayasa Mahkemesi Yeltsin'in yetkilerini ihlal ettiğini ve mahkemeye verilmesini kararlaştırırken askerlerin sözcüsü Savunma Bakanı Graçov Yeltsin'i desteklediğini açıkladı. Parlamento da kendi Savunma Bakanını atadı: Achalov. Artık iki burjuva klik de hareketlerini halk kitlelerine dayandırarak ilerlemek durumundaydılar. Bu, burjuvazinin iktidara gelişinin doğasında vardır ve yönetme tecrübesinin getirdiği eski bir alışkanlıktır. İki kliğin aldattığı kitleler Moskova sokaklarında birbirlerine karşı gösteriler düzenlediler. Bu arada iki dışişleri bakanı, ABD'den Christopher ve Yeni Çar'ın sadık adamı Kozyrev senaryonun son rötuşlarını Amerika'da yapmaktaydılar.

OK YAYDAN ÇIKTI

25 Eylül sabahı Yeni Çar dışlerini göstermeye başladı. Parlamento binasının çevresine seçkin Djerzinski bölüğüne bağlı çelik yelekli ve joplu askerler yerleştirildi. Birlik binanın tüm giriş ve çıkışlarını denetim altına aldı. Askerlerin silah taşımadıkları Yeltsin tarafından defalarca vurgulandı. Yeltsin sunu iyi biliyordu: Tek başına parlamentonun içinde önemli bir hareketin geliştirilmesi olasılığı yoktu. Rutskoy ve Hasbulatov içeride silahlanmışlardı ama otomatik silahlı 200 kişi kapalı bir yerden dışarıyla çatışmayı göze alamaz-

lardı. Zaten Beyaz Ev'i kuşatan polis ve askerlere silahlı bir müdahale içeridekilerin ölüm fermanını imzalamak demek olurdu. Bu durumdan yararlanan Yeni Çar içeridekilere defalarca "barışçı" yaklaşımlar gösterdi. Emperyalist ABD ise, Yeltsin'e şiddet kullanmaması ve silah kullanılmamasına özen gösterilmesi konusunda her zamanki gibi sahtekarca temennilerde bulundu.

Nihayet 3 Ekim günü Beyaz Ev'in önünde toplanan yaklaşık 15.000 kişi Yeltsin aleyhine gösteriler yapmaya başladı. Bu gösteriler sürerken bir ara balkondan göstericilere hitabeden Rutskoy, Yeltsin'e karşı ayaklanma çağrısında bulundu. Rutskoy, göstericilerin belediye binası ile televizyon merkezini işgal etmelerini istedi. Hasbulatov ise işgal edilecek hedeflerden birinin de Kremlin olduğunu söyledi. Rutskoy'un konuşmasından sonra Beyaz Ev'i kuşatan asker ve polisler saldıran göstericiler çemberi yardırlar ve gösterilen hedefleri işgal etmeye başladılar. Rutskoy ve Hasbulatov kozlarını açmışlardı. Sıra Yeltsin'deydi. Moskova'nın Ostankino bölgesinde mitralyöz taşıyan zırhlı birlikler Rutskoy yanlılarına ateş açtılar. Tüm özel birlikler seferber edildi. Moskova'nın hemen çevresinde konumlandırılmış tanklar şehre girdiler. Riya-zan'daki paraşüt birliği helikopterlerle önemli noktalara indirildi. KGB'nin Moskova banliyölerinde 27. özel tugayı da harekete geçirildi. 5 Ekim sabahı gürleyen T-72 tank namluları Belediye Sarayı ve TV Merkezi'ni işgal eden göstericilere çevrilmişti. Tanklar yaklaşık üç saat boyunca Beyaz Ev'i top ateşine tuttular. Çatışmalardan geriye 500'den fazla ölü ile Yeni Çar'ın zaferi kaldı.

REVİZYONİZMİN ÇİĞLİĞİ

Olay, özellikle Rutskoy yanlısı göstericilerin çemberleri yarmaları ve işgalleriyle beraber devrimci-demokrat insanların ilgi odağı haline gelirken gerçeklere aykırı sesler de kulakları doldurmaya başladı.

Parlamento binasının işgali sırasında metal yığınlarından ve

taşlardan barikatlar yapıldığını ve bu arada Rutskoy'un parlamento tarafından devlet başkanı olarak atandığını belirtmiştik. Revizyonizmin Türkiyeli temsilcileri hemen "Barikat savaşları"ndan ve "İkili iktidar"dan bahsetmeye başladılar. Olay, büyük manşetlerle halkın Yeltsin'i devirmesi, komünist bir öncünün halkı silahlı bir biçimde örgütleyerek iktidara oynaması, yüzlerce silahlı askerin 1917 Ekim'ini anımsatmasına halkın saflarına katılması, halkın Stalin tipi (ne demekse) komünizmi kurmak istediği vs. vs. şeklinde verildi. Göstericilerin orak-çekiçli kızıl bayraklarla işgaller girişmesi büyük boy fotoğraflarla ve adeta "işte size sosyalist devrim" dercesine verildi. Evet ortada kızıl bayraklarla yürüyenler vardı. Barikatlar, silahlı ve örgütlenmiş direnişler, işgaller de vardı. Ama bütün bunları yazan-çizenlerin kafasında MLM temelinde sağlıklı bir zemine oturtulmuş sınıf tahlilleri yoktu. Gorbaçov ne kadar komünistse Rutskoy-Hasbulatov ikilisi de o kadar komünisttir. İşin şiddete dökmelerinden hemen iki gün önce Mihail Gorbaçov'un Yeltsin'den parlamentoyu feshetme kararnameyi geri çekmesini istemesi bir rastlantı değildi. Hasbulatov-Rutskoy kliği, Yeltsin'in aksine asker desteğine sahip değillerdi ve daha çok halka dayanmak zorunda kalmışlardır. Bu, burjuvazinin doğumundan bu yana bilinen bir taktiğidir. Birakalım kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizmi, daha 1789'da ilk kez iktidarı ele geçiren Fransız burjuvazisi bile halkı peşine takmadan bir devrim yapamaz ve iktidarı alamazdı. Fransız devrimine yoksul işçilerin ve köylülerin katılımı çok yoğun olduğu halde iktidar burjuvazinin olmuştur. Kısacası kısım Yeltsin kliği ve yoğunluklu olarak diğer klik halkı aldatarak kullandılar. Bu olaylar sırasında atılan "Sosyalizm geliyor!" çığlığı ise tüm çekicilik ve şatafataına rağmen işiğe bakamayan revizyonizmin yarası körlüğünden kaynaklanmaktadır.

İKİ ÖNEMLİ OLGU

Clinton, daha 4 Ekim'de

"ABD'nin, Boris Yeltsin ile özgür ve adaletli seçimlere giden süreci desteklemesi gerektiğine hala inanıyorum. Yeltsin şiddetten kaçınmak için çok çaba sarfetti" derken, Fransa Hükümet Sözcüsü Nicolas Sarkozy aynı gün France-3 televizyonundan "Özgür seçimleri yapmak konusudaki isteğini koruduğu sürece, Boris Yeltsin'i desteklemekten başka çare olmadığını inanıyorum" açıklamasını yapıyordu. Dikkat edilirse her iki konuşmanın ortak özelliği seçimlere gidilmesi "dileği"ni belirtmeleridir. Dün tankların karşısında Çarlık Rusyası'nın bayrağıyla "ordu karşıtı" şovlar yapan Yeltsin'i "demokrasi kahramanı" ilan eden emperyalist zihniyetin bugün bu sahte kahramanın orduyu arkasına alarak tanklarla yaptıklarını demokrasiye giden yol olarak göstermesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Yeni Çar Pravda'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni kapattı, yerel "Sovyetler"i feshetti, olağanüstü hal uygulamasını devam ettiriyor, bir çok tutuklamalar gerçekleştiriyor, Lenin'in kitaplarını toplattırıyor vs. vs. Şimdi gerici medya "Yeltsin'in dikta eğilim"lerinden, "Sağcı tutum"larından bahsetmektedir. Daha önce mazlum Rusya halkları üzerinde diktatörlük yok muydu? Bu ayrı bir tartışma konusudur ama Yeltsin'in yapacağı şeyler şimdiden bellidir. Kendi kliğinin iktidarını güvence altına alan bir anayasa yaparak seçimlere gitmek. Yani bu anlamda gerici medyanın "kaygılar"ı yersizdir. Zira geçen yılın Aralık ayından bu yana Yeltsin, ABD emperyalizminin perspektifiyle tam olarak çakişan politikalar izlemiştir.

Son olaylarla beraber iki olgu fevkalade önem kazanmıştır: Birincisi, Kruşçev tipi devlet kapitalizmi gelişim seyri sonunda kendi burjuva muhaliflerini yaratmış ve bu muhalifleri bugün tarih sahnesinde ABD emperyalizmiyle kolkola boy göstermişlerdir/göstermeye devam ediyorlar. ikincisi Kruşçev revizyonizmine cepheden bayrak açan Mao Zedung, tarih tarafından bir kez daha, evet bir kez daha doğrulanmıştır.